

Giới thiệu Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc

Thể loại: Trọng sinh, HE, Sắc, Hiện Đại, Sủng, Ngọt

Kiếp trước cô mỗi lần gặp hắn đều tránh hắn như tránh tà mặc kệ cho hắn dùng mọi thủ đoạn, từ cưỡng chế đến yêu thương đều không yêu hắn.

Cô biết hắn vì hắn là người bạn thân của anh trai cô, thường xuyên đến nhà cô chơi, sợi dây định mệnh cũng là gắn kết từ đó.

Chỉ vì cô hận hắn mà buông một câu "Nếu anh đừng vào tôi, tôi sẽ tự vẫn". Cũng chính vì câu nói này hắn vừa hận vừa yêu cô nhưng đồng thời cũng biến khỏi tầm mắt của cô.

Đến khi cô được tự do thì lại cảm thấy đây chính là điều tồi tệ nhất mà mình quyết định. Đi kiếm hắn, nhưng chẳng biết kiếm đâu, đến tận cùng cô mới biết mình sai hoàn toàn.

Đến bên bãi biển nơi lần đầu cô bị hắn làm cho mê loạn, đứng trên lề đường nhìn xuống bãi biển nhớ lại những khoảng thời gian hắn vì cô mà bất nạt đe dọa và thương yêu.

Trong dòng suy nghĩ giữa con đường chiếc xe tải lao đến. Và kết thúc sinh mạng của cô từ đây, hơi thở cuối cùng nơi bờ môi đầy máu tươi đỏ của cô nhấp nháy 2 chữ "Thế Thiên".

Ông trời luôn cho người sửa sai! Lúc cô tỉnh lại mới biết mình trọng sinh, quay về 10 năm trước, cái ngày mà lần đầu tiên cô đến nhà Thế Yên chơi cùng là cái ngày lần đầu anh bị cô hớp hồn, Cô liền thành "Nếu anh không đừng vào em, em liền chết"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tai nạn + Trùng sinh

Nơi đây là nơi anh đã chạm vào cô lần đầu, bá đạo hôn cô đến không thở được, nơi bàn tay có chút lạnh của anh chạy loạn trên người cô, đương nhiên một cô bé 18 tuổi vừa tốt nghiệp trung học làm sao có thể chịu đựng nổi cái loại tiếp xúc thân thể như vậy. Điều đó đã làm cô kinh sợ đến tận 10 năm, nó đã làm cô và anh day dứt với nhau đến tận 10 năm.

Song Y ngồi khá lâu mới bắt đầu đứng dậy, tâm trạng lúc này khiến cô đến tận cùng là hận bản thân mình không biết quý trọng, để rồi mất đi anh cô tự mình lạc lõng trong cái thế giới này. Tìm kiếm anh gần như 1 năm trời nhưng 1 tung tích cũng không có. Cô tự cười điều bản thân mình ngu hơn 1 con ngựa, giờ thì ngồi đây đau khổ cái gì chứ, chẳng phải cô là tự đuổi anh đi hay sao.

Dòng suy nghĩ trong đầu tự trách lấy bản thân mình vì sao lại ngu như vậy, con cũng mất chồng cũng bỏ rơi." Hờ.. Song Y người còn đáng sống trên đời này để làm gì nữa " suy nghĩ ấy vừa thoáng qua trong đầu của cô chợt ánh mắt bị đèn pha chiếu vào khiến cô nhăn mày cực độ.

Một chiếc xe tải đang lao đến, Song Y chợt cười thành tiếng " Ông trời thật toại lòng người, vừa nghĩ chết liền có công cụ để chết " Khoảng cách 500m để cô có thể kịp nghĩ " Nếu ông trời đã toại lòng người tôi thì hãy cho tôi một lần được làm lại, tôi sẽ không ngu ngốc như kiếp này nữa " vừa dứt đoạn suy nghĩ chiếc xe còn cách cô 50m, Song Y không ngừng ngai mà lao ra giữa đường, tài xế vì thế mà thắng gấp hết phanh xe, nhưng một tiếng Âm cực lớn đã khẳng định giây phút cuối cùng của cuộc đời Song Y

Đôi mắt mở to, miệng đầy máu của Song Y khiến cho tài xế hoảng sợ, ông ta không ngừng gọi cô nhưng đáp lại tiếng kêu của ông ta là hai chữ " Thế Thiên ".Đôi đồng tử của cô giãn ra, hơi thở cuối cùng cũng đã ngừng.

Ông.....ong.....ong..... lỗ tai cứ tiếng ong ong, đôi mắt từ từ mở ra trước mắt cô là 1 trần nhà màu trắng.

Ngồi bật dậy quay đầu tới lui, cảm giác này rất thật nha, đôi mắt nai tơ trong suốt lấp lánh của cô chợt mở lớn khi nhận ra đây là căn phòng của cô lúc còn ở cùng mẹ. Song Y không thể tin rằng, ông trời lại đáp ứng cô một cách dễ dàng như vậy.

Cô ngồi dậy, mở cửa ra khỏi phòng nó làm cho cô hoảng hốt cực kì khi đây chính là căn nhà mẹ và cô cùng sống với nhau trước khi bà qua đời khi năm cô 22 tuổi, thời điểm lúc đó khi mẹ mất cô còn không kịp nhìn mặt lần cuối vì bị hắn giam cầm dẫu cô chuyện mẹ cô qua đời vì bị đột quỵ tại nhà, đây cũng là một trong những lí do khiến cô hận hắn.

" Song Y, dậy rồi à, hôm nay con có hẹn với Thế An đúng không, mẹ đã chuẩn bị hành lý xong, chót nữa con đưa mẹ ra sân bay rồi hãy đi gặp Thế An nhé " Tiếng của mẹ cô từ trong nhà bếp vang ra, cũng đúng, ngày cô đến nhà Thế An chơi cũng là ngày mẹ cô đi Đài Loan để tham dự hội thảo khảo cổ học, mẹ cô là một trong những nhà khảo cổ học nổi tiếng của Trung quốc. Việc bà phải liên tục đi công tác đó là điều bình thường, đáng lẽ cô sẽ đi cùng mẹ 4 ngày nhưng vì Thế An la to hét lớn đến tận nhà cầu xin mẹ cô cho cô được đến nhà Thế An chơi, vì Thế An chỉ có mỗi mình cô là bạn.

Đương nhiên mẹ của Song Y luôn đồng ý, vì bà luôn muốn con gái sẽ được tiếp xúc với bạn bè trải qua một tuổi thanh xuân đẹp, chứ không phải lúc nào cũng đi theo bà tò tò đến những nơi đầy bụi bặm xem khai quật mộ như vậy thì uổng cho cô lắm.

Song Y nghe tiếng mẹ gọi, đã bao lâu rồi cô không còn được nghe tiếng mẹ mình như vậy nữa, đôi mắt đẹp của cô bắt đầu đỏ lên, từng giọt nước mắt đã trào ra nơi khuôn mặt xinh đẹp kia. Cô chạy nhanh vào bếp xà vào lòng mẹ.

Ngọc Vân khá bất ngờ về hành động này của cô con gái nhỏ, thường ngày việc biểu đạt tình cảm mẹ con cũng không phải là không có, nhưng những cái ôm mạnh mẽ thường là mỗi lần bà đi xa 2-3 tháng mới về, mà nó cũng không mạnh mẽ bằng cái ôm hiện tại "Sao vậy Song Y?"

Tiếng nói đầy yêu thương của bà khẽ vang lên cùng với cái ôm đầy chân thật này, mùi hương của mẹ, nhịp tim của mẹ, hơi ấm của mẹ, hình hài của mẹ tất cả đều được cô ôm trọn trong lòng. Cô sợ lỡ như buông ra mẹ sẽ biến mất hay đây chỉ là giấc mơ nên cô càng ôm càng siết.

Cảm nhận được sự khác thường của Song Y, Ngọc Vân khẽ an ủi "Mẹ chỉ đi có 4 ngày thôi, con đường hoàn như thế chứ".

Song Y phục hồi tinh thần mới nói vòng tay nhưng cũng không buông ra, Ngọc Vân nhìn tâm can của bà đang rơi lệ không khỏi khiến lòng bà đau xót. Đưa tay lên an ủi đứa bé nhỏ này.

"Nói mẹ nghe, sao con lại ủy khuất đến như vậy?" giọng nói êm dịu khiến lòng người nghe phải động.

"Con chỉ vừa gặp ác mộng" Song Y làm sao có thể nói cho bà biết rằng cô vừa trọng sinh vừa này.

"Ngoan, có mẹ đây rồi, con không cần lo nữa" Ngọc Vân thương yêu con gái, đem cô vào lòng ngực an ủi một hồi.

Dáng người Ngọc Vân đẹp mê người, làm người mẹ đơn thân không phải chuyện đùa, từ khi cùng ba Song Y đoạn tình bà đã phải một mình ôm đứa con nhỏ, chuyển nhà hơn chục lần vì có những người đàn ông ve vãn, có được Song Y lại thừa hưởng sức mê người của bà, tuy dáng người cô nhỏ hơn bà một chút có lẽ là cô chưa phát triển hết nhưng cũng không gọi là quá thấp hay quá nhỏ bé.

Sau khi cùng ăn sáng, Song Y đưa mẹ mình ra phi trường, đứng cả ngày nghe bà căn dặn đủ điều vì bây giờ cô đã thành thiếu nữ nên nó lại làm cho bà lo lắng hơn bao giờ hết.

Căn dặn xong, Ngọc Vân mới vừa lòng mà đi vào check in máy bay và bay đến Đài Loan, ở đây Song Y bắt đầu bắt xe để đi đến trường nơi cô và Thế An hẹn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tình huống gặp lại anh

Ngồi xe bus từ sân bay đến trường học của cô mất 1 tiếng đồng hồ. Thế An đã đợi từ lâu, khuôn mặt xinh đẹp của cô trở nên khó coi vì người bạn này thần nhiên dám trễ hẹn với cô.

Trường học của Song Y và Thế An là một trường học nổi tiếng dành cho học sinh giỏi, cấp quốc gia và hầu như những lãnh đạo của đất nước cũng cùng tốt nghiệp trường này.

Từ xe bus bước xuống Song Y liền thấy khuôn mặt cực khó nhìn của Thế An.

_ Song Y! người thật to gan, dám để cho bốn cô nương đợi hơn 15 phút. - Thế An chu mỏ phồng má nheo mày tức giận hướng về phía cô bạn thân mà hét lớn

_ Xin lỗi! mình phải đưa mẹ ra sân bay, quên gọi cho cậu, thôi thôi người đẹp đừng nên giận mình sẽ nấu canh hầm bồi bổ đền bù cho Thế An cô nương có được không? - Nhìn cảnh này Song Y cứ nhớ in như trong đầu, mọi việc cứ như đang tái diễn lại thôi nên Song Y có chút buồn cười với dáng vẻ này.

_ Bốn cô nương còn phải xem thể hiện của người như thế nào, đi thôi, ba mẹ đang chờ chúng ta - Thế An rất đúng với lứa tuổi của mình, mau giận lại mau hết chỉ cần được dỗ ngọt một chút liền hết ngay.

Hai cô gái bên nhau rất vui vẻ, ngồi trên xe cứ luyên thuyên nói cho đến khi xe đã vào tới Thế gia viên lúc nào không biết.

_ Đi! Song Y nhanh lên nào! - Tay nắm tay kéo Thế An hớn hờ loi Song Y từ trong xe ra.

Thế An là một thiên kim tiểu thư nhưng cô lại chẳng một chút kiêu căng như những người khác, lại rất hòa đồng, cô thích ứng với cuộc sống rất nhanh lúc nào cần cô sẽ lộ ra khuôn mặt thiên kim lúc nào thì mặt học sinh. Thế An rất phấn khởi khi lần đầu có một người bạn được gọi là tâm đắc đưa về nhà để ba mẹ gặp mặt, Thế An thừa biết so với hoàn cảnh nhà mình thì Song Y không bao giờ sánh bằng nhưng cô lại chẳng để ý đến cái gọi là cấp bậc, cứ

thuận mắt hợp tính thì sẽ chơi cùng thôi.

Song Y bị Thế An kéo vào trong nhà, trong lòng không hề sợ như kiếp trước mà ngược lại rất chờ mong, chờ mong để được gặp anh.

Kiếp trước, gia đình anh đối xử với cô rất tốt, dù rằng cô chưa hề kết hôn thật sự với Thế Thiên, nhưng mẹ của Thế Thiên lại rất vừa mắt với cô nên một tiếng "Con dâu" hai tiếng cũng "Con dâu", điều này làm cho Song Y cảm thấy kiếp trước mình đã phụ lòng bao nhiêu người, càng nghĩ cô càng cảm thấy mình ngốc thật ngốc.

_ Ba mẹ! Song Y đến rồi này! - Vừa bước vào cửa lớn, không cần biết trong đại sảnh có ai hay không Thế An liền la lớn lên

_ Bảo bối, phải để mặt mũi ba mẹ một chút - Thế Tường cha của Thế An và Thế Thiên đang ngồi đọc báo tại ghế chủ vị có chút không vui khi con bé nhỏ này không để mặt mũi của ông vào đâu, Dù rằng ngày thường ông cưng chiều Thế An vô pháp vô thiên, nhưng lần đầu gặp mặt đứa bạn của con gái cũng phải có chút mặt mũi ở đây, để không mọi người nhìn vào sẽ thấy ông quá dễ mà có thể ăn hiếp con gái cưng của ông

_ Đến rồi sao! Nào lại đây, lại đây cho bác gái ngắm con chút nào Song Y - Vừa dứt lời của Thế Tường liền có giọng nói dễ nghe mềm mại vang lên từ gian nhà kế bên. Đó là Khúc Ôn Như mẹ của Thế An và Thế Thiên, bà tính tình dễ chịu, lúc nào cũng ôn hòa như cái tên của bà, dù rằng thế lực gia đình phải nói là đứng số 1 trong nước và xếp top 1 - 2 trong thế giới nhưng chưa bao giờ Khúc Ôn Như lại cao ngạo vì điều này, bà hiền từ và vị tha vô cùng cũng chính vì vậy Thế Tường đã không rõ ông đã phải trải qua bao nhiêu cực khổ để có thể đánh bại những tên đeo bám vợ mình.

Song Y đứng trước cửa, lòng dâng trào một cảm giác ngọt ngào đến tận cùng, kiếp trước cô đã có một người mẹ chồng đầy yêu thương mình và người cha chồng rất tốt nhưng thế vậy mà cô không chịu lại đi làm tổn thương tất cả mọi người như vậy, cô thật là đáng chết mà.

_ Dạ! con chào bác trai, con chào bác gái - Dù có hôn bay lung tung trong suy nghĩ nhưng Song Y cũng phải cố gắng tỉnh lại, lễ phép khoanh tay chào hỏi người lớn trong nhà, so với kí ức thì đây là lần đầu gặp mặt, cô phải để lại ấn tượng tốt với đôi phương chứ.

Hai người lớn gật đầu vừa ý với thái độ này của Song Y, càng nhìn Song Y hai người càng vừa mắt. Mẹ Thế An tay nắm tay, miệng cười tươi nhìn Song Y tỉ mỉ từng chút một. Song Y bị soi quá kỹ nên có chút thẹn thùng mặt có chút đỏ, tình huống này có lẽ là phát sinh vì kiếp trước mẹ của anh lần đầu gặp mặt đầu có soi cô kỹ như vậy.

Nhắc đến anh, cô mới nhớ chắc lúc này anh đang ở trong thư phòng, càng nghĩ đến sẽ gặp được anh, Song Y càng đỏ mặt hơn nữa cô không biết khi gặp anh cô sẽ biểu hiện thế nào đây, không lẽ lại tỏ ra sợ sệt như kiếp trước hay chủ động hơn.

Khúc Ôn Như nhìn Song Y từ mặt hồng hào chuyển sang đỏ dần, liền nghĩ cô bé này da mặt thật mỏng. Sau đó bà không làm phiền hai đứa nhỏ nữa, nhanh nhanh bảo Thế An dẫn Song Y lên phòng chơi, bà dưới này sẽ chuẩn bị một bữa ăn tốt cho mọi người.

Thế An vui vẻ dẫn Song Y lên lầu, vừa đi vừa nói chuyện. Chọc ghẹo Song Y đủ thứ.

_ Sao nào! có phải nhà của bốn cô nương cực đẹp hay không? - Mũi của Thế An dài ra tự hào, nó không phải là Thế An khoe khoang mà là đang trêu ghẹo

_ Đúng nha! rất lớn, chạy hớt hơi chắc cũng không biết có hết con đường này chưa - Song Y liền mở miệng nói đùa cùng Thế An, cô không muốn làm cô gái khô khan như kiếp trước, chịu khó đùa một chút để vui hơn.

_ Vậy sao? Vậy để xem ta bắt tiêu cô nương như thế nào đây..aaaa.! hahaha - Vừa nói xong Thế An lấy tay chọc chọc trên người Song Y.

Hai cô gái chạy đuổi nhau trên hành lang cực kì vui vẻ, tiếng cười hồn nhiên của hai cô gái trẻ vang khắp cả nhà.

Chợt tiếng cười dừng lại! Song Y vừa chạy vừa quay đầu lại để tránh né những cú chọc của Thế An nên không biết rằng mình đã đụng phải một bức tường thật.

Lão đạo người sắp ngã xuống đất, vòng eo của Song Y được một bàn tay giữ lại. Đúng a! đó là Thế Thiên. Song Y thật đã suy nghĩ đủ mọi tình huống khi gặp anh nhưng lại không nghĩ sẽ gặp anh trong tình huống này.

Kiếp trước hai người chỉ đơn thuần gặp nhau trên hành lang khi cô đi sau lưng Thế An lên phòng chứ không phải đùa giỡn như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ánh Mắt

Song Y nằm gọn trong lòng của anh, mùi bạc hà quen thuộc của anh song vào mũi cô làm cho cô dễ chịu vô cùng.

Anh cứ như cũ, tình huống cứ như kiếp trước không nói lời nào, chỉ nhìn cô bằng ánh vô hồn cô không thể biết được anh đang suy nghĩ gì, chỉ nhìn mà

thời.

_ Anh hai! anh về lúc nào thế? sao hồi sáng em không thấy anh - Thế An trước mắt lên tiếng, lòng không khỏi lo sợ, anh hai là người thích sạch sẽ, kể cả cô cũng chưa từng được đụng vào người anh, phụ nữ thì chưa bao giờ thấy anh đụng ai vậy mà bây giờ cô bạn thân của cô lại đang nằm trong lòng của anh trai khó tính của cô. " Song Y! có phải thời kì xui xẻo của cô đã đến rồi không? " miệng thì cười nhưng trong đầu của Thế An lại đang hiện lên suy nghĩ lại

Vừa nói xong liền lấy tay kéo Song Y từ trong người anh hai mình ra, tránh để anh hai mau tức giận không thì lại phiền phức vô cùng.

Hành động này của Thế An đã làm cho Thế Thiên cực kì khó chịu, trong lòng cảm giác một mát mát to lớn, lần đầu tiên trong đời anh lại nổi lên một sự chiếm hữu vô độ như thế, giây phút anh chợt lấy tay đỡ cô gái nhỏ này, ánh mắt, bờ môi của cô đã khẳng định cho anh rằng, anh phải có được cô gái này bằng mọi giá.

_ Ai? - Một chữ độc nhất của Thế Thiên hướng về Song Y, vốn từ nhỏ anh kiêu kì, lại gọi là kiêu kì quá mức nên để có thể nghe anh nói chuyện thì nửa ngày mới nghe được một chữ cũng không ai quá bất ngờ.

_ Đây là bạn cùng lớp với em tên Song Y, Song Y đây là anh hai tớ tên là Thế Thiên - Thế An lạnh lùng giới thiệu, cô chỉ mong lúc này xóa bỏ được cái không khí căng thẳng này.

Song Y lúc này nói cũng không dám nói, hóa ra gặp lại anh dù cô đã quá quen nhưng khí thế bức người của anh vẫn là cho cô có chút sợ. Nhưng, cứ thế này thì anh lại sẽ nghĩ cô ghét anh cho nên Song Y nở một nụ cười đáng yêu về phía anh.

Anh không nói! Chỉ nhìn về phía cô, cô bé trước mắt thật đẹp, đẹp đến mê người, anh đưa mắt nhìn từ mắt xuống đôi môi của cô, thật hoàn hảo lại đưa mắt nhìn xuống, hôm nay cô mặc váy màu trắng voan có ren trễ vai, làn da trắng nõn mềm mịn, cái đầm này thật rất hợp với cô.

Yết hầu của anh không tự chủ mà xuống lên một cái, điều này khá nhỏ nhưng Song Y đã kinh nghiệm nhìn, liền nhìn ra điểm này trong lòng không khỏi vui mừng vì anh đã bị cô hấp dẫn như dự định.

Thật chất ra kiếp trước cô mặc áo sơ mi và quần jean thôi mà đã làm anh mê loạn, kiếp cô muốn mình nữ tính hơn nên đã chọn một cái váy trắng voan ren lại trễ vai, lộ ra đôi xương vai xanh, làn da trắng mịn mê người.

Thế An lại tưởng anh đang dọa người, nên nhanh tay nắm lấy tay Song Y cười cười rồi lại kéo cô chạy mất vào phòng mình, để một mình Thế Thiên đứng giữa hành lang còn đang trầm tư.

Quay đầu nhìn cô gái nhỏ mặt áo đầm trắng đang bị cô em nghịch ngợm của mình kéo chạy đến hụt hơi, chợt cô bé quay đầu lại nhìn anh một cái, điều này đã làm cho anh càng khẳng định rằng anh phải có được cô bằng mọi giá dù là có làm cô đau khổ thì cũng phải buộc cô bên người không bao giờ buông.

Song Y chú ý muốn quay đầu lại nhìn xem anh đang có nhìn mình hay không, thật quả không sai khi chắc chắn rằng ánh mắt anh chưa hề rời khỏi mình dù một giây, nó làm cho Song Y càng theo muốn hành hạ anh một chút bằng một nụ cười thật ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ghé Thăm

Gia đình của Thế An đón tiếp Song Y vô cùng nồng nhiệt, Song Y rất quen với những giây phút này dù là có phúc hắc hay lãnh khốc đến đâu nhưng khi về đến nhà Thế Thiên sẽ không dám động đậy gì quá nhiều, anh chỉ yên tĩnh dùng bữa của mình.

Sau bữa cơm, Khúc Ôn Nhu kêu tài xế Thành đưa Song Y về, Thế An cũng đòi đi theo tiễn bạn về đến nhà, hai người lớn thương con gái nên mặc hần muốn làm gì thì làm, hai người lên phòng bồi dưỡng tình cảm là được rồi.

Song Y lẳng lặng nửa ngày không nói câu nào, cô đang trong suy nghĩ của mình, xem như mọi thứ thuận theo như kiếp trước cũng không có gì biến đổi quá nhiều.

_ Anh Hai! - Tiếng kêu này là của Thế An, nó làm cho Song Y bị lỗi về thực tại, khiến cô không khỏi kinh ngạc.

Anh đang đứng tựa người trước xe, đốt một điếu thuốc hút, có vẻ anh đã chờ một lúc vì điếu thuốc đã bị hút hơn phân nửa.

_ Anh Hai chưa đi sao? Bác thành đâu rồi anh sao em không thấy xe? - Thế An lần đầu nói chuyện nhiều với Thế Thiên như vậy, nhưng cô lại vì tâm tình này tốt nên cũng không để ý đến điều này cho lắm.

_ Lên xe anh chờ! - Hần không nói lý do vì hần muốn biết nhà cô ở đâu, lại không giải thích một chữ nào, chỉ ra lệnh 4 chữ thôi rồi tự mình mở cửa sau

nhìn hai cô gái.

Thế An không nhiều lời, liền cùng Song Y chui vào trong xe, cô thật hôm nay may mắn, để bạn về nhà chơi vui một bữa lại được ông anh khó gần cho ngồi chung một xe, hôm nay cô bội thu.

Song Y lại đang rối trong lòng, đây là điều phát sinh khá lớn kiếp trước anh đâu có đưa cô về nhà ngay từ lần đầu gặp đâu, sao lại phát sinh kì cục như vậy. Dù rằng được anh đưa như vậy làm cô khá vui nhưng lại có chút kinh ngạc.

Về đến nhà, Song Y chào hai anh em, từ mình đi vào nhà. Đến cửa cô lại quay đầu nhìn chiếc xe lăn bánh rồi đi khỏi khu nhà cô.

Trên xe lúc này còn hai anh em nhà họ Thế, lúc này Thế An mới hoàn hồn lại là cô đang cùng anh hai mình ở chung một chỗ sau gần mười mấy năm từ khi cô nhận thức được người đó là anh hai mình đến bây giờ.

_ Cô bé đó rất thân với em sao? - Không khí yên lặng bị đánh vỡ bởi câu hỏi của anh.

_ Dạ! bạn ấy ngồi cùng bạn!- Thế An ngoan ngoãn trả lời anh.

Chỉ hỏi như vậy thôi rồi anh im lặng không nói gì nữa cho đến khi về đến nhà, anh bỏ Thế An trước cổng rồi tự mình lái xe về biệt thự của mình.

Trường học hôm nay khá vui, vì sắp tới sẽ có cuộc dã ngoại 3 ngày 2 đêm, nên cả trường đều bàn luận về bàn đề này. Song Y suy nghĩ một lúc, chính là chuyến dã ngoại này mà cô mèm bị anh cưỡng bức, lúc đó cô đã hoảng loạn vô cùng, sợ anh vô cùng, nhưng ngay lúc này cô lại muốn dành lấy thời khắc đó để tiến đến bên anh thêm một bước nữa. Để bù đắp cho anh sau những đau khổ kiếp trước cô gây ra.

Nói về chuyện nam nữ thân xác cô dù 18 nhưng thật chất linh hồn đã 28 rồi nên cô không ngại những chuyện nam nữ như thế này.

Chiều đi học về, cô chinh thích liền tắm gội, lúc này là thời gian sản khoái nhất trong ngày của cô. Từ trong phòng tắm bước ra, với áo đầm ngủ có chút đơn giản, tóc ướt những giọt nước rớt xuống lưng trên da thịt trắng nõn của cô.

Vừa tính lấy máy sấy ra thì tiếng chuông cửa vang lên, Song Y nhú mảy bước ra, nhìn vào màn hình hiển thị trước cửa môi cô khẽ cười có chút tà ác, người trước cửa là Thế An và Thế Thiên.

Cô nhìn lại mình đang mặc cái áo ngủ, lại không có nịt ngực, nhũ hoa có chút lộ chút in trên áo nhìn rất muốn phạm tội. Cô khẽ lên tiếng rồi mở cửa cho hai người vào.

Vừa mở cửa ánh mắt của Thế Thiên chợt động lại, nhìn cô gái nhỏ với bộ đồ ngủ như vậy tóc chưa sấy áo có chút ướt lại còn nhũ hoa lúc ẩn lúc hiện, anh thật chỉ muốn nhào đến yêu thương cô vô cùng, trong lòng thầm mắng khi nơi nào đó có chút động.

Cô thật to gan, ở nhà một mình như vậy lại dám ăn mặc ra thế này, tính dẫn ai vào nhà đây hả, thật may là hôm nay con nhóc kia khóc lóc đòi sang nhà cô chơi, còn đòi ngủ lại nên anh cũng muốn đến xem căn nhà nơi cô sống như thế nào, thì lại bất gặp cảnh này, sau này anh sẽ chinh đốn cô lại.

Mời hai người vào nhà, như tính cách kiếp trước, cô sẽ đi thay bộ đồ khác nhưng với kiếp này, cô muốn anh ý loạn tình mê, hành hạ anh nên đã cố tình không thay đồ mà cứ như thế mà tiếp đón.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Không phải có anh rồi đó sao?

Thế An vui vẻ mở túi xách của mình ra đựng biết bao nhiêu là thứ, cô chỉ xin ở lại nhà của Song Y có một ngày thôi vậy mà cứ như cô sẽ ở lại rất lâu không bằng. Cô gái nhỏ ngồi một bên, vui vui vẻ vẻ tự soạn đồ của mình.

Ở giữa là cô gái vô tư không biết phân biệt nam nữ, hai bên thì lại trầm mặt, một người đang giận vì sao cô gái kia lại mặc đồ như vậy khi ở nhà một mình, một người lại đặc ý khi thấy vẻ mặt độc chiếm đó.

Cắt ngang dòng suy nghĩ, Song Y đứng dậy đi vào phòng bếp pha 3 ly cafe để đem ra đãi khách, cô thừa biết anh thích uống cafe, lại chỉ cho nữa viên đường thói quen này đã từ lâu đi vào máu của Song Y.

Đang đứng lay hoay cắt đường, chợt Song Y giật mình khi phát hiện có một hơi lạnh tỏa ra từ phía sau khiến cô xém nữa làm rơi con dao.

_ Tại sao lại ăn mặc như vậy khi ở nhà không có ai? - Anh thấy Song Y đứng dậy đi vào bếp, với cái đầm ngủ, dáng của cô thật làm người ta muốn tức điên. Liền nhìn về phía cô em gái khờ khạo của mình không chú ý lại đứng dậy theo cô vào trong nhà bếp hỏi tội.

_ Ở nhà! không mặc thế này thì mặc thế nào? - Cô thừa biết anh đang nổi lên cơn ghen và tức vì chưa thể làm thịt cô, lúc này đây, cô cũng nên giả khờ

như cô nhóc ngoài kia thật sẽ vui.

_ Lỡ có đàn ông lạ mặt vào cưỡng hiếp thì sẽ thế nào? - Anh nghiêng răng nói ra từng chữ khiến người ta nghe mà rùng mình

_ Không phải có anh rồi đó sao? - Song Y không buông bỏ ý định trêu ghẹo anh một chút nào, chọc anh tức một chút để anh nhớ cô nhiều hơn.

Vừa nói xong, một thân ảnh ép sát cô vào thành bếp, ánh mắt tức giận nhìn thẳng vào mặt cô, hơi thở nóng phả vào mặt cô mang theo vị bạc hà thật mê người.

_ Em thử nói lại một lần nữa xem? - Anh bị chọc đến tức cực độ.

Song Y im lặng không nói thêm tiếng nào, chỉ nhìn anh bằng đôi mắt nai trong suốt lấp lánh của mình.

Mùi hương sữa tắm của cô làm cho anh không khỏi động lòng, nơi nào đó đã bắt đầu muốn phản động, Song Y cảm nhận được liền đỏ mặt, không lẽ anh lại muốn cô ngay nhà bếp sao, đầu Song Y chợt thoáng nghĩ, như vậy thì quá bá đạo rồi.

Phản ứng của Song Y làm cho Thế Thiên không thể nào ngừng được, anh hận lúc này không thể ăn tươi nuốt sống cô. Lại liền muốn trừng phạt cô vì dám khiêu khích anh như thế này.

Không thể quá lâu, đôi môi anh liền áp vào bờ môi đỏ mọng đầy mê người của Song Y. Anh cuồng bạo quấn lấy nuốt nó vào trong miệng của mình. Bàn tay không yên phận đã đặc trên đôi bồng đầy đặn của Song Y, đúng như anh nghĩ cô không những ngọt mà còn mềm mại, thật làm người ta chỉ muốn yêu cô mãi không buông. Theo bản năng, cô đưa tay lên ngực anh đánh vài cái đẩy anh ra nhưng cái đánh của cô cứ như phủi bụi vậy đó chẳng ảnh hưởng đến anh một chút nào. Xem ra kế hoạch dụ phu của cô đã thành công mi mẩn dù rằng nó có sai lệch nhưng vẫn không sao

Hai thân thể dây dưa với nhau trong nhà bếp đến khi nghe tiếng kêu của Thế An, cô mới giật mình lúc này vẫn không phải lúc để Thế An biết chuyện anh và cô được, nên gắng sức thoát khỏi con mê loạn đó mà đẩy anh ra. Yếu ớt trả lời một tiếng cho Thế An vừa lòng.

Anh nhìn cô không buông một giây, anh thật bị động tình rồi lúc này đây anh chỉ muốn tống cổ con nhóc phá đám kia về nhà với hai bà lão kia thôi, để anh có thể toàn tâm toàn ý mà trừng phạt cô gái to gan này

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hành hạ một chút có chút vui vui

Thế An nhìn mặt hai người từ trong phòng bếp đi ra có chút quái dị! cô cảm giác là hai người đã xảy ra chuyện trong phòng bếp " Thôi chết! không lẽ Song Y đã đắc tội với anh hai? " Cô bé tỏ vẻ lo âu cho cô bạn của mình.

_ Anh hai! khuya rồi, anh mau trở về đi - À ha, một cách đuổi khéo, giải vây tình huống cho bạn của mình.

Thế Thiên nhìn Thế An một cái rồi đứng dậy chuẩn bị đi, Song Y cũng đứng dậy đi theo hai người tiễn Thế Thiên đi. Ra đến cửa Thế Thiên quay đầu lại nhìn Song Y bằng ánh mắt mê người rồi liếc Thế An một cái như thể cô là người phá rối thiên hạ.

Thế An thơ đại thấy anh hai bức mình với mình lại không biết mình đã chọc gì anh hai, tỏ mặt đau lòng cầu cứu Song Y.

Song Y lúc này đôi mắt lại dán trên người Thế Thiên không buông, cô hận không thể lúc này gào thét rằng cô yêu anh đến nhường nào. Nhìn chiếc xe của Thế Thiên quay đầu đi khỏi, Thế An lật đật chạy vào nhà vì nghe tiếng chuông điện thoại, để lại một mình Song Y còn đứng nhìn theo bóng xe.

_ Xem ra, hành hạ anh một chút có chút vui vui, Thế Thiên! - Song Y khá hài lòng với những hành động mê luyện cô của Thế Thiên. Kiếp này cô quyết giữ lấy anh cho bằng được.

Thế An ngủ ở nhà Song Y được một đêm, mai lại phải về nhà mình, cô thật có cảm giác chiếm hữu như anh của mình, có những lúc cô muốn đóng gói Song Y lại đem cô về để trong phòng ngày ngày chỉ chơi đùa cùng mình cô thôi. Nhưng nghĩ lại, Song Y còn cuộc sống của cô ấy nên không thể bắt ép được.

Ngày thứ 4, mẹ của Song Y đi Đài Loan cũng trở về, mang theo 6 7 cái bằng khen về những thành tựu của bà, Song Y thật rất tự hào về mẹ của mình, một tay nuôi nấng cô từ nhỏ đến lớn, chưa hề có ý định tái hôn, lại tránh xa đàn ông vô hạn, Song Y kiếp trước biết mẹ vì mình hi sinh rất nhiều việc, đến cuối đời vẫn cứ như vậy mà lo lắng cho cô trước rồi mới chịu ra đi.

Hai mẹ con nói cười vui vẻ hết một buổi tối, sáng hôm sau Song Y trước khi đi học liền nhớ đến khoảng thời gian mẹ phát bệnh là còn một năm nữa, nhưng đây là cơ hội để mẹ có thể phòng ngừa liền sẽ sống bên cô lâu hơn nữa, nên Song Y quyết định, chiều nay lớp học được nghỉ cô sẽ bắt mẹ đi bệnh viện khám bệnh mà ngừa bệnh.

Nói cả một buổi chiều, Ngọc Vân mới chịu cùng con gái đến bệnh viện để khám bệnh, quả thật đã lòi ra bệnh thì ra bà đã mang trong người bệnh cách đây 2 năm mà không biết, nay mới biết vừa có chút vui mừng vì biết bệnh sớm, vừa có chút sợ vì không biết có chữa được hay không khi Song Y còn quá nhỏ lỡ có mệnh hệ gì thì con bé phải làm sao.

Song Y hoàn toàn hài lòng với quyết định này của mình khi đã bắt mẹ đi khám, thật may bác sĩ bảo chữa trị từ bây giờ thì trong 3 tháng sẽ hết bệnh. Cô nhìn người mẹ yêu thương của mình mà cảm thấy ngày càng thương mẹ hơn. Nhớ lại người ba đã ruồng bỏ mẹ con cô thì càng cảm hận nhiều hơn. Cô nắm chặt bàn tay mình thanh nắm đấm, hận nếu có cơ hội sẽ trả thù cho mẹ càng nhiều càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Kế hoạch dụ phu

Thời gian chuẩn bị cho chuyến du lịch cũng gần như đã bắt đầu. Mỗi người cần chữ ký xác nhận của phụ huynh mới có thể tham gia.

Song Y đương nhiên rất dễ, mẹ cô chưa bao giờ hà khắc đối với những hoạt động ngoại khóa thế này liền có thể lấy được chữ ký của mẹ.

Chỉ khổ thân cho Thế An, do làm bảo bối của nhà làm gì mà bây giờ mỗi lần muốn đi chơi cùng bạn bè là cả một vấn đề, Thế Tường bảo vệ con vô đối ông thời thời nhất nhất đều muốn thấy cô con gái nhỏ phải luôn bên cạnh ông, còn muốn đi đâu thì cũng phải xem chỗ đó có thuộc địa phận của ông không cái đã.

Khóe lóc năn nỉ hơn nữa này dường như không hề có kết quả, gương mặt tươi cười hằng ngày của Thế An tắt hoàn toàn, thay vào đó là gương mặt bí xị đầy bức dọc.

Trong lúc lòng đang buồn bức cực hạn vì sự phong kiến vô lý của người ba này, thì Thế Thiên chợt xuất hiện ánh mắt của Thế An chợt sáng lên vô cùng, đối với tâm tình mấy ngày nay của Thế Thiên đã làm cho Thế An không còn né xa anh như trước kia, mà giờ cô có thể thoải mái một chút mà nói chuyện với anh

_ Anh hai! trường tổ chức đi chơi ở Ninh Phong 3 ngày 2 đêm, em muốn đi, anh hai xin ba mẹ cho em đi có được không - chiều này cô dùng từ nhỏ đến lớn với ba mẹ, bây giờ nó đã bị miễn nhiệm với ai người thì chỉ còn một người nữa thôi

Thế Thiên ngồi xuống chân bắt chéo lại không phản ứng gì, cũng không chú ý chút gì đến cô em gái này.

Thế An thừa biết anh hai có gì đó với Song Y nếu không lại tự nhiên đồng ý chớ cô đến gặp Song Y mấy lần. Ý nghĩ này vừa chợt sáng lên, đôi chân mày liễu nhướng lên.

_ Anh hai, Song Y đã xin được chữ ký của mẹ cô ấy rồi, cô ấy sẽ đi đó - Thế An thừa biết không cần nói nhiều chỉ cần nhắc nhẹ một cái liền sẽ nhận được phản ứng ngay.

_ Cho Thế An đi đi! con cũng có việc ở chi nhánh bên đó, 3 ngày đó con sẽ trông chừng con bé. - Đúng như dự tính của Thế An, nhắc đến Song Y anh hai sẽ như vậy

Khúc Ôn Nhu ngồi yên gọt trái cây nãy giờ không lên tiếng, nhưng khi chợt nghe loáng thoáng cái tên Song Y, lại nhận được lời đồng ý của con trai lãnh khốc này của bà lần đầu tiên mở miệng bảo hộ cho đứa em gái được đi chơi với trường. Điều này khiến bà có chút bận lòng.

Thế An nhìn về phía ba mẹ lại thấy hai người không phản ứng, liền hiểu họ đã chấp nhận cho cô đi, quả thật vui không thể tả, cô nhảy nhót vui mừng chạy về phòng mình.

Lúc này Thế Tường bảo Thế Thiên vào phòng để bàn về chính xác của công ty, Khúc Ôn Nhu lại có chút mệt nên lên phòng nghỉ trước.

Sáng hôm sau là thứ 5, lớp của Song Y và Thế An được nghỉ, Thế An liền gọi điện kéo Song Y đi dạo phố.

Đến quầy đồ bơi, Thế An bay thẳng vào lựa lựa chọn chọn bộ đồ bơi đáng yêu, Còn Song Y lại không thích bơi cho lắm nên không muốn chọn, nhưng Thế An lại dứt khoát muốn cô chọn lấy một bộ với ví dụ " Lỡ như biển đẹp quá, muốn tắm rồi sao? " Vấn đề này có chút đúng, nên Song Y cũng lựa đại một bộ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Xin cho Thế An ở lại

Hôm nay là buổi sáng đẹp trời cho một chuyến đi dã ngoại, Thế An vui vẻ đến nỗi nhảy lung tung cười không ngấm được mồm, lần đầu tiên cô được gia đình cho đi như vậy lại được anh hai bảo hộ nữa chứ, không vui sao được.

Song Y ánh mắt có chút suy tư, không biết hôm nay là ngày chính thức diễn ra sự kiện giữa hai người, cô thật không biết nó có phát sinh gì hay không.

Chuyến đi trên xe vui vẻ cực kì, các bạn trẻ máu lửa nhiệt huyết làm cho hướng dẫn viên cũng bốc cháy theo. Đi hơn 7 tiếng cuối cùng đoàn xe cũng đến nơi

Lịch trình rất hấp dẫn

+ Xuất phát tại trường học.

+ Đến nơi, dựng lều, cắm trại, nghỉ ngơi

+ Hoạt động tự do

+ Tối đốt lửa trại

+ Ngày hôm sau tham quan khu rừng quốc gia

+ Tắm biển, hoạt động tự do

+ Đến nơi mua sắm nổi tiếng của Ninh Phong

+ Tối tổ chức đêm ca nhạc do các lớp tự chuẩn bị.

+ Hôm sau tham quan khu di tích

+ Về lại trường, kết thúc chuyến đi

Các học sinh cực kì hăng say tham gia hoạt động của trường đưa ra, nam thì đi dựng lều, nữ thì dựng củi, sắp xếp đồ.

Nhóm trẻ cười cười nói nói, những trận giòn vui vẻ người nhìn vào thấy được bọn họ thật là đang tự tạo nên kỷ niệm đẹp cho chính mình.

Đêm đến, nhóm lửa trại vui vẻ cực kì, nhà trường không cho uống nước có cồn nên chỉ có thể dùng nước ngọt để tiếp cuộc vui.

Đến 9h, điện thoại của Thế An vang lên, mắt của Thế An tròn tròn khi thấy tên người gọi

_ Dạ! anh hai.- Thế An đứng lên đi ra ngoài để nghe điện thoại.

_ Song chưa, về khách sạn ngủ - Anh không cần biết là cô khác khao thế nào được ở chung một chỗ với bạn bè, chưa kết thúc cuộc vui, anh đã gọi bắt cô về.

Về mặt của Thế An méo mó như muốn khóc, Song Y thấy được liền đi đến bên cạnh Thế An xem tình hình. Thấy trước mắt là vị cứu tinh Thế An liền mang điện thoại mình ném vào tay Song Y rồi chạy đi chỗ khác như việc này không hề liên quan đến mình.

Cầm điện thoại trên tay, sắc mặt Song Y điệu đi rất nhiều " Alo " tiếng nói ngọt ngào vang trong loa điện thoại đến tai của Thế Thiên

Chết tiệt thật, chỉ vừa nghe 1 chữ Alo của cô thôi mà cơ thể của anh cũng đã phản ứng rồi.

_ Ách cái này.... anh có thể để cho Thế An ở cùng chúng em đêm nay hay không? - cô không muốn nhìn cảnh Thế An khóc lóc bị bắt về như kiếp trước mà chỉ đứng nhìn không làm được gì cho cô bạn của mình, liền bạo gan mở lời.

_ Đồi bại! anh được gì? - Câu hỏi này có thể gọi là liên quan không khi mà Song Y xin cho Thế An mà cô phải cho anh cái gì

Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng đỏ mặt, sự kiện đó sẽ xảy ra vào ngày mai. Tuy rằng sẽ không có bước cuối nhưng cũng không chắc rằng cô có giữ được mình trước sự cám dỗ của anh hay không.

_ Anh.... Anh... muốn thế nào? - Song Y thẹn thùng hỏi lại

_ Anh muốn thế nào, em còn không hiểu sao, Tiểu Y? - anh nhấn mạnh hai chữ " Tiểu Y " trong tà ác.

_ Em không biết - Đúng rồi, giả ngây ngô một chút mà đàn ông sẽ thích hơn đó nha.

Anh thật hết cách với sự ngây ngô này của cô gái nhỏ, có lẽ cô là người đầu tiên dám nhìn thẳng vào mặt anh, lại không chút sợ còn cười thật đáng yêu

nữa chứ. Nó khiến anh ngày càng muốn chìm hữu cô hơn thế nữa.

Anh không trả lời, Song Y cũng không nói lại, mà hai người lại cứ nhiên tự hiểu đối phương như thế nào.

Cúp điện thoại, trong trạng thái là anh không có nói câu cho Thế An ở lại đêm nay nhưng cô lại tự quyết định cho Thế An ở lại.

_ Thế An, đừng buồn nữa, anh Thiên đã cho cậu ở lại rồi đó - Đi đến bên cạnh cô gái nhỏ đang ngồi ôm mình thúc thút, đôi viên mắt đã bắt đầu đỏ, Song Y an ủi

_ Thật chứ? - Cô còn nghi ngờ liền quay sang hỏi.

_ Tớ lừa cậu thì được gì? - Song Y nhìn thẳng vào mắt của Thế An, mang cho cô một niềm tin mãnh liệt.

_ Song Y, cậu muôn năm, yeah....! - Khi nhận được câu khẳng định của Song Y, tâm trạng của Thế An liền vui vẻ trở lại, bỏ qua hết tất cả mọi buồn lo lúc này mà vui vẻ ra nhảy múa cùng mọi người.

Đêm hôm nay Song Y ngủ không được, mắt cô cứ mờ thao thao, nhịp tim cứ đập thành thịch, cảm giác này không lẽ cô lại nôn tới ngày mai đến như vậy sao? " Song Y à! mày từ khi nào mà mê trai đến như vậy " Song Y tự trách mình không chút tự trọng cho bản thân một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cảnh cũ, hành động cũ, nhưng cảm giác khác rồi.

Nguyên một ngày hôm nay, dù cho hoạt động có vui đi chăng nữa cũng không thể giúp Song Y thoát ra khỏi suy nghĩ cho sự kiện tối nay. Nó cứ quanh trong đầu cô, cho đến khi được tắm biển, đúng như Thế An nói, biển thật đẹp không tắm mới lạ.

Bộ đồ bơi của Song Y không quá nổi bật, phần trên là áo có vạt bèo nhìn khá con nít, cũng chủ yếu nơi bông đào của cô khá lớn so với các bạn cùng lứa nên chọn chiếc áo bèo thế này nhằm che bớt đi sự chướng lén của cặp bông đào, quần bơi cũng vạt bèo, bên trong là cái quần cùng vải, cô không thích khoe khoang trước mặt người khác, cứ kính được là kính thôi, kèm theo đó là một chiếc áo mỏng khoác lên người.

Dù đã che đi bớt những thứ cần che nhưng Song Y vẫn cứ tỏa sáng giữa rừng người, làn da đã trắng, ra nắng lại trắng hơn, bộ đồ bơi trên người chỗ chỗ che nhưng ngắn hơn bộ quần áo mặc ngày thường nên lại làm người ta mê mẩn.

Cảm thấy quá nhiều ánh mắt nhìn mình, Song Y cảm thấy khá khó chịu nên đã đi lên bờ dùng khăn che lại toàn thân mình, quyết định không tắm nữa vào thay đồ.

Thời gian hoạt động tự do đã kết thúc, bây giờ đã đến thời gian trình diễn văn nghệ của các lớp, Thế An có mặt trong buổi trình diễn, còn Song Y lại chẳng có tài năng về âm nhạc 1 chút nào nên chỉ có thể là khán giả ngồi coi.

Một khung trời náo nhiệt cả một bãi biển, trời càng tối dần, các vũ điệu càng hăng say, giới trẻ càng thỏa sức mình. Chỉ có tâm trạng của Song Y ngày một nặng. Kiếp trước, vào lúc này Thế Thiên sẽ xuất hiện một tay nắm Thế An về khách sạn, Thế An không từ bỏ kéo cô theo, buổi tối tại bãi biển, cô ngủ không được liền đi tản bộ thì từ đằng sau thân hình bị anh ôm lấy ép chặt cô vào gốc cây dờ trôi đời bại.

Nhưng ở kiếp này, cô đã có thay đổi khác nhiều, anh nhu tình hơn kiếp trước không hung hăng như vậy nữa bằng chứng là sau việc ở tại nhà cô mà ra. Nên lúc này đây cô lại không biết rằng cách nào để gặp anh, không biết anh sẽ xuất hiện như thế nào và cô sẽ phải giải quyết mọi thứ ra sao.

Đến giờ đã là 9h tối, vẫn chưa thấy anh xuất hiện Song Y có chút mất mát, không lẽ thế cục ở kiếp trước lại thay đổi rồi sao?

Vừa suy nghĩ vừa một mình đi trên bãi cỏ, cô không thích ồn ào nên đã đi khá xa so với khu âm nhạc, trên đường đi cũng khá nhiều cặp tình nhân trốn ra đây để tâm sự và cùng nhau hưởng những phút giây ngọt ngào của đôi lứa,

Điện thoại trong túi của Song Y chợt vang lên. Cô móc trong túi quần ra là một dây số lạ, cô khẽ nhăn mày, tay lịch sự bấm nút nghe điện thoại.

_ Y Y! em khỏe chứ? - Đầu dây bên kia tiếng nói trầm ổn có vẻ rất vui khi cô bắt máy

_ Chấn Hạo? - Song Y bất ngờ thốt lên tên của hắn, là thanh mai trúc mã bên nhà, hắn lớn hơn cô 3 tuổi, lúc nhỏ thường hay chơi với nhau, lúc sau này hắn đi du học đến bây giờ vẫn không liên lạc, nhưng sao lại chọn ngay thời khắc này mà gọi cơ chứ.

_ Ha Ha, thật vui vì em vẫn nhớ đến anh! - Chấn Hạo cười có vẻ rất vui khi được nghe cô gọi tên mình.

_ Anh vẫn khỏe chứ? - Song Y vốn rằng coi hắn như một người anh trai, vì cô từ nhỏ chỉ có một mình, được hắn quan tâm, nên tình thương của một cô em gái nhỏ đặc hết cho anh trai mình, ngoài ra cô chưa hề có ý khác với hắn.

_ Anh Khỏe, anh sắp về rồi đấy! - Hấn vẫn giữ nguyên một tâm trạng vui vẻ cực kì khi nghe tiếng cô nói

_ Vậy sao, chừng nào về thì báo, em sẽ nói mẹ chuẩn bị cho anh một bữa ngon - Song Y lúc này khá thả lỏng người

_ Được! Anh có việc bận, liền cúp máy, có gì liên lạc sau - Đang tính rằng sẽ nói chuyện nhiều với Song Y một chút nhưng có một vấn kiện vừa đưa tới bắt hấn phải xử lý ngay lập tức, nên không vui mà chào Song Y một cái.

Cô không trả lời cũng cúp máy theo, bản tính cô lại không muốn phiền người khác khi họ nói bận, cô liền tránh đi không dây dưa.

Điện thoại vừa tắt, liền từ đằng sau có cánh tay vươn tới ôm trọn Song Y vào lòng, lúi cô vào sau bụi cây.

Giờ phút trước cô hơi hoảng loạn vì chưa kịp thích ứng, nhưng vài giây sau cô liền nghe được mùi bạc hà trên mũi, nên ngừng giãy dụa.

_ Hấn là ai? - Ánh mắt của Thế Thiên thật kinh người, khiến cho người nhìn vào không thể thở

_ Là... 1...à... một người anh.... ở... ở kế bên nhà lúc nhỏ! - cô thừa biết sẽ gặp anh nhưng lại không ngờ sẽ gặp anh trong bộ dạng đầy dầm chua đến mức như vậy

Chuyện gì Song Y có thể không đảm bảo nhưng chuyện hấn ghen là điều kinh khủng nhất mà Song Y đã từng chứng kiến, kiếp trước hấn chỉ cần biết cô nói chuyện với tên nào thì ngày mai tên đó sẽ liền mất đi một chi trên người thật rất kinh người.

_ Sau này không được liên quan đến hấn ta! - Vốn hấn đã đến rất lâu, nhìn cô mặc đồ tắm từ lúc chiều đã phẫn nộ khi cô dám để lộ thân hình trắng nõn mềm mại của mình cho những tên háo sắc kia, giờ thì còn dám nghe điện thoại của một tên đàn ông khác. Hấn ăn dầm quá nhiều rồi.

_ Dạ! - Song Y lúc này ngoan ngoãn cực độ, có ngu cô mới phản kháng lại, không thì chết chắc

Hấn nghe cô ngoan ngoãn như vậy, con tức giận liền vơi đi hơn phân nửa, trong bóng tối có vài ánh đèn đường nhỏ ở xa xa, hấn vẫn cứ nhìn cô sau đó không ngần ngại mà đặc xuống môi của cô một nụ hôn mãnh liệt.

Thời khắc này thật sự kiếp trước cơ cảm thấy ghê tởm biết bao nhiêu, nhưng ngay lúc này cô lại cảm thấy nó ngọt biết bao nhiêu. Hấn như muốn nuốt cô vào trong người mình, tham lam, hấp tấp liếm láp lấy môi cô, đôi tay càng không yên phận mà luồn vào trong áo sơ mi phồng rỗng của cô khiến hấn dễ dàng chạm đến đôi gò bồng kia của cô, xoa nắn nó thật mê người.

Từng nút áo của cô bị hấn lần lượt cởi ra, đôi môi của hấn chưa hề rời môi cô một chút nào, cô nhắm mắt hưởng thụ sự yêu chiều của hấn, kiếp trước làm gì hấn nhẹ nhàng như vậy. chỉ biết làm cô đau, đâm nát cô hấn mới chịu.

Nút áo cuối cùng cũng cởi xong, lúc này hấn mới buông môi cô ra, cả hai cũng thở hổn hển, hấn cúi mặt xuống đầu dựa vào vai của cô nhìn nơi gò bồng đang lên xuống theo từng nhịp thở của cô.

_ Tiểu Y! Em thật đẹp - Hấn nhìn cặp đôi gò bồng lên xuống mà miệng đắng lưỡi khô khó khăn lắm mới nói ra 1 câu.

Vừa dứt lời, hấn dùng đôi tay của mình luồn ra phía sau áo gỡ lấy cái nịt ngực chật chội kia để giải thoát cho nơi đầy đà đó. Cứ như là được giải thoát, chiếc áo ngực vừa được mở nút ra đôi nhũ hoa đã tung lên hướng về phía miệng hấn mà reu reo

Nhìn không được nữa hấn liền ngậm lấy, tham lam liếm mút, vị thật thơm lại ngọt khiến cho hấn say mê không rời khỏi đôi gò bồng đó được.

Song Y bị hấn làm cho ý loạn tình mê, phản ứng không được gì ngoài tiếng rên khẽ của cô. Bên tai nghe tiếng rên nhỏ của cô gái này, làm cho thần kinh của Thế Thiên ngày càng căng.

_ Ừm... Thiên... từ từ thôi! - Đôi mắt chứa đầy dục vọng của cô mở ra, đôi môi đỏ mọng có chút sưng đỏ gắng kèm chế lại tiếng nói của mình.

Tiếng gọi của cô không làm cho hấn giảm đi chút nào lại càng làm hấn ham muốn tột độ.

Một bàn tay nhào nặn một bên ngực, một bàn tay không yên phận mò xuống phía dưới nơi tư mật kia, luồn vào bên trong chiếc quần nhỏ, gầy gầy khiêu khích tiểu huyết đến vui sướng.

Song Y bị kích thích quá mạng liền suy nghĩ phải thoát ra khỏi sự cám dỗ này, nên đã chút tỉnh mà đẩy anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thế An chết tiệt

Sức lực lúc này của Song Y như là hư không, làm cô có thể đẩy con người nặng hơn mình gấp đôi như thế chứ

Quả thật cô rất muốn bù đắp cho anh nhưng không phải là ở nơi này.

Đầu của Thế Thiên bắt đầu hạ dần theo chiếc lưới của anh, đến nơi tư mật của cô anh khẽ hít một hơi lưu lại hương thơm của Song Y, tính cách thích sạch sẽ nên nơi tư mật của cô cũng cực kì sạch sẽ lại mang mùi hương sữa ngọt ngào, mùi hương này khiến cho Thế Thiên phát điên lên.

Chiếc lưới tà ác của anh bắt đầu chà đạp lên tiểu huyết, anh dùng tay tách chân cô ra để dễ tiếp xúc hơn.

_ Um! Thiên, dừng... Ngừng lại.. Thiên - hành động quá kích này của Thế Thiên làm cho Song Y có chút hoảng, cô không ngờ anh lại không kiềm chế được mà ngay ngoài bãi biển có thể làm ra điều này, kiếp trước nếu nói anh cưỡng chế cô thì cũng là mầm mống đôi ngực của cô rồi buông, nhưng việc phát sinh điên rồi này đã đi ngoài tầm kiểm soát của cô.

Cô đang suy nghĩ làm thế nào để áp chế được anh thì tiếng điện thoại của cô vang lên, trong Song Y có sự vui mừng một chút.

Vì tiếng chuông điện thoại đã làm cho Thế Thiên phải dừng lại dục vọng của mình, mặt anh bức tức vô cùng

_ A..lo - do bị kích tình nãy giờ, hơi thở không đều của Song Y, có nén lại mà nghe điện thoại

_ Song Y! Cậu đang ở đâu, tớ tìm cậu nãy giờ - Không sai, người giúp Song Y và phá chuyện của anh Thế Thiên chẳng ai khác lại là Thế An

Ánh mắt của Thế Thiên lúc này càng rõ hơn sự căm ghét, anh quyết trả thù con nhóc này đã phá chuyện tốt của anh.

Chợt Thế Thiên nhìn khuôn mặt đang cố áp chế dục vọng mà trả lời điện thoại, một nụ cười tà ác hiện ra. Anh bắt đầu dùng chiếc lưới liếm xuống đôi ngực kia, quay tròn, liếm láp nó, Song Y vừa áp chế được dục vọng một chút để nghe điện thoại, nào ngờ anh lại không tha cho cô, trêu ghẹo khiến cô khó chịu cực kì

_ Đợi... Đợi mình chút... Mình...um... Mình sẽ trở lại liền - sự kích thích đôi ngực của chiếc lưới Thế Thiên làm cho Song Y không nhịn được mà um một tiếng.

_ Cậu sao vậy,gọng nói của cậu thật khác - đối với người không có chút kinh nghiệm nào nên chẳng thể phân biệt được tiếng trả lời đó xuất phát từ tâm tư gì

Bên này Song Y thật không thể khờ khạo chế được Thế Thiên, anh càng ngày càng mãnh liệt dầy xé nhũ hoa của cô.

_ Mình về ngay, cậu đợi chút! - cô gắng để đẩy đầu Thế Thiên ra, Song Y liền nói nhanh một câu rồi cúp máy

Cô lúc này bị Thế Thiên dây dưa không chịu dứt, nếu cô không dừng anh lại thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây, tất nhiên cô không muốn lần đầu tiên của mình lại là ở bụi rậm

_ Thiên! Thế An đang đợi. - cô cắn môi mà nhắc nhở anh

Lúc này vì câu nói của Song Y Thế Thiên mới dừng lại ngậm một hơi lạnh cổ nuốt vào, tỏ vẻ buồn bức cực kì

_ Thế An! Chết tiệt, em đợi đấy - trong tiếng khàn khàn do dục vọng nổi lên mà bị dập tắt bởi cô em gái bảo bối của nhà, anh hận không thể nhai đến đánh tiêu oa nữ đó một trận

Phải một lúc sau, Thế Thiên mới ảo não cố gắng lắm mới buông được cô gái mê người này ra được

_ Hôm nay đến đây! Lần sau, anh không dễ dàng buông tha cho em như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thông phòng

Song Y khó khăn lắm mới lấy lại bình tĩnh, Thế Thiên khuôn mặt lại có chút bức bối nhưng so với Song Y anh điều chỉnh lại cảm xúc nhanh hơn, Thế Thiên giúp Song Y mặc lại áo ngay ngắn rồi bảo cô về trước mình sẽ theo sau

Sau khi gặp nhau, cả ba cùng lên xe, Song Y lúc này cũng đã lấy lại tinh thần cô ngồi sau xe suy nghĩ một chút về việc lúc nãy, giả sử nếu Thế An lúc đó không gọi điện thoại mà sức lực của cô làm sao có thể ngăn cản được Thế Thiên, không lẽ lần đầu tiên của cô và anh thật sự là ở bụi cây ven biển hay sao?

Nhắc đến vấn đề này, gương mặt của Song Y đỏ lên, cảm giác mê tình lúc này kiếp trước cô chưa hề có, trong có lúc đó làm tình cùng anh chỉ có là sự đau đớn và tuổi nhục hoàn toàn chẳng có chút nào là hưng phấn tình trường ở đây.

Ánh mắt của Song Y nâng lên một chút thì chợt nhận ra từ nãy đến giờ đã có một ánh mắt nóng bỏng nhìn cô không hề rời qua kính chiếu hậu.

Song Y lộ vẻ then thừng trước ánh mắt đó, Thế Thiên rất hài lòng với biểu cảm này của cô, lúc trước anh đã rất lo sợ nếu thật sự theo đuổi cô cô sẽ tìm cách mà trốn tránh anh, anh còn từng nghĩ sẽ độc chiếm cô cho bằng được dù cho có làm tổn thương cô anh cũng mặc kệ. Nhưng với tình hình lúc này thì anh biết được cô dường như cũng có tình cảm với anh, cho nên tâm trạng anh lúc này khá là tốt. Đôi môi quyến rũ của anh đã cong lên lúc nào.

Song Y mãi mê trong suy nghĩ đến khi xe dừng lại trước khách sạn lúc đó cô mới hoàn hồn, một cánh tay lịch lãm mở cửa đưa vào ngay trước mặt cô

Song Y liền ngược nhìn bàn tay ấy, không phải ai khác mà chính là Thế Thiên của cô, nở một nụ cười thật đáng yêu rồi mới đưa tay nắm lấy bàn tay có chút lạnh của anh, tay anh có chút thô, những đốt ngón tay dài thật mê người.

Vừa chui ra khỏi xe, đập vào mắt cô là một toà nhà thật lớn, nó cũng phải hơn 10.000 phòng trong đó.

Đây là khách sạn của Thế gia, là một trong những khách sạn nổi tiếng khắp thế giới. Tổng thống hay những tướng lãnh và các gia tộc khi đi du lịch đều ở lại khách sạn này.

Song Y nhớ được kiếp trước mình lại không biết đến nơi này, vốn dĩ sau lúc anh cưỡng ép cô thì trong đêm cô đã bắt xe đi về bỏ chuyến đi chơi giữa chừng nên đâu thể nào biết được nơi đây lại có toà nhà không lồ này.

Cô theo Thế An đi vào khách sạn, Thế Thiên đi phía trước như vệ sĩ che chở cho 2 tiểu cô nương phía sau mình.

Sau khi nhận phòng, cô mới biết thì ra phòng cô ở là phòng tổng thống, nó cứ như là một căn hộ chung cư, một mình nó ở cả một tầng. Trong phòng tổng thống có 4 phòng ngủ, 2 phòng vệ sinh, 1 thư phòng, 1 nhà bếp với đầy đủ các trang thiết bị, phòng ăn và phòng khách.

Nó làm cho Song Y thật choáng ngợp với vẻ hoành tráng của nó.

Chia phòng xong, 2 cô gái vào phòng nằm nghỉ, riêng Thế Thiên phải vào thư phòng để giải quyết một số việc.

Phòng của Song Y thật rất lớn, 1 chiếc giường King size nằm gần bên cửa kính trong suốt, cửa kính này bên trong nhìn ra thì được còn bên ngoài nhìn vô thì không thấy gì, cửa kính này có thể chống được bom thì nói chi là các viên đạn nhỏ tí. An toàn 100%.

Song Y tham quan phòng một chút, nhìn quanh mọi thứ thật quá đẹp nó làm cho cô quên đi điều mình đang phải suy nghĩ nãy giờ.

Từ chiếc bàn, chiếc tủ, bàn trang điểm đều là những thứ cao cấp. Song Y phấn khởi đảo quanh một vòng đến khi cô thấy được một cánh cửa gỗ, Song Y liền mở ra thì đôi mắt nai của cô mở một ngày một to

Đương nhiên trước mắt có đó là thư phòng và con người đẹp trai kia đang chăm chú làm việc.

Nghe được tiếng mở cửa, giống như đã đúng với dự tính của anh nên Thế Thiên rất thản nhiên nhìn Song Y một cái cười thích thú rồi lại quay sang nhìn chăm chăm vào màn hình tiếp tục gõ

Song Y bị dọa đến ngay người, cô không hiểu sao phòng cô lại thông qua thư phòng của anh?

_ Em chưa nghĩ ngợi sao? - Thế Thiên hỏi trong câu nói dịu dàng, và như một chuyện rất bình thường.

_ Dạ chưa! Mà sao... Sao... Phòng của em lại thông qua đây? - cô không khỏi thắc mắc vì sao lại xảy ra điều này.

_ Phòng của anh! Đương nhiên phải thông qua đây để tiện công việc - Anh dùng mọi động tác, ánh mắt tà ác nhìn qua cô gái nhỏ đang ngây ngời kia.

Đúng là như anh sắp xếp, chìa khoá phòng lúc anh phát cho cô là chìa khoá phòng của anh, còn Thế An ở phòng kế bên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lại là Thế An

Đúng hơn nữa ngày Song Y mới hoàn hồn lại. Cô bị lừa một cú ngoạn ngục.

Song Y cố gắng lấy lại tinh thần, môi mấp máy không biết phải nói gì tiếp đó thì một thân hình cao lớn đã đứng trước mặt cô, bé cô lên quay về phòng ngủ.

_ Thiên! Anh bỏ em xuống. - Song Y hoảng hốt đánh lên ngực anh.

Thế Thiên không nói gì, cứ thản nhiên đem cô thẳng đến chiếc giường lớn trong phòng. Thân hình to lớn của mình đè xuống người cô gái nhỏ dưới thân.

Song Y tròn xoe mắt nhìn anh, có chút chờ mong cũng có chút sợ.

_ Bão bới! Anh thật đã muốn em từ ngày đầu gặp mặt - Thế Thiên rất ít nói, lại chẳng bao giờ thổ lộ cảm xúc lên mặt, nhưng giờ phút này anh lại thổ lộ cho cô biết suy nghĩ của anh.

_ Anh... anh đừng vội! - Hiểu ý của Thế Thiên, Song Y liền một tay đẩy người to lớn của anh ra, mặt đỏ hơn so với lúc này.

Phản ứng này của Song Y khiến cho Thế Thiên không thể nhìn được nữa, liền áp xuống đôi môi mềm mại của Song Y, đầu lưỡi của anh thuần thực đưa vào trong mút lấy những vị ngon kia, cô thật mê người khiến cho dục vọng của Thế Thiên liên tăng cao.

Ánh mắt nhiễm đầy dục vọng của anh làm cho Song Y trở nên điên đảo, anh thật sự rất mê người.

Đôi tay sớm đã không yên phận chui vào trong áo của cô, xoa nắn đôi ngực đầy đặn kia, anh thờ ra một cách hài lòng.

Từng cúc áo trên người của Song Y bị anh cởi ra một cách nhanh nhất có thể, lúc này hiện ra trước mắt Thế Thiên là một thân hình trắng nõn, mềm mại lại thơm phất mê người khiến cho miệng của anh đắng đi lưỡi khô lại nhưng khát sữa đã rất lâu. Không thể tồn thêm một giây nào nữa Thế Thiên liền cúi xuống ngậm mút nhũ hoa ấy.

Song Y vì sự kích thích này mà rên khẽ một tiếng, tiếng rên này làm cho vật nam tính bên trong quần của Thế Thiên càng căng to hơn. Làm anh khó chịu cực kì, Tay của anh nắm lấy tay của Song Y đưa xuống nơi nam tính đó, giọng đã khàn đi từ lúc nào.

_ Bão bới! nó đang rất muốn được em an ủi - Ánh mắt mê mẩn kia nhìn Song Y với một sự ham muốn cực độ.

Cô mím chặt môi, đôi bàn tay mềm mại khẽ động một chút sờ sờ vào nơi đang nóng và cứng lên từng giây. Thế Thiên như muốn phát điên bởi đôi bàn tay này, dù cô chỉ mới động một chút mà anh lại thật muốn phát điên.

Hành động của cô quá chậm, hẳn không thể chịu nổi được liền tự mình cởi luôn phần dưới đem thẳng tay của Song Y vào cầm trực tiếp nơi nam tính đó. Tay của Song Y vừa đụng vào Thế Thiên liền rên lên một tiếng tỏ vẻ rất thỏa mãn vì điều này.

Đối với Song Y đây không phải là lần đầu cô thấy vật nam tính của anh, cô thừa sức biết điểm yếu của anh là ở chỗ nào cũng muốn làm anh thỏa mãn nhưng lại sợ nếu ngay lúc này cô tỏ ra thuần thực thì anh sẽ nghi ngờ, nên liền chậm thật chậm gương mặt thẹn đến cực độ.

Trong đầu nghĩ rằng nên hành hạ anh một chút anh mới thấm thía được thế nào là tình yêu.

_ Bão bới! em có thể giúp anh được hay không? - Tay của anh nắm lấy tay cô đưa lên rồi lại thực xuống thật sự thì anh chưa nghĩ rằng sẽ muốn cô đến như vậy, dù sao cô vẫn chưa chính thức 18 tuổi nên phải cố gắng chờ, nhưng lửa tình của anh đã lên đến đỉnh liền không thể dập bằng nước lạnh được. Nên liền nghĩ sẽ dạy cô một chút giúp anh xuất nó ra chứ không thì anh sẽ tức chết.

Song Y liền hiểu anh muốn gì, cặp mắt anh cứ nhìn lấy đôi môi gọi cảm kia. Ý anh muốn cô dùng miệng để thỏa mãn anh. Song Y đưa mắt nhìn chỗ khác không dám nhìn vào anh, sợ rằng chính mình lại là người kèm không được.

_ Em.. em không biết làm! - Cô mím chặt môi của mình về ủy khuất hiện rõ trên mặt.

_ Ngoan! anh dạy em, nó tốt cho em mà, nha! - lời dụ dỗ "Nó tốt cho em" từ miệng của Thế Thiên khiến cho Song Y chút nữa là cười thành tiếng. "Tốt, tốt chỗ nào, tốt cho anh thì có tên háo sắc" Song Y liền nghĩ trong đầu, đương nhiên những lời này có ngu cô mới nói ra ngoài không thì sẽ bị hành đến chết.

Theo sự chỉ dẫn của Thế Thiên, Song Y từ từ đưa gương mặt mình xuống nơi nam tính kia, có chút chậm chạp trên ghẹo sự chờ đợi và nóng chờ của Thế Thiên.

Đến khi đôi môi của cô chuẩn bị ngậm lấy nơi nam tính kia thì tiếng đập cửa vang lên khiến cho người dừng mọi động tác và ham muốn cùng lúc quay sang nhìn cánh cửa.

_ Song Y! cậu còn thức không? Minh vào được không? - Thế An bên phòng lân qua lân lại không ngủ được liền suy nghĩ đến cô bạn thân bên phòng nên đi kiểm người tâm sự.

Sắc mặt của Thế Thiên lúc này phải nói rằng là chỉ cần chọc một cái liền có thể nổ tung. 3 lần, nha đầu Thế An đã 3 lần phá hoại chuyện tốt của hắn. Thù này, hắn không trả không phải Thế Thiên.

Song Y nghe được tiếng của Thế An, liền dừng lại quay người sang mặc đồ vào. Cô quay sang nhìn Thế Thiên còn nằm bất động ở đó trần truồng.

_ Anh mau mau mặc đồ vào, Thế An ngoài cửa. - Song Y không dám nói lớn tiếng khe khẽ hướng đến anh mà nói.

Thế Thiên buồn bực mặc đồ vào, đi đến bên người của Song Y ôm lấy cô, hôn thật mạnh lên môi " Bảo bối! lần sau anh đảm bảo sẽ không để hỏng chuyện tốt của hai ta ".

Song Y tròn tròn mắt, gì mà chuyện tốt của hai ta cô lúc nào mà muốn tốt như vậy cơ chứ. Nhìn anh chặt vật đi ra khỏi phòng sang bên thư phòng tiếp tục làm việc lòng của Song Y có chút chua xót, thật tội nghiệp anh.

Sau đó Song Y thăm cầu may cho Thế An, không biết rằng sau chuyến đi này về Thế An sẽ bị hành hạ ra sao nữa. Rồi mới đi ra mở cửa cho Thế An vào.

_ Song Y! sao mở cửa lâu thế, lại đây mình có mang bộ laptop, cùng nhau ngắm soái ca đi. - Thế An hưng phấn nắm tay Song Y đi vòng thuận tiện dùng chân đóng cửa phòng.

Bên thư phòng, có một người đang cố lấy lại tinh thần để làm việc, trong khi vật nam tính kia đang độn một cục to nhô lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thế An được tha thứ!

Chuyến đi chơi này kết thúc vui vẻ, nhưng chỉ riêng Thế Thiên lại chẳng vui vẻ gì, ôm một cục tức trong người quay về thành phố T

Hôm nay là thứ Bảy, mẹ của Song Y có một chuyến công tác khai quật mộ ở Thụy Sĩ 2 tháng mới về, mỗi lần đi bà thường gửi Song Y cho nhà ngoại nhưng nay Song Y dứt khoát rằng sẽ tự lo cho mình được, bảo mẹ mình cứ đi đừng lo lắng. Nhưng Ngọc Vân làm sao có thể không lo lắng khi đứa con gái yêu thương của mình đang trong giai đoạn phát triển như vậy., Ngọc Vân luôn tin tưởng con gái mình sẽ không làm chuyện gì quá đáng, nhưng bà lại không tin tưởng khu nhà đang ở này.

Không hiểu sao, thông tin này lại lọt vào tai Thế An, nên trước ngày đi Thế An đến nhà bảo rằng sẽ mang Song Y đến ở nhà của mình và mong bà yên tâm. Thế An là một cô bé ham chơi, vốn rằng ít bạn nên thời thời khắc khắc đều muốn có bạn cùng chơi. Thế An sớm coi Song Y như chị em trong nhà, ba mẹ lại rất vừa mắt với Song Y nên chẳng ai phản đối việc đem Song Y về ở tháng khi mẹ của cô vắng nhà.

Ngọc Vân chiều hôm qua đã mang một giỏ đầy trái cây đến nhà Thế An cũng tỏ chút lòng thành vì người đã chịu trông coi con gái giùm bà. Có như vậy Ngọc Vân mới yên tâm để hôm nay xách vali đi công tác.

Bà đầu nghĩ rằng, giao con gái đến Thế gia là đem cô vào hang cọp khi có nguyên một con cọp đói luôn khao khát có được cô trong mọi lúc mọi nơi như vậy.

Song Y sau khi tiễn mẹ ra sân bay liền cùng Thế An quay về Thế gia. Vốn chương trình học của hai cô bé đã gần như xong, sau khi đi chơi về liền phải vào thi sau rồi hôm nay các cô được phép nghỉ 1 tháng. Thế An đã lên lịch trình cùng cô ngày ngày dạo phố, lâu lâu lại quán ăn. Thật sự Thế An muốn đi du lịch nhưng chắc chắn rằng ba mẹ sẽ không cho nên cứ lấy đường phố mà làm niềm vui mỗi ngày.

Tối hôm đó trò chuyện cùng Song Y xong, Thế An dùng điện thoại gọi một cuộc qua Anh.Đầu dây bên kia rất lâu mới chịu nghe máy.

_ Anh! đoán xem, em đã làm được một việc tốt gì? - Bên kia vừa bắt máy Thế An không cần biết liền rộn ràn cười ha ha

_ Chuyện gì? - Thế Thiên vừa bước ra từ phòng họp, vốn là còn căm thù việc Thế An phá hoại chuyện tốt của anh hôm bữa, chưa kịp trừng trị cô liền phải bay sang đây để giải quyết vấn đề. Tâm tình không được vui cho lắm.

_ Em đã đem Song Y về ở nhà mình một tháng! - Thế An vui vẻ nói lên thành tích của mình cho anh trai nghe, cũng nhằm muốn được khen thưởng.

_ Ân oán lúc trước, liền tha hết cho em -Thế Thiên nghe câu nói vừa rồi của Thế An trên môi tạo nên một đường cong cực hoàn mỹ. Anh không ngờ cô em gái lại biết chuyện đến như vậy.

_ Hắc hắc.... em có phải quá giỏi! - nghe được anh nói tha thứ, thật tình Thế Anh chẳng hiểu mình đã làm gì mà được anh tha thứ nhưng mà nghe được tâm tình anh trai vui vẻ cũng tự dài mũi mà khen mình.

_ Nói! em muốn thứ gì? - Kì này ân oán không những được xóa sạch, mà anh còn muốn khen thưởng cho cô em gái một chút, khích lệ tinh thần.

_ Anh về đi rồi tính!- Thế An nhất thời chưa biết phải đòi hỏi cái gì, lại sắp đến sinh nhật cô đã vậy thì đợi đến gần sinh nhật rồi hãy đòi luôn cho đáng.

Cuộc điện thoại của hai anh em đến đây là kết thúc, Thế An vui vẻ cúp điện thoại chạy đến phòng ngủ liền tiếp tục tâm sự với Song Y, hai cô gái nói chuyện với nhau đến khi ngủ quên lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Gặp tình địch thật vui

Những ngày nghỉ phải nói là vô cùng rảnh rỗi, rảnh rỗi đến nhàm chán lúc đi học thì còn bận biểu học tập nhưng mà khi nghỉ rồi căn bản lại không có gì để làm.

Tối qua vừa được anh trai khen thưởng nên hôm nay tâm trạng của Thế An khá tốt, liền một mực lôi kéo Song Y đi đến toà nhà mua sắm hiện đại nhất thành phố T, khu mua sắm này có tới 25 tầng chỉ để dành cho khách mua sắm và vui chơi ăn uống, đi hết 2-3 ngày không biết là có hết hay chưa.

Song Y cùng Thế An hai mỹ nữ vui vui vẻ vẻ nắm tay nhau dạo quanh những cửa hàng thời trang, chỉ một chút thời gian liền 3 bảo vệ đi sau lưng tay mang đầu túi, Thế An ít khi mua sắm mà một khi đã mua rồi thì lật tung cái noie mua sắm cái gì cô cũng mua.

Song Y đi bên cạnh chi gật đầu hay lắc đầu, tính cô lại không thích mua sắm, kiếp trước cũng vậy mà có muốn cũng không được đi vì Thế Thiên toàn kêu người mang đến nhà sẵn.

Đến cửa hiệu công sở, tính rằng sẽ lướt ngang vì hai cô gái đầu cần đồ này, nhưng Song Y chợt nhớ đến người nào đó, kiếp trước cô không hề biết tặng quà cho người đó là gì nên kiếp này cô ra sức bù đắp, đúng là anh vẫn mê cô như kiếp trước nhưng anh đã yêu chiều dịu dàng với cô khác hẳn kiếp trước rất nhiều.

Cho nên cô quyết định sẽ mua cho anh 1 bộ tây trang.

Quầy đồ vest rất đa dạng và phong phú Song Y liền chọn một bộ vest màu xanh dương đen, có sọc dài nhuỷễn, 1 cút áo, cùng chiếc quần tây đi kèm, từ đây cô lựa thêm 1 cái áo sơ mi màu trắng đơn giản cùng chiếc cà vạt sọc sáo cùng màu và một chiếc gim cavet có đính một hạt nhỏ ở giữa.

Từ đây Song Y liền tưởng đến bộ dạng anh mặc bộ đồ này, trong vẻ mặt cô rất hài lòng, sau đó lại đi sang quầy giày da, lựa một đôi giày da cao cấp màu nâu đen kiểu dáng thời thượng lúc này cô mới gật đầu đi thanh toán.

Thế An bên cạnh lại đang đắn đo lựa 1 áo sơ mi cho ba mình, lựa cả nửa ngày không biết nên chọn cái nào, 4-5 cái liền để cạnh nhau khiến cô càng khó chọn.

Song Y đến bên cạnh nhìn vẻ mặt khó xử của Thế An mà cười một cái.

_ Nếu đã khó chọn thì lấy hết đi, dù sao lâu thật lâu mới đi mua sắm một lần, cậu lựa nhiều một chút ba cậu sẽ rất thích - Song Y nhắc nhở bạn hiền nhưng lại không nhìn đến mình, cũng lựa nửa ngày mới ra một bộ đồ mà thôi.

Phải nói là trang phục ở đây rất mắc, tính tổng lại gần hơn 2 năm tiền tiêu xài của Song Y, cô có chút đắn đo Song Y có một cái thẻ do mẹ cô cho, dùng để khi nào gặp chuyện cấp bách thì lấy ra sai. Trường hợp này có được gọi là cấp bách, cô nhân viên phục vụ lặng lẽ đứng nhìn biểu cảm của Song Y, cho rằng Song Y không đủ tiền trả liền có chút khinh.

Song Y nghĩ " nếu mẹ biết mình dùng tiền cấp bách này để mua đồ cho anh (trai) thì có mà giết mình không?"

Đắn đo một lúc, cô quyết định cả thẻ số tiền đó cô sẽ kiếm việc làm thêm mà bỏ vô hoàn lại sẽ không sao.

_ A! Lục tiểu thư giá đáo, hoan nghênh hoan nghênh! - tiếng của quản lý vang lên từ trong phòng chứa đồ, nó khá lớn làm cho mọi người xung quanh phải gật mình.

_ Đồ mới để đâu! - Lục Mẫn mỹ nữ này là một thiên kim tiểu thư có tiếng khắp thành phố T, gia thế cũng được gọi là trong top nên chính vì vậy mà cô không thể không kêu ngao

Hôm nay cô nghe được tin từ cha mình, tối nay Thế Thiên về nước lại chịu gặp mặt cha để ăn cơm, cơ hội ông giới thiệu cô cho Thế Thiên nên lúc này cô phải chuẩn bị cho tốt. Liền dùng tiền của ba đi kiếm một món quà ra mắt thật ấn tượng.

Cô hiểu về con người Thế Thiên là một người ít nói, lại tàn ác trong thương trường, nghĩ nửa ngày không biết mua gì liền thấy cửa hiệu đồ công sở nghĩ rằng càng đơn giản càng ấn tượng.

_ Lục tiểu thư thật khéo chọn, đây là chiếc áo vừa về sáng nay, nhập từ Italy, chất vải tốt rất tốt cho da lại phù hợp với những người cao quý - tên quản lý cứ tò tò theo sau, cứ hễ cô ta cầm gì lên là hần đều khen như vậy.

Lục Mẫn nhìn trúng cái áo này liền gật đầu vừa ý đưa cho cho tên quản lý đi gói lại, cô thường tới đây để mua đồ cho cha mình nên sớm thành khách quen rồi.

Song Y đứng bên này nhìn qua! Kiếp trước cô biết rõ Lục Mẫn này, cô ta đeo bám Thế Thiên như đĩa, dù anh có ghét bỏ cỡ nào thì cũng cứ lì mà bám

theo, nhiều lần hại cô sống dở chết dở

Nay gặp ở đây đúng là ông trời cũng có mắt, liền trong đầu nghĩ ra cách trêu ghẹo anh

"Cứ để cho anh gặp Lục Mẫn, để cô à theo bám đi nhìn anh xua đuổi cô ta như tà Song Y ta mới hả giận được. Thế Thiên anh xem tình địch của em đã xuất hiện rồi, tháng ngày sắp tới, em không để anh yên đâu "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ai đưa lên phòng?

Hai cô gái sau một ngày đi lựa đồ thoải thích thì cũng đã chịu đi về.

Trên đường về có chút mệt mỏi Song Y liền ngủ một chút để lấy lại sức.

Đến khi tỉnh lại thì cô đã thấy mình đang nằm trên giường rồi. Có chút khó hiểu, Song Y vội đi xuống giường, trên người còn mặc bộ đồ khi nãy cho nên cô nghĩ chắc có lẽ là quản gia đã giúp cô vào nhà.

Tỉnh ngủ rồi, Song Y liền đi xuống lầu, hành động ngủ không tỉnh lúc nãy của cô phải khiến người khác bẽ vào nhà như vậy thật là mất mặt, nên phải đi xuống mà xin lỗi mọi người vì hành động tùy tiện này.

Quản gia thấy Song Y xuống liền cung kính cúi đầu.

_ Quản gia, cảm ơn lúc nãy đã giúp cháu lên phòng - cô lễ phép đáp lại.

_ Ạch... Cái này, lúc nãy không phải tui - quản gia tròn tròn mắt khi nghe cô cảm ơn mình

Tâm tình kích động lúc nãy của ông vẫn chưa nguôi liền bị câu này làm cho hoảng

_ Vậy sao? Vây ai đưa cháu lên phòng vậy ạ? Bác có thể nói cháu biết, cháu muốn cảm ơn người đó - Song Y có chút ngờ ngàng khi nghe điều này.

Quản gia không biết phải trả lời như thế nào liền bị câu nói từ phía sau tới.

_ Em muốn cảm ơn như thế nào? - Thế Thiên sau khi nghe em gái của mình nói người trong lòng mình liền đang ở nhà ba mẹ anh thì đã bỏ gần như hết công việc mà đón máy bay về ngay.

Vừa về tới nhà lại bắt gặp cảnh cô gái nhỏ này dám thân nhiên ngủ trên xe không hề phòng bị chút nào, lại còn ngủ cực say nữa chứ nên khiến cho tâm trạng anh tức giận vô cùng.

Quản gia vừa lúc muốn bế cô lên, cánh tay chưa chạm tới liền bị một bàn tay lạnh như băng, gân xanh trên tay nổi lên hết, liền nhìn là biết chủ nhân của đôi tay này đang tức giận cực kì.

Nhìn biểu hiện trên mặt của thiếu gia rõ là nói ông "thử đứng vào xem" nên đã nhanh nhẹn tránh sang một bên, chưa kịp định vị lại thấy thiếu gia trực tiếp bế cô bé này lên đi vào nhà. Ông là người nhìn thiếu gia lớn lên, biết rõ thiếu gia không bao giờ đứng đến phụ nữ, ngay cả phụ nhân và tiểu thư còn không hề được chạm đến người thiếu gia thì giờ đây tận mắt chứng kiến khiến thiếu gia bế một cô gái, ông tâm tình không biết phải nói như thế nào cho hết.

Cô gái trước mắt vừa thấy Thế Thiên đứng ở trước mặt, lòng dạ rối tung lên "Không phải anh đang ở Anh hay sao? Sao lúc này lại ở đây? Không lẽ người bế mình lên lầu là anh hay sao? " Ngần câu hỏi đặc ra trong đầu cô.

_ Anh! Anh là người đưa em lên sao? - mặt dần đỏ lên, khó khăn lắm Song Y mới rặng ra được một câu.

_ Thế nào? Em không hài lòng? - thấy vẻ mặt xấu hổ của cô gái nhỏ, anh liền rắc tâm trêu ghẹo một chút.

_ Không! Ý em không phải như vậy, dù sao... Dù sao... Cũng... Cũng cảm ơn anh! - đây là tình huống mới nhất, Song Y quả thực không thể tiêu hoá nổi.

_ Anh xưa nay làm việc, nếu không có lợi thì mới làm, anh không có thói quen làm không công - ánh mắt có chút tà ác nhướng lên nhìn cô, càng hưng phấn mà trêu ghẹo cô thêm

Song Y bị anh nói như thế liền không biết nói gì, ý tứ này của anh quá rõ ràng nó làm cô xấu hổ vô cùng, 2 kiếp anh đều ham muốn cô nhưng không hề nghĩ đến anh lại dịu dàng mà lại thích đùa với cô như vậy.

Một màn này làm cho ông lão đứng kể bên thật hoảng sợ, thiếu gia lạnh khốc, ít nói lúc nào mặt cũng trầm tư không bao giờ biểu lộ cảm xúc chẳng ai đoán được anh đang nghĩ gì. Nay lại nói hơn cả chục chữ, lại còn biết nói đùa, còn... Còn cười nữa chứ. Ôi trời, có phải ông sắp chết rồi hay không, ông nghĩ mai ông phải xin phép nghỉ ngơi đi bác sĩ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đêm nay, anh sẽ không tha cho em 1

Tâm trạng của Song Y lúc này đang rất khẩn trương, ông trời thật trêu người, kiếp này lại cho cô có cơ hội ở trong nhà anh thế này, mà anh lúc này như con sói đói thời thời khắc khắc đều ham muốn cô ở mọi nơi.

Ánh mắt nóng bỏng đó càng làm cô thêm suy nghĩ.

Tâm trạng đang âm trầm thì nhà bếp truyền đến âm thanh của bà Trương là người nấu ăn cho gia đình Thế gia suốt 30 năm qua.

Song Y thừa cơ hội lơ đãng của Thế Thiên nói nhỏ một câu "Đề.. đề tôi đi gọi Thế An, câu chưa dứt thì cô đã cất bước chạy lên lầu.

Thế Thiên nhìn bộ dạng kia chạy thẳng lên lầu không dám quay mặt lại, cảm nhận được cô đang mắc cỡ đến mức nào nên tâm tình thật vui, bỏ tay vò túi quần bước đến nhà ăn trên mặt còn tỏ ra ý cười.

Ôn Nhu nhìn con trai của mình đã gần ấy năm mới thấy hấn cười một cái làm bà thật kích động.

Bữa cơm trôi qua rất vui vẻ, có vẻ là còn vui hơn mọi lần, tâm tình của Thế Thiên tốt, lại có thêm cô bé đáng yêu xuất hiện làm vợ chồng Thế Tường và Ôn Nhu không ngậm được mồm. Cười cười nói nói thật vui cả một bữa ăn.

Sau khi ăn xong, Song Y bị hai mẹ con Thế An bắt đi lên lầu, bảo là phụ Song Y sắp xếp quần áo. Song Y có chút hổ thẹn, quần áo của cô chỉ toàn những cái vài chục tệ, lại có cái nhờ mua 2 tặng 1. Đầu thế nào so sánh được với quần áo của Thế An, nhưng mà 2 mẹ con nhà kia cứ một mực đòi lên giúp cô, Song Y cười ngượng rồi cũng phải đi lên.

Cả một buổi tối cùng 2 mẹ con nhà đó lục lọi đồ đạc, chọc ghẹo các kiểu khiến Song Y mặt đỏ đến mang tai.

Khó khăn lắm 2 người đó mới chịu tha cho cô mà về phòng ngủ. Song Y thở phào nhẹ nhõm, sau rồi tự lấy cái khăn ngủ của mình đi vào phòng tắm rửa bỏ những mệt mỏi trong ngày hôm nay. một hồi ngâm mình trong phòng tắm, Song Y đi ra với dáng vẻ thật quyến rũ.

Cả ngày mệt mỏi liền khiến Song Y muốn ngủ ngay, đang trong lúc gần như vào giấc ngủ cô cảm nhận có một hơi ấm đang phả vào mặt mình nó làm cho Song Y nhột nhột, cô liền mở mắt thì một khuôn mặt mỹ nam phóng to hiện trước mặt cô, Song Y thật bị dọa liền ngậm một hơi lạnh trong họng mà nuốt xuống.

_ Anh! Anh.. sao anh lại ở đây? - Song Y bị dọa nên có chút khó khăn mà mở miệng.

"..." Thế Thiên không trả lời, chỉ tiếp tục lẳng lặng mà nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang phản ứng.

Không đợi Song Y nói lần hai, đôi môi đầy khiêu gợi anh liền áp xuống đôi môi mọng kia của cô, giống như anh đã đợi rất lâu giây phút này.

Nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng mà hôn môi cô, nâng niu một chút một, theo nhịp điệu này nó làm cho Song Y mê mang theo từng nhịp hôn của anh, đôi tay không tự chủ được vòng lên cổ anh. Có chút mạnh dạng, chủ động đáp lại, Thế Thiên rất hài lòng với phản ứng này của cô liền kịch liệt hôn cô mạnh hơn, bàn tay đã không an phận sớm luồn vô trong váy ngủ của cô mà tiến đến nơi đầy đà kia mà xoa nắn.

Song Y cảm giác được nơi nam tính kia đã sớm phản ứng trên bắp đùi cô. Một ý nghĩ trả thù liền hiện lên trong đầu của cô, anh lúc nào cũng trêu ghẹo cô nên liền tình nghịch động bắp đùi ngọc ngាយ nơi nam tính của anh khiến nó đã nóng liền càng nóng hơn lại cứng hơn lúc vừa rồi.

Thế Thiên buông môi cô ra, ánh mắt nhiễm dục vọng khàn khàn giọng "Tiểu yêu tinh, đêm nay anh sẽ không tha cho em, dám đùa anh sao? " Thế Thiên vừa nói tay vừa vén váy ngủ cô lên, gần như là lột sạch Song Y, đến khi Song Y kịp nhận thức được thì trên cơ thể mềm mại của cô chỉ còn một cái quần lót nhỏ che đi nơi nhạy cảm kia.

Thế Thiên bị cảnh xuân này làm cho không thể kiềm chế được, liền rửa sạch thân mình một câu.

Ngày thường anh là ai, phụ nữ đối với anh là ghê tởm có những lúc bọn họ muốn anh đến nổi cời sạch trước mặt anh, uống éo kích tình các kiểu nhưng, cảm giác ấy vẫn như vậy không một chút dục vọng nào nổi lên, ngược lại càng thêm chán ghét chỉ muốn một cước đá những con đàn bà ghê tởm kia khỏi mắt. Nhưng, người con gái này quả nhiên thật ngọt nha, làm anh muốn tức điên, muốn nhào đến yêu thương cô ngày đêm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Đêm nay, anh sẽ không tha cho em 2

Nơi tiểu huyết của Song Y bị anh trâu đùa mà thành ra phản ứng. Nó làm cho Song Y ngứa ngáy, thân hình cô uốn éo khó chịu cực kì khiến cho Song Y rên nhẹ một tiếng, tiếng rên này báo hiệu cho Thế Thiên biết được cô đã sẵn sàng để tiếp nhận anh.

_ Bào bối! Có thể cho anh được không? - Thế Thiên khó khăn để nói

Song Y bị kích tình đến mê mang, chữ nghe chữ không nên không kịp phản ứng chỉ rên thêm một phần nữa.

Thế Thiên xem tiếng rên này là lời đồng ý của cô dùng hai tay tách lớn đôi chân trắng mịn không một chút sẹo của cô, nó làm cho Thế Thiên không kiềm được mà hôn mút bấp đầu đó thêm một lúc, vừa thơm, vừa mịn thiết sự là giết người mà.

_ Bào bối! Anh sẽ yêu em đến hết cuộc đời - Thế Thiên thật không thể chờ nữa, anh muốn xâm chiếm cô ngay, nên một câu an ủi cô gái nhỏ mềm mại

_ A.... Thiên... Em đau... A a a a - sau tiếng nói của Thế Thiên, liền 1 cái đâm thẳng vào Song Y, điều này cho biết rằng.. Song Y cô đã hoàn toàn thuộc về Thế Thiên. Mặc dù đau đến tận xương tủy nhưng Song Y lại thấy vui trong lòng bởi vậy đây là cô tình nguyện và anh lại yêu chiều cô chứ không cưỡng đoạt hành hạ thân xác cô như kiếp trước.

Thế Thiên như nước vỡ bờ, anh không ngờ bên trong cô gái bé nhỏ này lại ấm áp, siết chặt đến mê người như vậy nó khiến anh phải tự rên lên một tiếng vì quá thỏa mãn.

Nhìn người bé nhỏ dưới thân đang phải chịu đau đến mồ hôi xuất ra không ngừng, Thế Thiên thật đau lòng nhưng anh lại không thể rút ra liền nằm im một chút đợi nơi tư mật của Song Y thích ứng được với anh

Trôi qua hơn nửa phút, tiểu huyết của Song Y bắt đầu co thắt, khi mới bị đâm vào tiểu huyết cứng lại, hút chặt thứ dám tự ý xâm vào nó làm cho Thế Thiên đau theo nhưng với sự co thắt kèm với tiểu huyết đã thả lỏng ra không siết nữa. Lúc này anh mới bắt đầu động.

_ a a a ư a a a! Thiên... Chậm.. Thôi! - bị anh động mạnh, thân thể của Song Y lên xuống theo nhịp va vào anh.

_ Em thật tuyệt! Bào bối, em làm anh phát điên mất rồi - không biết rằng lần hần đã không gần nữa sắc trong khoảng thời gian bao lâu nhưng đâu là cảm giác của trai mới lớn lần đầu tiên làm tình, nó làm cho Thế Thiên không thể áp chế bản thân, điên cuồng ham muốn cô.

Sau một hồi vật lộn với nhau, Thế Thiên gần lên tới đỉnh, hần lại không trút hết sinh lực mình vào cô mà lại rút ra sau đó tự dùng tay tiếp tục lên xuống. Niềm hạnh diện của đàn ông phát ra chất lỏng đục kia, bắn khắp người Song Y khiến cô kinh ngạc.

Sau khi phóng thích xong, Thế Thiên nằm bên cạnh của Song Y, mắt nhìn trên người cô đầy tình lực của mình trong mắt hài lòng vô cùng.

Thân thể dính đầy chất dịch làm cho Song Y khá khó chịu, cô liền muốn đi tắm nhưng sức lực lại không còn.

Sau vài phút nghỉ ngơi, Thế Thiên mới đứng dậy, bế cô vào phòng tắm. Cả hai cùng ngâm trong cùng một bồn tắm, ban đầu anh rất nghiêm túc tắm rửa cho Song Y. Nhưng ai bảo da thịt của bào bối này mềm mịn quá làm gì, nó khiến anh lại thêm kích tình một lần nữa liền làm trò đòi bại với cô thêm một lần nữa trong nhà tắm.

Thỏa mãn được thêm lần nữa, tâm tình đã vui càng thêm vui, anh yêu chiều bế cô bé không còn cựa mình được nữa ở trong lòng từ buồng tắm đi ra.

Sau đó đặc cô lên giường và tự bản thân mình cũng nằm bên cạnh ôm cô gái nhỏ này nằm lên bờ ngực săn chắc của mình cùng đi vào giấc mộng đẹp cùng cô.

Hôm nay! Cô đã là người phụ nữ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 18: Có gì lạ?

Sau đêm qua kịch liệt như thế, sáng hôm sau đến 10h Song Y mới tự mình tỉnh dậy.

Cả người cô đau nhức, cô cũng không quá khản trương vì cảm giác này đã trải qua kiếp trước nhưng nó không đau lòng mà thay vào đó là niềm hạnh phúc.

Song Y thừa biết rằng kể bên sẽ không có người, bởi vì tư duy cô từ tối hôm qua cho cô biết rằng Thế Thiên sẽ rời khỏi đây lúc chưa ai thức dậy. Chỉ là khi vén chăn lên thì cô càng lộ ra vẻ mặt hạnh phúc hơn, trang phục ngủ của cô ở trên người điều này chứng tỏ anh rất lo cho cô, sợ cô bị cảm nên trước khi đi khỏi đã giúp cô mặc lại đồ đàn hoàn và cũng tránh trường hợp quần gia vào gọi cô mà trên người cô không một mảnh vải che thân thì càng không được.

Cố gắng lấy lại tinh thần, Song Y tự mình sửa soạn trong phòng tắm hơn 30 phút mới bước ra ngoài.

Cô đi xuống lầu, lúc này chắc chắn rằng Thế Thiên đã đi làm, ba của anh hôm nay cũng cùng đi đến công ty để xử lý vài việc, trong nhà chỉ còn 2 người phụ nữ đang tựa vào nhau đút nhau ăn trái cây và coi phim trên bộ ghế salon lớn cực đại được đặt giữa nhà khách.

Nghे tiếng bước chân Ôn Nhu liền đưa mắt lên nhìn về phía tiếng động liền nở nụ cười âm áp, vẫy tay bảo cô đến cùng bà.

Song Y mang ý cười trên môi tiến đến bên Ôn Nhu cùng ngồi xuống.

Thế An nằm trên chân mẹ lười biếng liếc cô gái kia một cái rồi tiếp tục ăn miếng trái cây.

Ôn Nhu đưa cho cô một miếng bom rồi cả 3 cùng ngồi coi phim hơn 2 tiếng đồng hồ.

Tối bữa trưa cả ba người cũng cùng ngồi ăn cơm, trò chuyện vui vẻ.

_ Song Y! Hôm nay bác thấy con thật lạ! - bữa cơm đang vui vẻ, Ôn Nhu mẹ của Thế An chợt nhìn cô một hồi rồi lên tiếng.

_ Có... Có gì lạ ạ? - Nụ cười trên môi của Song Y cứng ngắc, cô không dám nhìn thẳng mặt của Ôn Nhu. Cô có điện mới dám nói cô cùng con trai lạnh lùng băng giá của bà ngày hôm qua đã đụng nóng nhau phòng kia.

_ Chắc! Nhìn con, rất khác so với ngày hôm qua! - Linh cảm của người phụ nữ nhất là một người mẹ không bao giờ là sai, nhưng bà lại không chắc chắn với linh cảm này của mình, vì cô bé trước mắt bà rất ngoan hiền thì làm sao có thể kia chứ.

Song Y bị mẹ của Thế An nhìn đến tận thấu xương, cô có hút rồi loạn không biết phải đối mặt thế nào nên lấy nụ cười cho qua.

Ôn Nhu tìm không ra câu trả lời nên gác chuyện này sang một bên, đổi một đề tài khác đó chính là chuyện học.

Cả ngày hôm nay, Song Y luôn có cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm mà không ai khác đó là mẹ của anh.

Không lẽ người con gái sau một đêm trao cái quý giá của họ đi liền có thể dễ bị phát hiện đến như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bị vấp cầu thang

Trải qua một ngày hoang mang với ánh nhìn của Ôn Nhu, Song Y cố gắng tránh đi chỗ khác hoặc ít động lại càng tốt.

Chiều tan sở cuối cùng 2 người đàn ông anh tuấn của nhà này cũng đã về. Ngồi trong nhà nhìn ra, dáng dấp tuấn kiệt của hai người thật mê người.

Thế Tường ngày xưa cũng như Thế Thiên bây giờ, oai phong lẫm liệt còn máu lạnh hơn cả con trai của ông, nhưng cuộc đời này ông chỉ dành ánh mắt cưng chiều đối với 1 mình cô vợ mà ông đã tốn không biết bao nhiêu công sức để theo đuổi.

Thế Thiên đi phía sau, thân hình tuấn kiệt đến hút hồn, anh vẫn cứ mặt lạnh thần thái tuyệt đỉnh kinh người khiến cho những người ở gần có chút e lệ với nó.

Việc làm ăn của công ty hôm nay rất trôi chảy nên khiến tâm tình hai con đều tốt vô cùng. Khi về đến nhà lại gặp người trong lòng đang đợi mình thì càng không thể nói nên lời.

Thế Tường vừa bước vào nhà nhìn vợ yêu nay ngoài 30 mà xuân sắc còn hơn đôi mươi khiến cho ông miệng đắng lưỡi khô, một mực ôm bà về phòng để bồi đắp tình cảm mặc kệ lũ con đang ngồi.

Song Y thấy một màn này trong lòng mất mát khá nhiều, vốn dĩ trong ký ức của cô ba mẹ chưa bao giờ cưng yêu nhau như vậy mà thay vào đó toàn là cãi vã, cho đến khi ba chính thức bỏ mẹ con cô đi với người đàn bà khác.

Điều này làm cho Song Y tự chưa xót cho thân phận của mình, viên mắt có chút hồng. Thế Thiên ở trước mặt nhìn biểu hiện của Song Y liền hiểu cô đang khổ sở về việc gì nên cau mày có chút khó chịu.

Anh đã cho người điều tra về thân thế của Song Y biết rõ cô có 2 đứa em cùng cha khác mẹ, lại càng tức hơn là đứa con gái đầu tiên đó bằng tuổi với cô chỉ cách cô 3 tháng. Nó làm cho anh cảm thấy khinh thường người cha bạc tình này của Song Y, vốn là một kẻ ham mê tiền bạc vinh hoa nên đã bỏ rơi mẹ con của Song Y lúc cô còn khá nhỏ. Một mình cùng thiên kim của nhà họ Đỗ bước vào cửa lớn nay là giám đốc tập đoàn Đỗ Thị.

Thế Thiên đã muốn lên kế hoạch trừng trị cho tên cha hỗn đốn này một bài học, nhưng anh vẫn nghĩ có lẽ sẽ hỏi ý của cô rồi mới làm đầu sao hấn ta vẫn là cha của cô nên không thể tùy tiện được, nhưng cũng đã 2 lần Thế Thiên làm hấn phải chật vật cũng coi như anh tự trả thù cho riêng mình đi. Hôm nay, nhìn thấy cô đau lòng vì người cha như vậy, nắm tay của Thế Thiên siết chặt, nhận không thể một cước đưa người xuống thẳng vật sấu.

Song Y, Thế An lên phòng tắm rửa đi rồi xuống ăn cơm - hấn không có một lý do nào để nói chuyện với một mình cô, nên nhìn qua cô em gái đang lười biếng coi phim kia mà sai bảo cả hai.

Oh! - Thế An từ sáng đã lên một lịch trình gọi là " Lười biếng nguyên ngày ", vốn cô nghĩ ngày nào cô cũng phải động não suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, có lúc nhức não vô cùng nên cảm thấy thương tiếc cho cái não nhỏ của mình vì thế cô đã quyết định sẽ cho cái não nhỏ này được nghỉ ngơi nguyên một ngày hôm nay, không suy, không nghĩ, cứ nằm đó mà thư giãn không quan tâm những người xung quanh.

Thế Thiên nhìn bộ dạng lười biếng này của Thế An không khỏi lắc đầu, ba mẹ chiều cô quá rồi.

Thế An đi đằng trước, Song Y đi theo sau, nói theo Song Y là Thế Thiên cũng nhàn nhạt sau lưng cô cùng đi lên lầu.

Chuyện hôm qua thật làm Song Y chưa khỏi vui hết cảm xúc mà anh lại ở phía sau cô làm Song Y có chút lúng túng, bản thân không biết anh đang nhìn gì.

Thế Thiên ở phía sau nhìn tấm lưng nhỏ nhắn của cô, thật muốn ôm chăm lấy nó nhưng kềm nén vẫn là tốt nhất.

Mất đảo một đường từ lưng cô xuống đến bắp đùi, cô mặc váy ở nhà nên có chút ngắn, hiện ra cặp bắp đùi trắng nõn, mềm mại, Thế Thiên nuốt một ngụm nước bọt lại không thể ăn cô bây giờ nên tà ác dùng tay nhéo nhẹ ở bắp đùi cô một cái khiến cho cô gái nhỏ hét thồn mà A lên một tiếng.

Thế An đi phía trước quay đầu lại hỏi có việc gì Song Y ráng nặng ra nụ cười " À, mình bị vấp, không sao đi tiếp đi ". Khó khăn lắm mới kiểm ra được cái có, sau đó quay xuống trừng mắt nhìn Thế Thiên.

Bộ dạng của Thế Thiên lúc này là không hề liên quan đến anh, làm cho Song Y tức chế với cái bộ dạng đó.

Dám giữa nhà mà lại vụng trộm nhéo bắp đùi cô như vậy, thật hấn quá làm càng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ân Tình

Sau bữa cơm vui vẻ, một màn gia đình hạnh phúc cùng nhau xem tivi, cùng nhau nói chuyện.

Thiên! Con không trở về biệt thự sao? - Ôn Nhu đang ăn nhỏ, liền nhớ đến mấy ngày nay đứa con này của bà lại ở nhà nhiều như vậy, trước kia sau khi giao công ty cho hấn liền chuyển ra ngoài ở biệt thự của chính hấn mua, bà đã phải tốn không ít tâm tư để khiến cho hấn có thể về nhà nhiều một chút. Nhưng nay không hiểu sao, hấn lại chủ động ở nhà như vậy, tan làm đúng giờ về đây ngủ nghỉ, không nghe thấy hấn nói đến về biệt thự kia. Cứ như thế hấn chưa hề chuyển đi. Điều này khiến tâm tình của Ôn Nhu rất chi hài lòng

Ở đây gần công ty, nên tiện hơn một chút! Mấy bữa liền sẽ trở về bên kia - hấn thần nhiên tay vừa cầm điện thoại soạn một tin nhắn vừa đáp lại mẹ hấn rất bình thường

Ôn Nhu rất vừa ý, được sinh hoạt với con trai là điều bà luôn muốn. Vốn đứa con lớn này giống tính cha nó, ít nói lại thường trầm tư chẳng ai biết hấn đang nghĩ gì nên cứ kệ xem như mấy bữa nay tâm trạng hấn tốt đi ha.

Song Y cứ im lặng mà ăn phần trái cây của mình, cô không nghĩ rằng lại có một ngày cô cùng gia đình anh vui vẻ ngồi bên nhau như vậy. Đôi mắt nai của cô khẽ liếc sang hướng của Thế Thiên, bắt gặp ngay ánh mắt nóng bỏng của hấn đang nhìn về phía cô. Song Y chưa muốn công khai mối quan hệ này nên nhẩn mặt một chút rồi chuyển tầm mắt sang cô bạn đang lười biếng kể bên.

Thế An! Cả ngày hôm nay con làm sao vậy? Không lẽ đồ bệnh rồi hay sao? - Thế Tường sớm đã để ý cô con gái nhỏ này, ngày thường hoạt bát vui vẻ, nói nhiều nhưng hôm nay lại rù mặt buồn phiền, mặc dù cơm ăn vẫn đủ 2 chén, trái cây ăn vẫn hết sạch nhưng khuôn mặt lại kì quái toàn thân mềm nhũn đến khó coi.

_ Ba ba đừng hỏi nhiều, hôm nay là "Ngày làm biếng" của con, mọi người cửa mặc con - cái não này của cô đã phải luôn hoạt động suốt 18 năm, cô muốn thưởng cho nó có 1 ngày không phải suy nghĩ.

Thế Tường có chút ngạc nhiên gì mà có "Ngày làm biếng" là thế nào, nhưng biết được nguyên nhân không phải ai ghẹo tức con bé là được, còn lại miễn con bé thoải mái là ổn cả.

Ôn Nhu liếc nhìn cô công chúa nhỏ này, 18 tuổi đầu rồi mà cứ lúc nào cũng làm nũng, lại hay có những hành động không giống ai đã rất nhiều lần bà phải chỉnh Thế An một cách bức mình. Nhưng rồi con bé ngốc này vẫn cứ bỏ ngoài tai và làm theo ý mình, chẳng hề ra tí nào là thiên kim tiểu thư bà cứ sợ sau này con bé ra đời bị người khác khinh thường mà thôi

Lại nhìn về phía Song Y, càng nhìn bà càng vừa mắt ưng không điểm chê. Song Y so với con gái bà đều một trời một vực tùy suất thân bình thường của cô vốn bình thường nhưng còn cách, con người Song Y lại toát ra một loại cổ khí chỉ dành cho những thiên kim đáng có.

_ Thế An, con xem Song Y kia con, 2 người các con 2 tính cách, vậy sao mà lại thân với nhau được cơ chứ. Song Y con có phải đã chọn nhầm bạn? - Ôn Nhu tính hay đùa lại muốn chỉnh cô con gái của mình lần nữa nên đã hướng về Song Y.

_ Dạ không! Con thấy Thế An là một người rất tốt, con mới là có phúc khi được làm bạn với với Thế An - Song Y nghe Ôn Nhu nói có chút vui trong lòng nhưng lại khiến tôn không dám tận hưởng sự khen ngợi kia.

Ôn Nhu càng nghe càng vừa lòng, bà liếc nhìn cậu con trai đang ngồi bên kia, ánh mắt tình tường của Ôn Nhu bà nhận ra rằng thì ra ở đây đã có ả tình.

Nếu thật như vậy, Ôn Nhu ngày mai liền liên hệ với mẹ của Song Y, tháng sau bụng cô bé về đây không cần suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Về nhà anh đi!

Buổi tối một mình Song Y trong phòng, cô gọi điện thoại nói chuyện với mẹ suốt 2 tiếng đồng hồ. Sau khi lỡ tai có chút đau rất vì nghe điện thoại quá lâu nên cô mới cúp máy.

Vừa lúc bỏ điện thoại xuống lấy tay xoa xoa lỗ tai của mình thì từ ngoài ban công có tiếng nói trầm thấp

_ Có biết nghe điện thoại lâu sẽ hại sức khỏe không? Sao em lại nghe lâu đến thế, lỗ tai đỏ lên hết rồi đó thấy không? - Trong lúc Song Y đang tập trung nói chuyện với mẹ mình thì Thế Thiên đã mở cửa đi vào lúc nào không biết, anh nghe cô nói chuyện với mẹ nên không làm phiền chỉ lặng lẽ ngồi đó nhìn cô cho đến khi cô cúp máy thì thôi.

Anh có chút giận vì cô đã không để ý sức khỏe mà ngồi miệt mài nói hoài đến khi lỗ tai kia đỏ lên có chút nóng mới chịu cúp máy, điều này khiến anh đau lòng vô cùng.

Song Y giật mình khi nghe tiếng anh. Cô tự hỏi anh đã vào đây bằng cách nào, từ khi nào mà cô không biết.

Anh bước lại bên cô gái nhỏ, bàn tay to thô nhưng ấm áp sờ lên tai đang đỏ lên của cô gái nhỏ vì nghe điện thoại quá lâu có chút đau lòng.

_ Từ nay về sau, không được nghe điện thoại lâu như thế có biết không? - áp bờ môi của mình lên vành tai đỏ của cô, giọng nói có chút mệnh lệnh.

Song Y không dám khản cự chỉ ngoan ngoãn gật đầu chịu theo anh.

Thấy cô gái nhỏ ngoan ngoãn nghe lời như vậy làm cho tâm tình của Thế Thiên tốt cực kì, không thể khờ khạo chế liến nhào đến ôm người trong lòng hôn mạnh bạo.

Bàn tay anh chặn bao giờ an phận mỗi khi gần gũi với Song Y. Mới vừa hôn thì tay đã luồn vào trong đầm ngủ tha hồ mà đùa giỡn với da thịt của cô.

Song Y bắt đầu bị tê liệt hoàn toàn. Cô bị anh dẫn đường đưa lối vào u mê tình trường, liền không thể bình tĩnh mà đi phối hợp với anh.

Căn phòng này đã sớm bị ai người đốt lửa dục vọng, không buông tha nhau mà cùng quần quýt đến tận tờ mờ sáng mới buông nhau ra.

Song y được anh đắp mền rất kỹ để cô không bị lạnh còn lấy thân mình sưởi ấm cho cô. Bên tai thở thở

_ Bảo bối! Về nhà anh đi! - Trong cái ôm ấm áp kia, anh nhẹ nhàng phủ hơi của mình vào vành tai còn chút đỏ kia.

_ uhm uhm! - Song Y bị anh hành đến hôn siu phách lạc vốn rằng chẳng nghe được gì, chỉ là bị khí thổi vào tai nhột nhột mới phản ứng.

Thế Thiên lại xem đây là lời đồng ý của cô, tâm tình lại tốt, nhẹ nhàng ôm cô gái nhỏ này vào lòng rồi tự chìm vào giấc mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Vậy nếu mà không mặt đồ Sẽ mát hơn phải không?

_aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Mới sáng sớm cả nhà dường như là bị đánh thức bởi tiếng thét lớn của Thế An.

Song Y còn đang lười biếng cuộn mình trong chăn vì đêm hôm qua bị Thế Thiên hành đến tờ mờ sáng mới chịu buông cô ra.

_ Anh hai! Anh nói thật chứ? - Thiên An vẫn giữ giọng lớn há mồm trước mặt Thế Thiên.

_ Anh không nói lần 2 - Thế Thiên liếc cô Thế An một cái không thèm quan tâm cô.

Sáng sớm, Thế Thiên đã tỉnh dậy đầu tiên tự mình thu xếp gọn gàng rồi chăm cho cô gái nhỏ bên cạnh mới chịu đi ra ngoài, tâm trạng có chút uể oải anh muốn được ôm cô gái này ngủ một giấc thật ngon lành, nhưng vì cô gái nhỏ này mặt rất mỏng nên phải cố gắng thoát khỏi suy nghĩ mà đứng dậy rồi đi.

Sau khi xuống phòng khách, được quản gia pha cho tách trà ngon khiến tâm tình của anh cũng nhẹ hẳn, trầm mặt suy tư một lúc thật không biết phải làm sao để đem nhốt cô gái này bên mình. Với tính cách của anh thì sẽ không câu nệ một ai tự ý bắt cóc người đem về cũng được, nhưng anh không muốn cô dùng ánh mắt căm thù mà nhìn anh có như vậy cô sẽ đau lòng mà cô đau lòng thì anh cũng sẽ như vậy. Nên tâm tư lúc này của Thế Thiên thật sự phức tạp vô cùng.

Lạnh quanh trong dòng suy nghĩ thì trên lầu thân hình nhỏ nhắn, đẹp long lanh của cô em gái bảo bối gia đình cũng vừa đi xuống, hôm qua lười biếng nguyên một ngày nên cô quyết định ngủ sớm thành ra hôm nay lại dậy sớm.

Nhìn Thế An một hồi lâu, đôi mắt hồ phách của Thế Thiên hiện lên một chút tà mị, ánh mắt có động một chút nhưng biểu hiện này rất nhanh liền biến mất.

Sau khi Thế Tường cùng Ôn Nhu cũng cùng nhau tỉnh dậy đi xuống phòng khách thì không đến 10 phút sau cả nhà cũng đã nghe tiếng thét chói tai từ miệng Thế An phát ra.

_ Được! được chứ, em luôn luôn sẵn sàng em sẽ gọi Song Y cùng theo, anh hai! anh đợi một chút - Sau khi nghe anh hai mình lên tiếng liền nhanh sợ hãi đổi ý nên đã Khẩn trương mà chạy lên lầu lôi con sâu rọu kia dậy.

_ Thế Thiên! như vậy có bất tiện cho con hay không? - Ôn Nhu nghe con trai mình nói, cũng hoảng hốt lát rồi bình tĩnh hướng về phía Thế Thiên mở lời.

_ Không sao! Dù sao con bé cũng nên tự lập một chút sẽ tốt - Thế Thiên vẫn nhàn nhạt lạnh lùng như trước, trên mặt không một cảm giác khiến cho người nhìn vào không thể đoán được vì sao hắn lại như vậy.

Ôn Nhu nghe vậy cũng gật đầu chút ít, cô con gái nhỏ kia, suốt 18 năm sớm tối đều cùng ông bà bên nhau, nay cho nó tách riêng một thời gian có lẽ sẽ giúp con bé trưởng thành hơn mà lại còn không phải lo vì có Thế Thiên bên cạnh.

Song Y đang vui mình trong chăn, liền bị sốc chấn lên khiến cô giật mình tỉnh hẳn.

_ Uy.... Song Y, cậu thật khác so với tưởng tượng của mình - Thế An dừng lại trong giây lát ngắm nhìn toàn thân trần không của Song Y.

Vốn còn mơ hồ nhưng con mắt đảo xuống theo tầm nhìn của Thế An nó làm cho Song Y chợt mặt đỏ tai đỏ chụp lấy chiếc chăn quấn mình lại, lòng liền ai oán kẻ tội đồ nào đó đã không giúp cô mặc quần áo vào sau khi xong việc.

_ Ha, tối hôm qua trời có chút nóng... nên! - Ngượng chết người ta, câu nói thốt ra càng làm cho Song Y càng mặt mặt mũi trước mặt người đối diện

_ hắc hắc! mình cứ nghĩ cậu bảo thủ, ai dè đâu, Song Y giờ mình chứng nhận cậu là một cô gái bình thường - Thế An nở nụ cười đáng yêu, chuyện lâu lâu thỏa thân ngủ đối với Thế An cũng được gọi là bình thường, vì có những lúc con gái sẽ thấy trong người rất bức bối liền quăng hết những thứ dính trên người đi, tự làm thoải mái bản thân là được.

Nhưng Thế An rất cẩn thận mỗi lần như vậy cô đều khóa cửa cẩn thận. Song Y hôm nay thật bất cẩn lại để cửa không khóa mà làm như vậy. Thật đáng trách, chút nữa phải phạt cô vài lần mới được.

Thế An không giỡn nữa, tha cho Song Y, bảo cô thu xếp tốt bản thân rồi xuống lầu cùng ăn sáng. Thế An để tàn cuộc lại mà rồi đi, Song Y sau khi nghe

tiếng đóng cửa của Thế An thì mặt mày méo xẹo hết cả rồi. Hận là hận kẻ nào đó lại để cô mất mặt như vậy. Cô hôm nay quyết sẽ không để ý đến hắn nữa mặc kệ hắn.

Tự thu xếp mình xong, Song Y đi xuống lầu thì mọi người cùng nhìn lên vui vẻ chào buổi sáng với nhau, cùng nhau vào nhà ăn mà dùng bữa sáng. Cô không thèm nhìn đến ai kia đang chăm chăm nhìn cô, đôi mày đẹp có chút nhíu lại vì nhìn cô có chút tức giận.

Vừa vào bàn ăn, Thế An liền dõ trò tròng phạt ngay.

_ E hèm! Mẹ, có phải tối qua trời nóng lắm phải không? - Cô cầm muống canh lên vừa múc vào chén mình mắt nhìn Song Y, miệng lại gọi mẹ mình.

_ Đúng a! thật có chút nóng. - Đúng rồi, con gái hôm nay chịu nói chuyện mà mở lời lại là cái bà đang suy nghĩ nên cũng không có biểu hiện gì nhiều mà vừa gấp đồ ăn cho chồng vừa trả lời.

_ Vậy a! nóng như vậy thì tắm biển mặc bikini sẽ mát lắm a - Thế An vẫn đánh đầu Song Y.

Song Y lúc này hiểu rõ từng câu từng lời của Thế An, cặp mắt có chút không chịu được mà nhướng lên nhìn Thế An cầu buông tha.

Tiểu thư nhà này tính tình ham vui, lâu thật lâu có một trò vui làm sao có thể dễ dàng vượt mất được, không những không ngừng mà còn tiếp tục phản công hơn thế.

_ Đúng a, tuổi trẻ các con, dáng hình chuẩn mặc bikini sẽ rất đẹp - Ôn Nhu không nhìn cô con gái kia, vừa ăn vừa trả lời. Bởi vì tâm tình tối qua đến nay thật tốt nên cũng không so đo từng câu nói như mọi ngày.

_ Vậy nếu mà không mặc đồ sẽ mát hơn nữa phải không a! - Thế An lúc này hạ knock out Song Y. Đánh thắng, tấp thẳng vào Song Y.

Ôn Nhu đang tính đưa chén canh lên miệng, nghe được lời này của Thế An, mặt mày có chút đỏ, lại chột dạ liếc nhìn người đàn ông kế bên đang dùng ánh mắt tà mị nhìn mình.

Câu nói này chẳng phải tối qua chồng bà cũng vừa nói với bà hay sao. Đứa nhỏ này đúng là con của hắn, từ cử chỉ ý tứ câu nói cũng y như nhau.

_ Con sao lại nói vậy, ngậm miệng lại và ăn hết phần của con đi - Chột dạ khá sâu, lại nhìn phải ánh mắt người bên cạnh có sự thèm khát ở đây, bà liền tức giận liếc Thế An một cái.

Một màn này, từ đầu đã lọt vào tai của Thế Thiên đang an tĩnh dùng bữa, lúc đầu anh không để ý lắm nhưng sau câu nói của Thế An, anh liền hiểu, lúc này anh sơ xuất không khóa cửa giùm cô, lại chỉ chum cô bằng chiếc chăn. Nói Như vậy Thế An đã nhìn thấy hết của Song Y rồi.

Lúc này ánh mắt của anh sắc bén nhìn qua Song Y, biểu hiện của cô lúc này, thẹn không thể tả. Cô cũng đã tức giận hơn phân nửa, nhận thấy ánh mắt của anh cũng không e ngại nữa mà càng mở lớn trừng Thế Thiên cử chỉ rất rõ ràng "Nhìn đi! tại anh mà giờ mặt mũi của em để đâu được nữa đây".

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Dọn qua bên biệt thự của ai kia

Nhìn Song Y giận dữ như vậy bộ dạng dễ thương đến vậy, tâm tình có chút thích thú không lẽ lâu lâu cũng nên chọc giận cô một chút để có thể nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu này.

Song Y không thể nguội con giận này, gì mà kẻ tội đồ kia lại làm cái mặt thản nhiên đến như thế, xem chuyện này là không liên quan đến hắn như vậy. Được thôi, từ nay đừng hòng ngủ chung với cô nhé. Hắc hắc, để xem ai là người phải chịu khổ.

_ A! Song Y, ăn xong chúng ta cùng nhau thu dọn đồ nhé! - Thế An tâm trạng vui vẻ, cô bạn ngày thường không tìm ra được khuyết điểm nay lại có nó liền đi vào khắc dấu trong tim cô. Sau này còn có thể chọc nữa chứ, nói chuyện 1 lúc Thế An nhớ đến chuyện chính đại.

_ Dọn đồ? Dọn đồ đi đâu? - Song Y có chút ngỡ ngàng, cô còn đang quanh quẩn trong cái thù hận kia, khi nghe nói chột tính lại dời ánh mắt qua nhìn cô bạn trẻ con của mình.

_ Dọn qua nhà của anh hai chứ đâu! - Thế An rất hưng phấn khi nói đến điều này, đây lại là điều cô bé luôn mơ mà chẳng bao giờ có.

_ Sao... sao... sao lại dọn qua nhà anh Thiên? - Song Y đang có ý định tối nay khóa trái cửa để hắn không thể vào phòng cô được, nào ngờ lại nghe một hung tin khiến mặt của Song Y tái mét.

_ Anh hai bảo! bên đó không có ai, sắp tới anh hai lại đi công tác nước ngoài nên muốn hai đưa mình qua đó để coi nhà. hời... mà Song Y này, giờ mình nghĩ lại, sao giống như anh hai coi tụi mình là giữ nhà thế nhỉ? - Thế An tự luyến tự nói tự hưng phấn rồi tự vạch trần ý định xấu xa của anh hai mình.

Nói đến đây mới nhớ, sáng sớm hán tinh dậy liền thấy cô gái bé nhỏ đang nằm gọn trong lòng mình, khuôn mặt đáng yêu của cô làm anh say chết vì tình. Lại nghĩ sắp đến anh phải đi công tác, liệu có nên mang cô theo hay không? Nhưng muốn mang theo cô thì lại phải cho theo cái đuôi kia nữa. Thời gian còn lại là 28 ngày, hán đi công tác 5 ngày là còn 23 ngày, 23 ngày này hán sẽ dành hết thời gian cho cô bé này được rồi.

Trước nhất là rình bảo bối này về nhà mình trước cái đã, ở đây tai mắt quá nhiều lại còn sáng nay bị phát hiện, thế nào bảo bối cũng sẽ trút giận lên người anh cho mà xem. Nên để cô tránh xa mắt thiên hạ thì chỉ có thể lôi cái đuôi kia đi trước thì cái đuôi đó mới lôi cô theo (cái đuôi đó chính là Thế An đáng yêu của chúng ta).

Buổi trưa, đích thân Thế Thiên lái xe chở hai cô gái nhỏ về biệt thự của mình, biệt thự của anh nằm khá cách xa, một mình nằm trên đồi, con đường hai bên dẫn vào đẹp đến mờ người, cảnh từ trên đồi nhìn xuống thật làm người ta choáng ngợp, cứ như là nguyên cái thành phố đều nằm hết trong lòng bàn tay.

Xuống xe, con mắt của Thế An tròn tròn hết cỡ không biết chớp mắt là gì, cứ tròn tròn mắt há hết miệng mà đi vào. Song Y thì lại chần phản ứng gì nhiều vì cô biết rõ, kiếp trước căn biệt thự này là nơi giam lỏng cô, cô đã tìm mọi cách để có thể trốn ra khỏi nơi đây như tất cả đều bất thành. Lúc đó cô không bao giờ ngăm nhìn biệt thự này cho kỹ, đến kiếp này cô mới thật sự thấy rằng biệt thự này quả thật rất đẹp, càng chua xót cho mình ngu ngốc có mà không biết hướng.

Cả hai cùng nhau bước vào, hai hàng bông sao đủ màu chào hai cô gái nhỏ nhờ ngọn gió bắt chợt thổi qua thật là biết lấy lòng người mà.

Bên trong biệt thự thật xa hoa lộng lẫy, hình như tất cả những thứ quý giá đều nằm trong căn biệt thự này. Thế An không biết anh mình có bao nhiêu tài sản nhưng được giao công ty của ba lại nhìn biểu hiện của căn biệt thự này làm cô thật kinh ngạc, nếu không phải ông anh này tự dung trở nên hiền lành có lòng tốt cho cô đến ở biệt thự này thì không biết đến khi chết cô có được đến căn biệt thự mà luôn chỉ nghe qua lời nói của ba mẹ, lại là căn biệt thự do chính anh mua chứ không hề dùng tiền của ba mẹ. Anh cô quả thật rất giỏi nha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tự tìm đến.

Thế Thiên vì bận việc công ty sau khi đưa hai cô nhỏ đến biệt thự liền giao phó hai cô cho quản gia và người làm, tự mình lái xe đến công ty một chuyến.

Song Y và Thế An được quản gia chỉ dẫn, theo dặn dò của thiếu gia mà phân phó mỗi người một phòng. Chỉ là khi dẫn Song Y đến phòng quản gia không khỏi nhìn Song Y một cái, cặp mắt này rất nhanh nhưng cũng bị Song Y phát hiện.

Trước kia, Lương quản gia rất thương cô bên cô ngày đêm khi hán không có nhà, chăm sóc cô khi hán làm cô bị thương dù rằng ông không thể làm gì nhiều nhưng cũng cố tìm ra câu nói để an ủi cô và xai người nấu những món cô thích để cô có thể làm tâm trạng cô tốt hơn.

Lương quản gia sáng nay được thiếu gia giao phó, để tiểu thư em gái anh ở phòng khách riêng cô gái Song Y này lại để cô ở phòng thông qua phòng của Thiếu gia. Ông có chút khó hiểu nhưng sớm đã kêu người chuẩn bị thật tốt trong đầu có chút tò mò về cô gái này, ông ở đây cùng thiếu gia từ khi thiếu gia mới lập nghiệp nên cũng hiểu rõ, thiếu gia nhà mình không gần nữ sắc nhưng nay lại để lòng thông qua là thế nào. Ông cũng chong đứng chong ngồi muốn nhìn mặt nữ tử này xem.

Quả thật con người tuấn kiệt như Thiếu gia thật có mắt nhìn người, cô tiểu thư trước mặt này càng nhìn càng thích, lại toát ra vẻ thánh thiện rất thuận lòng người chứ không kêu căng hay khinh người như những cô gái khác.

Song Y thấy quản gia nhìn mình, cô lại nhớ đến kỉ niệm xưa nhưng cô không thể nói được là mình là người trở về từ 10 năm trước nên cuối đầu mà đi vào phòng.

Căn phòng trước mắt của Song Y thật đẹp, nó có màu xanh biển lại phối thêm chút hồng nhìn ra đây là phòng của một cô gái, rất đáng yêu, rất hài lòng.

Quản gia để cô nghỉ ngơi, cô gái nhỏ cũng lại tò mò đi dòm ngó, cũng là một cánh cửa Song Y lại hiện lên cái phòng tối ở khách sạn kia thông qua phòng của hán, không lẽ lại là như vậy? Vừa nghĩ trong đầu, Song Y đưa tay đến nắm lấy cánh cửa mở ra.

Vừa mở cánh cửa ra, thật làm cho Song Y cười đến chết sao anh lại có thể vô si như thế cơ chứ, kiểm có bắt cô qua biệt thự này, lại còn để cô ở phòng thông với anh như vậy được chứ hả. Đến đây Song Y ôm bụng ngồi xuống cười đến không thở được phải mất một hồi cô mới có thể ngậm được mồm.

Song Y nhìn tới nhìn lui xem xung quanh xong liền quay ra ngoài phòng đi kiểm quản gia.

_ Sao? tiểu thư cần chìa khóa phụ? - Ông không hiểu lại nhìn Song Y một chút.

_ Đúng chính là chìa khóa phụ của cửa phòng bên trong căn phòng con ở, và cả cửa chính luôn ạ, bác Lương mau đưa cho con đi - Song Y vẫn không quên chuyện sáng nay bị bắt gặp khiến cô giận rung người nên vẫn giữ nguyên muốn trừng phạt hán một hai ngày cho hán nhớ đời.

Lương quân gia không thể làm trái được, nhìn bộ dạng của thiếu gia đối xử với cô tiểu thư này chắc hẳn sau này sẽ là thiếu phu nhân tương lai rồi, nên quay người đi kiểm tra chìa khóa phụ giao cho cô rồi lại tiếp tục công việc của mình.

Hai cô gái cùng nhau dạo vườn hoa quanh biệt thự đến trời chạng vạng mới chịu vào nhà. Xe của Thế Thiên cũng đã về đến biệt thự, cả ba cùng ăn cơm, tuy chỉ có hai cô gái người nói nhiều người lâu lâu đáp nhưng cũng khiến cho căn biệt thự lạnh lẽo này đã ấm lên rất nhiều. Tâm trạng của Thế Thiên cũng đã tốt hơn.

Buổi tối Thế Thiên lại vào thư phòng mà xử lý tiếp công việc, Thế An lôi Song Y vào phòng cả hai cùng luyện ngôn tình hắc hắc.

Đến 10h Thế An mới chịu rời khỏi phòng Song Y trở về phòng mình ngủ một giấc ngon lành. Song Y ở lại, thật có chút hồi hộp, sau khi để Thế An rời đi Song Y đã nhanh tay khóa chặt hai cái cửa lại rồi leo lên giường trùm mền ngủ với lòng tin là "Hắn ta sẽ không thể vào được, chìa khóa chính và phụ đều đã bị ta giữ đây rồi hắc hắc".

Thế Thiên sau khi làm xong công việc trở về phòng, nhìn tới cách cửa biết rằng bảo bối chắc đã ngủ. Hắn hôm nay tâm tình vui vẻ lại có lòng tốt tha cho cô đêm nay không đến tìm cô. Tự mình thu xếp rồi cũng lên giường đi ngủ.

Đến ngủ đêm, Song Y vẫn không ngủ được cô khó chịu chần chọc bực bội.

Hắn còn làm việc sao? Sao không thấy đến tìm mình? Mà mình sao lại chờ hắn? hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu của Song Y khiến cô tức giận vô cùng với cái mong muốn này, cũng chính cô không muốn gặp hắn, cũng chính cô lúc này lại muốn hắn tìm tới cô.

Liếc nhìn 4 chiếc chìa khóa đặc trên bàn, Song Y không khỏi thở dài. ngồi một hồi rồi tự rửa mình một tiếng lấy cái chìa khóa của cánh cửa kia mở nhẹ nhàng ra, đưa đầu sang phòng bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Lần đầu thực hành

Một mảnh trời đen trước mắt Song Y, cô hơi nhíu mày lại không hiểu là hắn đã ngủ hay còn làm việc.

Tỉnh tò mò lại hại cô, nhẹ nhàng mở cửa bước vào căn phòng đen này, mò mò 2 tay hướng đến chiếc giường kia, đi được một đoạn Song Y nheo mắt nhiều hơn cố nhìn được trong bóng tối, một lúc sau mới thấy được trên chiếc giường lớn kia có một thân hình đang nằm trên đó.

Trong đầu cô liền cười nhạo bản thân "Xem kia! Người ta ngủ ngon như vậy, làm ra chuyện như vậy mà lại thản nhiên trốn đây ngủ ngon một mình"

Ý nghĩ này khiến cho Song Y không khỏi tự khinh miệt bản thân, liền quay bước rời đi.

Sau khi đi được 2 bước thì một cánh tay từ đằng sau vỗ tới kéo cô lại và ngã nhào xuống thân thể rắn chắc của ai đó.

Thế Thiên đã biết cô đi vào từ trước nhưng lại nằm im không nhúc nhích thật rằng hôm nay cô phải dọn đến đây anh nghĩ sẽ buông tha cho cô nhưng mà lại ngủ không được, đang chần chọc thì lại nghe được tiếng mở cửa.

Lúc ấy anh chỉ muốn một thân nhào đến ôm tiểu yêu tinh này mà yêu thương dây dưa cả một đêm, nhưng thấy cô rón rén hành động rất đáng yêu liền nhịn xuống nằm hé mắt lên coi cô sẽ làm gì. Hành động lén lén lút lút của cô khiến cho anh cong môi hấp dẫn lên hết cỡ.

Tưởng rằng cô sẽ mò đến giường nằm vào lòng mình nên cũng cố ý xích sang một chút để cô có thể nằm ai ngờ, cô chỉ đến nhìn một cái rồi lại đi. Điều này thật si nhục anh quá đi, đường đường là một tổng giám đốc các nữ nhân điều muốn đến gần chiếm được tiện nghi của anh lại luôn trong tư thế sẵn sàng lên giường với anh bất kì lúc nào, vậy mà cô gái vô lương tâm này lại đến nhìn anh một cái rồi đi, cô xem anh quá rẻ rồi phải không.

Thế Thiên không nói một lời trực tiếp đè thân mềm mại của cô dưới thân mình, hôn mút từ nơi một trên người cô, áo đầm ngủ của cô bị anh cởi ra một cách dễ dàng khiến cho Song Y với mọi hành động vừa qua vẫn không thể bắt kịp lấy một cái nào.

Như hoa bị anh trêu ghẹo đến rụng đứng lên lại còn dính nước miếng của anh trên qua ánh đèn ngủ nó lại ống ánh mê người có chút đỏ lên vì lực mút quá mạnh của anh.

Bàn tay đã sớm trêu ghẹo tiểu huyết của cô, đưa vào rút ra rồi lại xoay xoay làm cho Song Y bị kích tình đến nóng hết cả người, không phản kháng nữa mà hoàn toàn cánh nhận còn đáp lại việc kích tình của anh.

_ Tiểu Y! Em sờ nó đi, nó như thế này là vì em đó - một màn kích tình cô không ngừng, trong đầu Thế Thiên lộ ra một vẻ ham muốn ác tín, liền nghĩ đến bàn tay mềm mại cùng cái miệng đáng yêu kia của cô mà an ủi tiểu Thiên của anh thì chắc chắn sẽ chết người.

Song Y trong trạng thái dục vọng đã lên, chẳng còn suy nghĩ gì được nữa nên cứ mặc cho anh chỉ dẫn đến đâu thì làm đến đó.

Đến khi bàn tay bé nhỏ của cô đụng đến tiểu Thiên kia mới làm cô giật mình lý trí trở về hơn phân nửa, liền muốn rút tay ra nhưng lại bị bàn tay của Thế Thiên giữ lại.

_ Tiểu Y, tiểu Thiên thật muốn được em an ủi, ngoan, giúp tiểu Thiên đi có được không? - giọng nói của Thế Thiên Khàn Khàn, khi bàn tay nhỏ bé kia vừa chạm đến là đã khiến tiểu Thiên đã cắn lại càng cắn.

_ Um... thiên - Song Y giờ đây chữ đều bị nuốt vào trong, đây là lần đầu cô đụng đến tiểu Thiên của anh, kiếp trước anh chỉ biết kiêu đến cô trực tiếp đâm vào mặc cho cô đau hay không đau.

Còn bây giờ đụng đến thật ngượng chết người mà.

Song Y tay lên rồi lại xuống nhẹ nhàng theo từng nhịp, Thế Thiên bởi cái sự lỗi tả không điều luyện này của cô mà lại thoả mãn lần đầu rên lên một tiếng.

Song Y nhìn biểu hiện của anh, biết mình làm đúng nên cứ tiếp tục. Thế Thiên chịu không nổi liền dụ dỗ cô gái nhỏ thêm một chút.

_ Tiểu Y, có thể an ủi tiểu Thiên có được không? Nó thật nóng, em có thể làm cho nó mát được không? - Miệng vừa nói, tay vừa để sau gáy của Song Y đưa đầu cô đến gần tiểu Thiên, muốn được cô an ủi.

Song Y như thế nào cũng hiểu anh muốn gì, cô cũng đã từng bị ép coi phim tình dục có thấy qua cảnh nữ 9 dùng miệng giải quyết cho nam 9, nhưng chỉ mới học mà chưa thực hành, hôm nay anh lại lần đầu bắt cô thực hành có chút lúng túng. Nhưng rồi ngược lên nhìn về mặt mong chờ của anh, cô như bị thôi miên, há cái miệng nhỏ của mình ra ngậm lấy tiểu Thiên lần đầu tiên.

Cô chợt biết rằng, của anh thật là cực đại. Cô không nghĩ nó lại có kích thước khủng đến thế.

Cái miệng nhỏ của cô vừa ngậm vào đã khiến Thế Thiên không nhịn được mà ưỡng người ra phía sau, thở rên ra một tiếng rất thoả mãn với điều này.

Tự mình lực lại kìm ức, nhớ hành động của nữ 9 thế nào, Song Y liền làm lại như thế, tuy cần làm ngay huyết không làm lại làm vòng vòng nhưng nó lại khiến cho Thế Thiên ngày phát điên hơn.

Đến cuối cùng chịu không nổi, Thế Thiên nhún đầu của Song Y nhanh hơn mạnh hơn đến khi bao nhiêu tinh lực đều đem hết vào trong khoang miệng của Song Y, Thế Thiên thoả mãn đến rùng mình, há miệng ra thở dốc.

Song Y ở đây có chút bị sặc, đem tinh lực nhỏ hết ra ngoài, ho sặc sụa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Người một nhà

Nhiều đó thời cũng đâu thể làm Thế Thiên thoả mãn, anh liền đề cô ở thân dưới mình, ra vào nơi mật huyết đáng yêu kia mà thấu đêm. Hành hạ cô gái nhỏ đến khi cô ngất đi mà vẫn cứ duy trì một tư thế cho đến khi tinh lực của anh thả hết vào người của Song Y, lại một chút nữa ham muốn nhưng lại nhìn cô gái nhỏ này đã không thể thở tốt được nữa nên cố nhịn dục vọng xuống. Đem cô gái nhỏ cùng bản thân đi tắm rửa rồi quay lại phòng ôm cô ngủ đến trời sáng hẳn.

Hôm nay, lại là một ngày rảnh rỗi của 2 cô gái nhỏ, ăn sáng xong, cả hai lên kế hoạch để đi chơi nhưng dòm tới dòm lui cả một tuần hơn 2 cô đi gần hết các khu trung tâm thương mại rồi, đâu còn nơi nào nữa để đi.

Buồn chán nằm trên sofa, mỗi người một cuốn tiểu thuyết đọc cho qua một ngày rảnh rỗi. Khúc gảy cần đang đến thì tiếng điện thoại bàn vang lên, Lương quân gia đi đến bắt máy Thế An liếc nhìn quân gia có chút hiểu cái cách ôm cung kính kia thì chỉ có thể là anh hai gọi về.

Sau khi đợi quân gia nghe điện thoại xong Thế An liền cất tiếng " Anh hai gọi về sao? " Cô bé vốn dĩ không kiên nhẫn ai từ nhỏ, được sự yêu chiều của lão gia và phu nhân nên khá là tùy ý trong việc giao tiếp.

_ Dạ! Thiếu gia gọi về, cậu ấy để quên hồ sơ ở nhà bảo tôi đem sai người mang đến cho thiếu gia - Lương quân gia cung kính đáp

_ A! vậy để đó đi, con và Song Y sẽ mang đến cho anh hai, Song Y chuẩn bị đi thôi - Cơ hội đến là phải bắt cho kịp, từ rất lâu rồi Thế An không đến công ty nữa, để xem nào, a là từ lúc ba giao công ty cho anh hai thì cô không còn cùng ba đến nữa nên cũng khá nhớ chỗ này.

Song Y bỏ quyển sách xuống, có chút còn mơ hồ trong truyện luyện tiết mất vẫn không rời sách mà đầu thì gật đồng ý đi chung với Thế An đến công ty anh.

Trên xe, mắt Song Y vẫn dán chặt vào quyển tiểu thuyết, Thế An thì ngáp ngán ngáp dài, ngà hết đầu xuống nằm trên đùi mềm mại của Song Y đánh một giấc.

Từ biệt thự anh đến công ty quả thật khá xa, phải mất gần 1 tiếng hơn mới đến được. Song Y quá quen thuộc với cái tòa cao ốc này. Nó là nơi cô cũng từng bị sỉ nhục bởi anh.

Chút thương lòng lại hiện lên nhưng rồi cũng tắt vội bởi vì bây giờ anh đã thay đổi hoàn toàn không còn như trước nữa nên cô yên tâm mà giao phó mình cho anh.

Đến lễ tân, hai cô gái nhỏ sánh vai nhau đi đến. Thế An tự tin bước đến trước

_ Thế Thiên có trên phòng không? - Vốn cách ăn nói đã tùy tiện nên không phân biệt được lúc nào nên để mặt mũi cho người nhà.

_ Cô bé! giám đốc chúng tôi không rảnh! - Tiếp tân đang nhập dữ liệu của một tuần, nghe tiếng nói mềm mại lại có phần vô phép kia khẽ nhủ mảy mà nhìn lên lộ vẻ phiền toái.

_ Được! - Thế An không muốn tranh cãi với tiếp tân này làm gì, dù sao thì cô ta đang làm đúng quy tắc nhưng câu nói có phần khinh mỉa. Nên không so đo nữa quay lưng lại móc điện thoại trong túi ra nhấn một dãy số.

_ Anh hai! tụi em đến rồi! - Rất nhanh đầu dây bên kia bắt máy nhưng Thế An đã nói trước.

chưa đến 2 phút, một thân hình cao lớn tuấn kiệt bước ra từ thân máy chỉ dành cho giám đốc, vẻ mặt vẫn cứ lạnh như băng ở trước mặt mọi người.

Lễ tân thấy được giám đốc liền tròn tròn mắt, lúc nãy không lẽ cô bé kia nói một tiếng "Anh Hai" chẳng lẽ lại là em ruột của giám đốc sao?

Vào đây làm việc gần 3 năm, chưa hề thấy tiểu thư của tập đoàn xuất hiện nên chẳng biết được đó là ai. "Thôi rồi! mình bị đuổi rồi" Trong lòng của lễ tân khóc lên "chén cơm này tự cái mỏ này đập đổ thật ngu xuẩn mà" trong lòng lại tự mắng chửi mình không biết điều.

Thế Thiên liếc sang lễ tân, ánh mắt tỏ vẻ rất hung hăng, Song Y biết được anh nghĩ gì liền bước tới giải cứu "Không phải lỗi của cô ấy, do tụi em không tự nói thân phận mình trước" Song Y biết rõ quy tắc làm việc trong Thế Thị rất nghiêm ngặt, người ngoài đâu thể nào nói một chữ gặp giám đốc liền có thể gặp. Nên đây là Lễ tân làm đúng, không nên tùy tiện mà đuổi người như vậy.

Thế Thiên nhìn sang cô gái nhỏ lương thiện như thế ánh mắt hung hăng vừa rồi đã trở thành dịu dàng đến người ta kinh ngạc.

_ E hem! đây là tài liệu của anh hai. đưa xong rồi, tụi em về đây - Một màn vừa rồi hiện rõ trước mắt Thế An, lúc này đây cô bé khẳng định ông anh hai khó tính này của cô đã phải lòng cô bạn thân này có rồi.

Điều này khiến cho Thế An cũng khá vui, bạn thân trở thành chị dâu thì cũng đã sao, như thế thì chính thức trở về thành người một nhà rồi hay sao. Lúc ấy, cô sẽ ngày ngày danh chính ngôn thuận mà ở bên Song Y yêu yêu của cô. hắc hắc

Thế Thiên không nói tiếp, chỉ thị cho mọi người lui lại, tự mình đem hai cô gái lên phòng làm việc, đúng lúc này anh có cuộc họp liền căn dặn hai cô gái nhỏ không nên làm rộn, ở yên đến khi anh về sẽ dẫn hai người đi ăn trưa.

Thế Thiên vừa đóng cửa thì Thế An đã sẵn sàng quậy tung cái cao ốc này, từ nhỏ đến lớn nơi nào trong cái cao ốc này mà cô không đến không phá đâu, phá đến nỗi nhân viên phải gọi điện lên báo với thư ký để giám đốc của mình trực tiếp đi sách cô con gái đáng yêu kia về lại nhốt trong phòng không cho đi nữa.

Thế An dờ mặt quỷ ra, hắc hắc, sau một hồi thăm dò đã biết nơi đây chỉ còn có hai người quay mặt lại cười lớn không nói gì nắm lấy tay Song Y lao như bay chạy ra ngoài, cùng cô dạo quanh các phòng làm việc.

Các nhân viên ở đây đang làm việc có chút giật mình khi lần đầu thấy hai cô gái lạ mặt xuất hiện, một người thì hớn hờ, một người thì lặng lẽ theo sau không mở miệng nói tiếng nào.

Quậy từ tầng 80 xuống đến tầng 40.

Theo trí nhớ của Thế An tầng 40 là tầng của Bác Hứa làm trưởng phòng kinh doanh, vốn bác Hứa thương yêu cô vô cùng, cô có thể bị bắt ở đâu nhưng mà lúc ở phòng của bác Hứa sẽ được che chở.

Suy xét lại này giờ cô lòi Song Y đi náo loạn cả hơn 20 tầng rồi chắc chuyện này cũng đã đến tay anh, liền tìm chỗ trốn thôi không thì có mà bị xử chém nên là trốn ở phòng bác Hứa là tốt nhất.

Không nói nhìn nữa cô trực tiếp dẫn Song Y đi ngang qua đám nhân viên đi thẳng vào phòng bác Hứa.

Bên trong phòng, sau chiếc vịn lớn là một người đàn ông trung niên có thể nói là lớn hơn ba mình vài tuổi.

_ An Nhi! con sao hôm nay lại đến đây! - Nghe tiếng mở cửa, lại không có gõ cửa mà tự ý xông vào, vốn rằng sẵn giọng tính quát nhưng nhìn lên thì ra là đứa cháu gái mà ông xem như con gái đây mà liền mặt hiền hòa nhìn cô bé nhỏ trước mắt mình.

_ Bác Hứa, hôm nay rảnh rồi, con đến tìm bác chơi có được không? - Thế An biết rõ mọi thứ trong căn phòng này, dù đã bao năm rồi vẫn cứ giữ nguyên vị trí cũ nên thật tùy ý mà nghịch đồ.

_ Được được! Còn đây là ? - Mắt của ông đã sớm hướng về cô bé đáng yêu đang đứng sau Thế An.

_ Dạ đây là bạn con....! - Thế An vui vẻ đi đến bên bác Hứa đưa tay chỉ về phía Song Y giới thiệu.

_ Dạ! con chào bác hứa con là Song Y bạn cùng lớp với Thế An! - Cô cũng biết rõ về vị trưởng bối này, ông vốn không con cái, có được cô cháu gái luôn nịnh lòng ông từ bé nên cái gì cô muốn ôm cũng đều chiều theo không khác gì Thế Tường ba của Thế An.

_ Nè! con đã quậy tới đâu rồi hả, lát nữa mà anh hai con đến đây, bác thật sự đỡ con không được đâu đó. - Bác Hứa có chút đắn đo, thật sự Thế Thiên còn lãnh khốc hơn cả ba hần, nhiều lúc hần xử người mà ông không thể lên tiếng được.

_ Hắc Hắc, con mà sợ sao. Anh hai con sẽ không dám đến đây đâu, ba con còn nể bác thì anh con là cái..... aaaaa! - Chữ "Thá gì" chưa kịp nói ra thì cổ áo của cô bị xách lên cao, khiến cho Thế An phải la lên, nhìn cô lúc này như con cún con bị tóm gọn bị chủ nhân xách lên treo lủng lẳng.

_ Anh... anh hai... hợp xong rồi à aaa? - Ánh mắt lấp lánh, sao băng tung tóe bộ mặt đáng yêu vô tội lộ hiện ra trước mắt, tỏ vẻ "Em vô tội em đâu biết gì".

Nhưng Thế An nhảm rồi, Anh là Thế Thiên chứ không phải ba cô Thế Tường. Điều này chết chắc luôn.

_ Em gái! chơi vui lắm phải không? - Thế Thiên vừa hợp ra, liền nghe thư ký báo cáo lại hành tung của hai cô gái nhỏ kia, sắc mặt anh tối thui, liền như ba anh, đích thân đi bắt hai con cún đang chạy loạn trong cao ốc này của anh.

Mặt mũi của Thế gia hai con nhóc này lại dám chà đạp một cách vui vẻ vậy ư. Anh bắt về, trừng phạt đã mạnh nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Phạt nặng

Sau khi sắp hai cô nhóc về về mặt của Thế Thiên vẫn không đổi cái mặt làm cho người ta phải khiếp sợ cứ như rằng Tận Thế đang ở ngay trước mắt mình, Thế An liền nhăn răng cười trừ. Giống như rằng chuyện mình làm là chẳng có gì mà đáng lo ngại hay là quá to tát, trước kia lão ba cũng trách mắng nhưng cái bản mặt cũng không đến nổi tệ hại như vậy nó làm cho Thế An phải phát dung một hồi.

Đứng bên cạnh cô gái từ đầu đến cuối chỉ bị lời đi và lời đi giờ phút này cũng bị ánh mắt của anh làm cho sợ hãi, cô không phải sợ giống như Thế An mà ánh mắt này của anh là như kiếp trước anh đã luôn dùng ánh mắt này để đối xử với cô, da đầu của Song Y nổi lên từng rợn gai ốc.

Ánh mắt sắc bén của Thế Thiên liếc một lượt nhìn từ trái sang phải, cứ như là sắp ăn tươi nuốt sống người đối diện của mình.

_ xem ra hai em đã chơi rất vui, Vậy thì bây giờ đến giờ phạt - Thế Thiên nhìn thẳng vào Thế An Đôi môi cười khinh bỉ

_ Anh hai! Chúng em chỉ dạo quanh một vòng ở công ty mà thôi đâu có làm gì to tát mà phải chịu phạt, Song Y cậu đứng đó làm gì không mau mở lời đi - giờ phút này giữ được mạng là điều quan trọng nhất đó là những gì mà hiện trong đầu của Thế An.

_ Đúng vậy! Chỉ Dạo một vòng thôi Không làm gì cả - Song Y lấy hết can đảm để nhìn thẳng vào mặt ai kia lấy lại sự minh bạch cho mình.

Anh đứng đó nhìn bộ dạng có lỗi của cô có chút không kìm lòng được mà muốn nhào đến ôm cô gái vào lòng, nhưng lại nhìn ở kế bên cái đuôi nào đó vẫn ở trước mặt có muốn hành động cũng không được, mà nếu anh có hành động thì cô gái mặc mỏng kia giận anh nữa thì phải tính sao đây.

_ Thế An! Từ nay sẽ cắt bỏ thẻ phụ của em trong vòng 1 tháng - Nếu nói đến đưa em gái này thì không có gì có thể làm khó được ngoại trừ cái thẻ tín dụng phụ mà lão ba cấp cho nó, nó coi như tính mạng của vì thế anh liền cắt đi thì xem như giết nó một mạng rồi.

_ anh Hai! Em đã biết sai rồi, đừng cắt thẻ của em có được không a! - nhắm đúng tâm đen liền hiện đúng nguyên hình quả thật không sai, Không uống công Thế Tường rèn luyện Anh từ nhỏ nhìn qua người đều biết người cần gì như vậy mới có thể nắm lấy Thiên Hạ.

Song Y đứng kế bên từ nãy giờ chị dám lên tiếng một câu rồi em bật đi, nghe hình phạt của Thế An trong lòng ảo não. Thế An còn có thể tín dụng để cắt còn cô thì có gì? Không lẽ anh sẽ phạt cô hành hạ cô đến sáng ư? Lại mang một dáng vẻ là đồng phạm thì chỉ có thể im lặng mà đợi tới phiên mình bị xét xử,

Giải quyết xong chuyện của tiểu tổ tông của nhà lúc này Thế Thiên mới quay sang nhìn người con gái kia đang tự khép mình vào một góc, anh nhíu mày nhìn mọi hành động của cô thật sự rất đáng yêu. Ánh mắt thâm thúy cứ nhìn chăm chăm lấy Song Y, anh lại không nói lời nào quay lưng đi về phía bàn làm việc của mình và ngồi xuống.

Thế An mặt mày nhăn nhó cầm điện thoại đi ra ngoài gọi điện về cho lão ba mà khóc lóc than thở việc Anh trai xử phạt cắt thẻ tín dụng của cô đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại mỗi cô và anh, Song Y nuốt nước bọt con mắt nai long lanh liếc nhìn về phía người con trai Hoàn Mỹ đang ngồi trên chiếc bàn làm việc đẹp đẽ kia.

Nhận thấy được ánh mắt của cô Thế Thiên không bỏ qua cũng thản nhiên ngược lên nhìn cô.

_ anh không phải em sao? - Song Y ngượng ngùng nói ra câu này.

_ anh nghĩ, em đã biết hình phạt của mình rồi chứ? - ánh mắt tà mị của Thế Thiên nhìn đắm đuối cô gái nhỏ kia đang thềm đến đỏ mặt điệu bộ này của cô làm anh rất hài lòng.

Thôi rồi! Những ngày qua anh rất thích giờ trò biến thái. Nếu đã nói như vậy thì tối nay không biết rằng cô sẽ phải chịu hình phạt như thế nào đây. Tâm của Song Y không khỏi xao động khi nhớ những cảnh yêu thương của anh trong những đêm qua, nó làm cho cô sáng ra không tài nào có thể bước xuống giường ngay được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chỉ hẹn được 1 tiếng đồng hồ

Hôm qua là ngày tệ hại nhất mà Song Y từng trải qua! Cô bắt đầu hận Thế An, tại cô bạn nghịch ngợm này mà cô bị anh hành hạ cả đêm.

Sáng sớm! Thế Thiên tâm tình vui vẻ rời giường để lại ai kia như cái mền xẹp lép không cử động nổi.

_ Bảo bối! Em nghỉ thêm chút nữa, chiều nay anh về sớm cùng em! - Sau khi thay quần áo xong Thế Thiên bước đến giường dụ dỗ cô gái nhỏ đang không có chút sức sống nào.

Song Y lúc này đang tâm một muốn chết, lại giận anh vì xuống tay quá mạnh, càng tức hơn là sáng ra anh lại tỏ ra bộ mặt đầy vui vẻ như vậy. Đúng là đang trêu chọc cô mà.

Không thềm trả lời anh, cố gắng vươn tay lấy mền đắp toàn thân tiếp tục ngủ.

Thế Thiên thấy vậy đôi môi hấp dẫn của anh cong lên một đường, cánh tay lôi cái mền ra khỏi đầu cô.

_ Bảo bối! Đừng ngủ chết mình, anh sẽ đau lòng - Hôn lên môi cô một cái rồi thổi khí vào tai cô khiến cho Song Y nhột mà cự mình nhiều hơn.

Anh ngồi trên giường một chút, đến khi Song Y lại đi vào giấc ngủ, hơi thở của cô trở nên đều đặn thì Thế Thiên mới rời khỏi phòng đi đến công ty.

Đến hơn 10h Song Y mới tự mình tỉnh dậy, lúc này cũng không còn uể oải như lúc sáng sớm nên Song Y nằm hơn 10 phút nữa để lấy lại tinh thần.

Sau khi tự thu xếp cho mình tốt, Song Y mới bước xuống lầu mà không thấy Thế An đâu.

Cô liền hỏi quản gia thì mới biết Thế An đã trở về nhà từ lúc sáng. Do Thế Thiên không cho Thế An làm phiền cô nên cô bạn nhỏ đã tự trở về nhà.

Cũng chẳng phải là chuyện gì khác ngoài việc cái thẻ bị đóng băng. Nên Thế An quyết trở về nhà làm ấm một bữa nhằm lấy lại được cái thẻ, nhưng tình hình lại không khả quan chút nào.

_ Song Y! Cậu đã dậy mình đang ở nhà ba mẹ, chắc là hôm nay không về nhà anh đâu, cậu tự lo cho bản thân được chứ? - Từ sáng đến giờ cố gắng hoà hiệp với hai lão đại chủ nhà nhưng lại chẳng ăn thua chút nào, nên Thế An quyết định ở đến khi nào hai người chịu mở thẻ cho cô mới thôi, lại nghĩ đến coi bạn đang ở nhà ông anh khó ưa kia, nên đã gọi điện thông báo một chút.

Lúc đầu trước khi đi, cô tính rằng sẽ đợi Song Y tỉnh rồi cùng nhau về nhà, nhưng ông anh già khó ưa lại không để mặt cô ở đâu, trực tiếp tổng cô lên xe chở thẳng về nhà liên cô trước cửa nhà cho đến bây giờ.

_ Được! Mình không sao, cậu cứ làm việc cần làm - Song Y nghe được tiếng nức nở của Thế An, liền nói một tiếng cho cô bạn yên tâm.

_ Song Y! Mình sẽ đền bù cho cậu sau nếu lấy lại được thẻ huhuhu anh hai già đáng hận mà - nghe tiếng an ủi của Song Y, Thế An càng khóc rống lên, lúc này cô quyết tâm không lấy được thẻ sẽ không đi.

Song Y an ủi Thế An thêm hồi mới cúp máy rồi cô mới vào bếp tìm thứ gì đó để bỏ bụng. Đang dùng bữa thì điện thoại Song Y lại kêu lên. Số máy này khiến cho cô không khỏi nhăn mày một cái.

Lường lự một chút, đến khi điện thoại gọi lại lần thứ 2 Song Y mới quyết định bắt máy.

_ Hào! Có việc gì sao? - Giọng nói của Song Y có chút lạnh, cô vốn nhớ rất rõ là Thế Thiên không thích cô đi gặp Trần Hạo sau đêm ở bãi biển cô không muốn liên lụy đến Trần Hạo vì thật sự Thế Thiên ghen rất kinh khủng.

_ Phải có việc gì thì mới được gọi cho em sao? - Trần Hạo vừa xuống đến máy bay, từ lúc gọi điện đến khi sắp xếp về là cũng 2 tháng. Nhớ đến cô bé nhỏ ở kế bên nhà liền mở máy gọi ngay nhưng lại nhận được một câu hỏi lạnh lùng.

_ Không có! - Song Y suy nghĩ một chút rồi trả lời.

_ Chiều em rảnh không, chúng ta cùng ăn bữa com đoàn tụ đi - Trần Hạo liền bắt một cuộc hẹn với Song Y.

_ Em chỉ có một tiếng để đi, vậy có tiện không? - Song Y nghĩ tới nghĩ lui, nếu như mà đi gặp Trần Hạo thì chắc chắn Thế Thiên không cho, vậy thì xin ra ngoài một tiếng đồng hồ gặp rồi ăn nhanh rồi về thì chắc sẽ không sao, lúc đó cô sẽ nói cô đi mua đồ. Vậy sẽ ổn.

_ Em bận đến vậy sao? - trước giờ Trần Hạo hẹn đi chơi với Song Y chưa bao giờ cô đề cập đến giờ giấc muốn đi đến chừng nào cũng được nhưng hôm nay cô lại nói ra thời gian quy định như vậy có phải là không muốn tiếp xúc với hắn không?

_ Uhm! Em giờ đi làm, nên thời gian nghỉ giữa giờ chỉ được 1 tiếng nên tranh thủ - Song Y nhỏ giọng đáp lại thật sự tôi không muốn nói dối với người anh này, càng xấu hổ hơn khi mà trước kia cô lại có tình cảm đặc biệt với anh nhưng anh chỉ thể hiện rằng cô như là một người em gái của anh. Chính vì điều này suốt bao nhiêu năm từ lúc anh chưa đi du học đến khi anh quyết định đi, đã làm tổn thương Song Y rất nhiều, cho đến khi Song Y gặp được Thế Thiên thì mọi chuyện nó đã diễn biến như vậy.

_ Song Y em đã lớn, thật đã biết trách nhiệm. Đang khen, vậy đi chiều nay 3h hẹn ở nhà hàng Z như cũ - Trần Hạo nghe được Song Y nói về vấn đề vì sao lại chỉ gặp được mình chừng ấy thời gian cũng đã thở phào nhẹ nhõm hơn.

Lần này về mục đích của Trần Hạo không đi nữa mà sẽ ở lại để nắm lấy người con gái mà hắn đã để trong lòng suốt bao nhiêu năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Giải thích cũng thế thôi

Đúng 3 giờ xong đi đã có mặt tại nhà hàng Z cô nhắm thời gian rất kỹ. Giờ tan làm của anh là 5 giờ, tan làm về nhà cũng phải mất 1 tiếng 30 phút cho nên bây giờ gặp ăn một bữa com đến 4 giờ cô sẽ bắt xe buýt đi về biệt thự thì 5 giờ 30 phút lúc đó cô sẽ còn dư 1 tiếng để sửa soạn lại tránh cho anh không phải nghỉ ngơi.

Bước vào nhà hàng Z, Song Y đảo mắt một vòng kiểm bóng người quen thuộc, Ánh mắt của cô dừng lại bởi một người con trai mặc chiếc áo sơ mi màu trắng kẻ sọc đang ngồi quay lưng với cô ngay cạnh cửa sổ, đó không phải ai khác chính là Trần Hạo.

Nở một nụ cười trên môi Song Y nhẹ nhàng bước đến, cô và Trần Hạo quá quen thuộc với nhau nên không có cần phải sửa soạn Cô chỉ đơn giản mặc một cái áo sơ mi màu hồng nhạt kèm chân váy màu trắng qua khỏi bắp đùi vừa chạm tới đầu gối và một đôi giày Bata màu trắng nhìn cô thật trẻ trung và năng động.

Cô gái nhỏ ngày nào nay đã trở nên nữ tính hơn thành một thiếu nữ thật đẹp. Sau bao nhiêu năm Trần Hạo gặp lại Song Y, ánh mắt đầu tiên làm cho Trần Hạo không khỏi kinh ngạc khi người con gái đó thật xinh đẹp, nước da trắng hồng bờ môi đỏ mọng thân hình cân đối lại đầy đặn hơn một chút khiến cho anh thật động tâm.

Song Vy mặt nở một nụ cười thật đáng yêu nhìn về phía người anh đã lớn lên cùng cô.

_ Song Y! Nhìn em thật khác - Trần Hạo đảo mắt nhìn cô gái nhỏ kia, nét đẹp này của cô không phải ngây thơ trong sáng như những cô gái cùng lứa tuổi mà nó lại đẹp quá mức một cách quyến rũ, anh không có lời nào để miêu tả khi nó lại làm cho anh động tâm quá nhiều.

Trong bữa com hai người chẳng nói chuyện gì khác ngoài hỏi thăm chuyện gia đình và học tập và vài chuyện linh tinh về cuộc sống ở trong nước và nước ngoài.

Trần Hạo muốn đưa cô về, nhưng Song Y lại bảo muốn qua nhà bạn ở gần đó nên muốn tự đi sắm mua chút đồ cần dùng nên hai người chào nhau trước cửa nhà hàng rồi mỗi người một hướng.

Song Y duy trì trên môi nụ cười khách khí, nó khiến Trần Hạo bức mình hắn không thích cô cười với hắn như vậy, Cứ như hai người xa lạ.

Một màn vừa rồi lại rơi vào tầm mắt sắc bén của người đàn ông lạnh lùng ngồi trên xe, hôm nay. Thế Thiên sắp xếp công việc để về nhà thật sớm với

Bảo Bối Của mình nào ngờ trên đường tan sở lại gặp phải cô đơn bước ra từ nhà hàng còn nợ một nụ cười trên môi với người đàn ông khác.

Điều khiến anh tức giận là cô không hề báo với anh một tiếng nào mà lại âm thầm đi gặp người đàn ông khác, không lẽ cô phản bội anh.

Anh không bước xuống xe lại phóng thẳng xe về biệt thự còn cô gái nhỏ thì lại đi vào một cửa hàng tiện lợi mua một đồng hồ lưng cũng chật vật đón xe buýt đi về biệt thự.

Trong lòng Song Y lúc này có chút vui vì cô đã biết rằng cô không còn nghĩ gì về Trần Hạo cả, mà tâm tình cô lúc này tất cả đều đặt vào Thế Thiên. Cho nên cô mua một chút đồ muốn nấu cho anh một bữa thật ngon.

Về đến biệt thự, Song Y cảm thấy thật lạ khi hôm nay trong biệt thự không có ai, rõ ràng lúc trưa cô đi mọi người vẫn đang tất bật làm mọi việc trong nhà mà sao lúc này lại chẳng thấy ai.

Đang trong dòng suy nghĩ, Song Y bước vào nhà thì có chút hoảng hốt khi thấy người đàn ông kia đang ngồi bất chéo chân trên chiếc ghế lớn ở giữa phòng khách.

Nụ cười khách khí khi nãy của Song Y thay bằng một nụ cười ảm áp, hạnh phúc khi thấy người trong lòng của mình.

Tuy nhiên lúc này Thế Thiên lại chẳng hề để ý đến cảm xúc khác đó của Song Y, tâm trạng của anh lúc này đang rất tức tối một tay muốn nhào tới đánh thẳng vào mặt cô vì từ lúc về tới nhà cho đến khi cô về đã hơn một tiếng, một tiếng đồng hồ đó đủ để khiến trong đầu Thế Thiên suy diễn nhiều cảnh khác nhau của đôi nam nữ đang quần quýt

_ Em đã ở đâu? - anh không nhìn thấy Song Y đang chật vật với đồng hồ trên tay, một thân hình cao lớn bước đến bên người cô nắm lấy cổ tay nhỏ bé của cô đưa lên cao, ánh mắt tràn đầy sát khí.

_ Em đi gặp một người bạn! - Song Y liên hô hoán, không lẽ vì cô đi ăn một bữa với Trần Hạo đã bị anh phát hiện nhanh đến vậy sao.

_ Người bạn đó là nam hay nữ? - Thế Thiên bị con ghen khổng lồ nên không hề nhìn đến khuôn mặt đang cực kỳ khó chịu của Song Y khi bị anh nắm tay làm thật đau.

_ Là nam - cô không muốn giấu nên mọi việc đều nói thật với anh.

_ Giữa nam nữ mà lại có tình bạn ư? - Thế Thiên điên loạn sét lớn trước mặt cô.

Giờ phút này sao mi đã tự hiểu, anh đã nói con ghen rồi cho nên có giải thích thì cũng thế thôi, đành phải im lặng cúi mặt xuống tỏ vẻ uất ức.

Thế Thiên bó tay cô ra quay lên lầu không muốn nhìn mặt cô nữa, tâm tâm anh lúc này không muốn bất kỳ ai làm phiền, vừa lên tới thư phòng anh liền gọi điện cho một người nào đó giọng nói cực kỳ băng lạnh.

_ điều tra xem hôm nay Song Y đã đi ăn với ai và người đó là người nào? - Thế Thiên lạnh nhạt một tay mở máy tính trên bàn một tay cầm điện thoại nói chuyện một câu rồi không đợi đối phương bên kia trả lời mà cúp máy.

Sau 5 phút một phần tài liệu đã được gửi vào mail của Thế Thiên, anh nhấn chuột mở phần tập tin đó lên mà xem, bàn tay của Thế Thiên nắm thành một nắm đấm. Đọc vật tên thôi chưa đủ còn có kèm cả hình ảnh chụp cảnh hai người đang nói chuyện rất vui vẻ trong quán ăn, nó làm cho mặt của Thế Thiên tái đen còn tối hơn. 1 quyền thẳng tắp tiến tới màn hình máy tính làm màn hình bể ra làm đôi dăng mạnh xuống đất, những giọt máu trên tay anh cũng bắt đầu rơi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Giông bão mang tên dấm chua

Con tức giận của Thế Thiên ngày càng tăng lên, một cô khí bức người tràn ngập trong căn phòng khiến cho Song Y không dám thở.

Đôi tay to khô ráp của Thế Thiên đè lên vai Song Y ánh mắt lạnh đến thấu xương nhìn chằm chằm vào cô.

_ Thiên! Anh bình tĩnh nghe em nói - Song Y nuốt từng ngụm nước bọt theo nhue tính tình của cô thì chắc chắn với loại áp bức này cô sẽ trở nên im lặng, nhưng cũng chính vì sự im lặng này mà đã khiến tình yêu giữa hai người suốt 10 năm không thể cứu vãn.

Song Y quyết tâm liều mạng, dù anh không muốn nghe nhưng cô vẫn sẽ cứ nói. Mặt kệ sát mặt anh thế nào đi nữa.

_ Anh đã cảnh cáo em? Vì sao em lại không nghe lời? - Thế Thiên nghe Song Y lên tiếng, liền dùng ánh mắt lạnh nhìn Song Y

_ Chỉ đơn giản là ăn một bữa cơm. Ngoài.. ngoài ra không làm gì khác! - Song Y không trốn tránh ánh mắt của Thế Thiên, trực tiếp nhìn thẳng vào vì cô nghĩ mình không làm gì sai thì chẳng việc gì phải cúi đầu.

Thế Thiên hí hóp đôi mắt hổ phách của mình lại, nhìn vào cô cái kia.

Xem ra anh đã nuông chiều cô quá, cho nên giờ phút này vẫn không biết nhận sai, lại còn nghênh ngang thế kia.

Được lắm, hôm nay anh không dạy cô một bài học, anh không phải Thế Thiên.

Vừa nghĩ trong đầu xong, Thế Thiên mạnh bạo ôm cô lên, quăng cô lên giường lớn, sau đó tay tháo cả vạt cùng cúc áo, rất nhanh nửa thân trên của anh hiện ra trước mắt.

Song Y bị ném như vậy, thật sự mà nói thì mềm giường sẽ không làm cô đau nhưng thái độ lúc mềm cô của anh quá thô bạo, làm cho tay của Song Y chóng xuống có chút đau khiến cô phải nhăn mày lại, một tay đỡ lấy tay đau.

Không đến hai giây, thân hình to lớn áp chế trên thân hình nhỏ bé của cô.

_ Thiên, anh bình tĩnh đi... thiên.. um - Song Y chưa kịp nói hết câu liền bị bờ môi lạnh lẽo áp xuống, hôn cô một cách cuồng dã.

Lúc này đây, dự vọng này không giống như ngày thường, anh không dịu dàng mà cắn nát cô đến phát đau.

Cho dù nước mắt của cô rơi xuống, nước nỡ, anh cũng không thèm quan tâm. Trực tiếp xé toàn bộ những vật trên người cô Sau đó cởi quần mình ra và trực tiếp đi vào, không đạo đức, không yêu thương cứ thế tiến thẳng vào Song Y.

Bị đâm trực tiếp như vậy, khiến cho cả thân nửa Song Y như bị thứ gì đó xé rách, cơn đau này khiến cho những kí ức kinh hoàng kia ùa về, vô cảm nhận từng cơn đau.

Lúc này đây Song Y không còn sức đâu để mà kêu anh bình tĩnh lại. Chỉ có thể nghiêng răng lợi mà chịu đựng cơn đau.

_ Song Y! Tôi nuông chiều em quá rồi, sao hả? Tôi không đáp ứng em đủ phải không? Hôm nay tôi sẽ đáp ứng đủ cho em - Con ghen của Thế Thiên lên đến tột đỉnh khi đến phút cuối cùng này cô vẫn không mở miệng xin lỗi, mà vẫn ánh mắt đó, hành động đó quật cường cứ như mình không sai. Nó làm cho anh càng nhìn càng tức.

Song Y không đáp lại, mà chỉ nhìn hấn bằng ánh mắt đầy nước mắt uất ức.

Lúc này đây cô cảm thấy hận Trần Hạo cực kì, và cả sự ngu ngốc của mình. Nhưng sau cái đâm trực tiếp đó cô đã không thể mở miệng được nữa, chỉ nước nỡ theo từng nhịp ra vào của anh.

Anh hung tàn nhìn cô gái nhỏ này, cô quật cường đến vậy, được lắm còn hơi còn sức thì anh còn sẽ hành hạ xem xem phản bội anh thì kết cục thế nào.

_ Thiên! Em biết sai rồi, em xin lỗi - Song Y không biết anh đã ra vào mình bao nhiêu nhưng cô chỉ biết cô bây giờ như tấm vải, không động được mà anh càng động cô càng đau. Đến lúc này cô dùng hết sức còn lại cố gắng nói ra một câu Xin Lỗi thế này.

Song Y vốn biết anh thích mềm, thích nghe lời, cô càng quật cường anh sẽ càng thô bạo. Nhưng với tính tình anh không thể sớm nói anh liền tha thứ nên đành phải để thân mình mà cho anh hành hạ đến như sắp ngắt đi mới mở miệng.

_ Sau này em còn đi gặp người đàn ông đó nữa hay không? - cơn tức giận của Thế Thiên lúc nghe được câu xin lỗi của Song Y đã giảm đi một nửa.

_ Không, sẽ không gặp nữa - Song Y lúc này khóc lớn, nước mắt không ngừng chảy, cô đúng là bị ức khuất mà.

_ Anh đã cảnh báo em, sao em không nghe! - hành động thô bạo từ đầu đến đây của anh đã ngừng hẳn, sau đó vô cùng nhẹ nhàng, giọng nói cũng không so đo với cô nữa. Đôi bàn tay to khô ráp của anh đặt lên đôi má đầy nước mắt kia của cô vô cùng thương xót.

_ Hu hu hu! Em không dám nữa mà hu hu hu - lúc này Song Y khóc ngày một lớn, từ đầu đến giờ, cô đã cố kìm chế nước mắt cô biết anh ghét cô khóc nên đã nhịn.

_ Ngoan, biết lỗi là được rồi, sau này đừng cãi lời anh nữa có biết không, anh sẽ không chắc lần sau anh còn sẽ làm ra việc gì, nên bảo bố đừng nghịch ý anh, ngoan một chút nữa là xong rồi - tâm tình anh hoàn toàn trở lại, nhẹ nhàng dịu dàng yêu thương cô như lúc đầu, đôi tay mình an ủi Song Y, thân dưới đã sắp đến nước rút.

Lúc này Song Y dưới sự dịu dàng của anh đã không còn thấy đau nữa nhưng dư âm vẫn còn âm ỉ một chút khiến Song Y khá chật vật.

Thế Thiên rút vạt nam tính của mình ra, lật cô lại để cô bò quỳ trên giường sau đó từ đằng sau nâng cặp mông cắn tròn mềm mại của cô lên, lại tiến vào noie tiểu huyết

Hết lực ra vô.

Cho đến một lúc, cả hai đã cùng hoà hợp với nhau, cánh tay của anh không còn cầm ngay eo cô nữa mà đã dời lên cặp nhũ của cô, ra sức xoa nắn.

Song Y bị kích ứng nên đôi tiếng khóc nức nở lúc này thành tiếng rên.

Tiếng rên nhỏ của Song Y khiến cho các dây thần kinh của Thế Thiên như được tát động mạnh. Đến ra vô thêm mấy nhịp thì anh đã lên đỉnh, cắn hết mình run lên một cái rồi phóng thích hết những tinh lực của mình vào nơi tiểu huyết của cô gái nhỏ, tự mình cũng rên lên một tiếng. Ăn cô, chưa bao giờ khiến anh chán.

_ Bảo bối! Anh rất yêu em - Lời nói này, cod phải anh đã ngủ mơ rồi hay không. Anh lại nói ra vào lúc này.

Câu nói này đi sâu, khắc sâu vào trong tim của cô, nó thật ngọt, ngọt đến mức cô chỉ muốn đắm chìm vào nó không muốn bước ra. Cô nguyện ý chìm đắm trong nó cả đời này.

Đến lúc này Song Y đã nhận ra, cả hai kiếp anh đều yêu cô nhưng cách yêu của hai kiếp đều khác nhau và nó tùy thuộc vào sự nhận thức của cô.

Đàn ông họ thích lạc mềm buộc chặt, điều khôn khéo rằng hãy cứ chiều theo ý họ có như vậy sẽ không làm họ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: 1 nhà 3 người không nên gặp

Sau chuyện giống tổ đêm qua, Song Y đã tự rút ra một bài học quá lớn từ nay về sau muốn đi gặp ai phải báo với anh một tiếng, anh thời thời nhất nhất đều biết nhất cử nhất động của cô cho nên để bảo toàn tính mạng của mình, Song Y quyết sẽ không ngu ngốc mà trốn đi gặp trai một lần nào nữa.

Đúng! phải báo.

Sau một ngày ăn vạ ở nhà cuối cùng Thế An cũng đã lấy lại được thẻ, hôm nay liền lôi Song Y đi shopping cho thoải uý khuất ngày hôm qua.

Thế Tường xưa nay cung yêu Thế An vô điều kiện nhưng với quyết định của Thế Thiên, ông lại không làm được gì nhưng lại suy nghĩ Thế Thiên làm đúng, lâu lâu cũng phải cho cô công chúa nhỏ biết được quý trọng đồng tiền như thế nào nên cũng kết hợp với Thế Thiên để làm khó dễ cô một chút.

Đến cuối ngày nhìn mặt con bé không còn gì để khó coi hơn thế nữa nên cũng đã gọi cho Thế Thiên mở lại thẻ cho Thế An từ tối hôm qua, đến sáng ra nhìn thấy điện thoại có tin nhắn sát thực tài khoản đã mở lại nên tâm tình vui cực kì.

Nguyên cả buổi sáng, hai cô gái thiên thần này đã dạo gần hết cái trung tâm, đến cửa hàng nào Thế An cũng mua một món. Song Y kể bên khuyên bảo một hồi không được nên mặc kệ cô.

Đến cửa hàng trang sức, Thế An muốn mua cho mẹ mình là Ôn Nhu một cái lắc tay, tuy bà trang sức loại nào cũng có, loại đặc nhất thế giới chỉ có 1 cái duy nhất trên cõi đời này bà cũng có nên nếu nói về mua trang sức cho Ôn Nhu là việc dư thừa. Nhưng nếu món đồ đó là do con gái tâm can của bà mua cho dù là cái gì bà cũng đeo cũng thích.

Hôm qua cùng bà đi đến cửa hàng may mặc, nhìn thấy mẹ mình đặc một bộ lễ phục màu hồng thắm mặc lên người bà rất quý phái nhưng ở cổ tay lại bị trổng nên hôm nay Thế An quyết định đi kiếm một cái lắc tay hợp với bộ lễ phục đó.

Song Y cùng Thế An vui vẻ bước vào trong cửa hàng.

Đến bước thứ 2 thì Song Y chợt dừng lại, không cử động nữa mà nụ cười tiếng nói lúc này cũng tắt hẳn.

Thế An bị Song Y thẳng gấp như vậy có chút chuối nhui. Khi định thần lại tính quát Song Y một cái nhưng lại nhìn ra vẻ mặt khó coi của Song Y, theo hướng mắt đó nhìn đến bên trong cửa hàng là một nhà ba người đang vui vẻ chọn trang sức.

_ Song Y! Cậu sao vậy? - Thế An thật không hiểu chuyện gì liền đưa mắt nhìn về phía Song Y đang xuất thần.

_ Không có gì! Mình đi cửa hàng khác đi, đồ ở đây mình thấy không đẹp - Song Y thu tầm mắt lại nhìn Thế An, sau đó nắm tay Thế An quay đầu đi ra.

_ Song Y! Là con? - hai cô gái vừa quay đầu thì bên trong đó tiếng người đàn ông vọng ra gọi thẳng tên cô.

_ Xin lỗi! Ông nhìn nhầm rồi! - Song Y không quay đầu lại, chỉ lên tiếng rồi bỏ đi.

_ Song Y đứng lại, ba muốn nói chuyện với von - Song Tư Hùng thấy đứa con gái mà ông đã nhắm tâm vức bỏ đang quay đầu đi liền một bước đi theo.

Sau khi chia tay với mẹ của Song Y, ông không phải không quan tâm, vẫn cho người theo sau hai mẹ con cô, chính ông có hình của cô từ mỗi năm.

Song Y biết người đàn ông nay qua một lần tình cờ thấy mẹ cùng ông ta đứng bên đường. Lúc đó, ông ta một tay nắm lấy tay mẹ cô muốn làm chuyện gì

thì cô chạy đến ngăn cản, tính miệng hô " Biến Thái " nhưng mẹ cô ngăn cản không cho, sau khi rời khỏi nơi hỗn độn đó, mẹ cô bình tâm lại mới nói cho cô biết được người đàn ông đó chính là ba của cô.

Lần đầu tiên cô và ba mình gặp được nhau bởi tình huống như vậy nên nhìn thấy nhau đây là lần thứ hai.

_ Ba! Cô ta là ai? - Song Tư Hùng đang chuẩn bị đuổi theo, thì cánh tay mềm mại. Kèm giọng nói ngọt ngào từ phía sau giữ ông lại.

_ Mẫn Uyên, đó là chị gái của con lớn hơn con 5 tháng - Song Tư Hùng đáp ứng trả lời cô gái trẻ này, mắt đảo đến nhìn người phụ nữ phía sau cô lửa giận đang bùng phát.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Mẹ về, về Với mẹ

Song Y không nói gì chỉ một đường kéo theo một người từ đằng phía sau bước thẳng ra ngoài không quay đầu nhìn lại.

Thế An bị kéo đi có chút theo không kịp, muốn mở miệng hỏi Song Y nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt khó coi của Song Y nên đành im lặng.

Ngày thường Song Y sẽ không phản ứng mãnh liệt đến như vậy nhưng hôm nay qua hàng động và sắc mặt hiện tại của Song Y thì Thế An thừa biết những người kia và Song Y có chuyện không lành.

Chỉ đi theo sau mà không nói tiếng nào.

Cuộc shopping của hai cô gái cũng mất hứng nên đã về sớm hơn dự định.

Song Y sau khi gặp lại người được gọi là ba của mình thì tâm tình không thoải mái, trầm mặt suốt cả ngày khiến cho Thế An cũng bị ảnh hưởng lây.

Trong lúc rơi vào vòng suy nghĩ kia thì điện thoại của cô vang lên. Không biết có phải là trùng hợp hay không mà mẹ cô lại đúng lúc gọi vào.

_ Con gái! Ở nhà người khác có ngoan không? - điện thoại vừa kết nối liền nghe tiếng nói trong trẻo lại vui vẻ của Ngọc Vân mẹ của Song Y.

_ Con rất ngoan mà - Song Y nghe tiếng của mẹ vui vẻ tâm trạng cũng tốt hơn.

_ ừ! À hai ngày nữa mẹ về - Vốn thật chất gọi điện là để báo với con gái cưng của mình là mình sẽ về sớm 1 tháng.

_ Mẹ... Xong việc rồi sao? - Song Y có chút vui nhưng cũng buồn phiền.

_ Ừ! Việc khai quật mộ bên này tiến hành nhanh hơn dự đị, ngày mai mẹ lên máy bay ngày mốt về tới rồi. Mẹ có mua quà cho con, đừng buồn nhé! -Xa con gái cả một tháng. Ngọc Vân chưa bao giờ cảm thấy nhớ con gái đến như vậy, vốn nghề này bà thường xuyên đi cũng có lúc xa cô bé gần nửa năm nhưng cảm giác lúc này lại nhớ đứa con gái của mình đến tận cùng, nó làm cho Ngọc Vân cũng có chút sợ vì cảm giác này thường sẽ có vấn đề.

_ Dạ! Vậy con sẽ đi báo với hai bác Tường rồi thu xếp đồ chờ mẹ về - Song Y nghe được tiếng nói khẩn trương của bà cũng có chút vui vẻ, cô mới sinh không bao lâu bà lại đi công tác cả một tháng khiến hai mẹ con không thể gần nhau nhiều được.

Nhưng mà, việc này đồng nghĩa với cô không được ở bên Thế Thiên ngày đêm nữa. Cô có chút ảo não, vốn rằng ngày hôm qua đã làm anh giận đến khủng hoảng hôm nay lại phải báo tin này chắc chắn anh sẽ không vui đâu.

_ Song Y! Mẹ cậu gọi hả? - Thế An lấy một chút bánh và sữa bụng lên phòng cùng Song Y nói chuyện vừa mở cửa thì nghe Song Y đang nói chuyện với mẹ cô ấy.

_ Đúng rồi! Ngày mốt mẹ mình sẽ về tới, chút nữa đợi anh Thiên về mình sẽ báo với anh ấy, ngày mai sẽ qua cảm ơn ba mẹ cậu đã cho mình lưu lại. - miệng của SONG Y thì mỉm cười, lòng lại không cười nổi, cô không biết làm sao để nói với anh.

Lòng hôm bay đã không yên nay lại càng không yên.

Ánh trời chiều chiếu xuống làm vàng cả một sân vườn nơi biệt thự xa hoa

. Từ ngoài cửa biệt thự chiếc xe số lượng có hạn cũng đã đậu trước cửa, sau đó từ từ di chuyển vào trong sân.

Trong xe bước ra là một thân hình mỹ nam chuẩn đến ngợp người, khuôn mặt lạnh đến thấu xương người nhìn. Nhưng thoáng chút lại có chút dịu dàng ấm áp khi nhìn thấy vật cần nhìn.

Song Y mang một tâm trạng nặng hơn tản đã cùng Thế AN đi ra đón anh. Sắc mặt này của cô sớm bị anh nhìn thấy. Trong tâm anh còn đang tự hỏi " trong người cô còn khó chịu sao? Không lẽ hôm qua mình đã quá nặng tay? "

Sau khi cả ba người cùng nhau vào nhà.

, Song Y và Thế An phòng khách đợi anh thay đồ rồi cùng dùng trà.

_ Anh hai! Ngày mốt Song Y phải về nhà rồi! - không vòng vo, Thế An đi thẳng vào vấn đề chính.

Song Y ngồi kế bên xem tí sặc nước lòng thăm mắng Thế An ruột sao mà thẳng như vậy

Cô còn đang rầu rĩ tìm cách để nói với anh thì chưa gì đã bị nói thẳng như vậy, Mặt Song Y hoảng đến đỏ lên.

Động tác uống trà của Thế Thiên dừng lại, đôi mắt nhìn về phía cô gái nhỏ trước mặt tìm kiếm xem thông tin này có phải là thật hay không, quả nhiên sắc mặt đó đã thừa nhận tất cả.

_ Vậy dọn dẹp đồ chưa? - Thế Thiên không biểu hiện gì nhiều, tiếp tục động tác uống trà, giọng điệu trả lời nhàn nhạt.

_ Dạ! Đã dọn được hơn phân nửa, ngày mai qua nhà chính sẽ dọn những thứ còn lại - Song Y lúc này mím môi trả lời rõ ràng từng chữ trong giọng nói tràn đầy sự sợ hãi.

Thế Thiên không nói thêm chữ nào, đứng dậy xoay người đi lên thư phòng, tiếng đóng cửa rất lớn, nó chứng tỏ tâm tình người đó giận cực kì.

Hành động vừa rồi của Thế Thiên khiến cho hai cô gái không một ai dám động đậy. Cứ lặng im nhìn nhau rồi lại nhìn lên lầu.

Song Y hít vào một hơi rồi quyết định đứng lên đi tìm anh, dù thế nào cô cũng còn trong vòng tay mẹ nên dù anh có giận cô cũng phải về.

Thế AN nhìn Song Y không nói gì, tiếp tục uống trà ăn bánh kem của mình.

Cô đoán đúng, đoán đúng rồi, anh hai và Song y thật sự có vấn đề hắc hắc đây là tin mừng, ngày mai phải báo cho lão phu nhân biết mới được

_ Thiên! Em vào được không? - Song Y đứng trước cửa thư phòng gõ vài cái.

Bên trong không có hồi đáp, cô do dự một hồi rồi mặc kệ chuyện thế nào liều mạng đi vào.

Vừa bước vào thư phòng, cô nhìn về chiếc ghế chủ vị đang xoay vào bên trong. Cô biết rõ anh đang rất bực.

_ Thiên! ANh giận sao? - Song Y từ từ tiến tới cũng có chút dè phòng

Con người ngồi trên ghế vẫn không cử động, Song Y thấy vậy lấy hết mạnh dạn đi đến bên ghế.

Thế Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần, cảm nhận được cô bé đang đứng kế bên mình, từ từ mở mắt ra nhìn chằm chằm cô một lúc rồi lấy tay kéo cô ngã vào lòng ngực của mình tiếp tục nhắm mắt và ôm cô gái nhỏ trong lòng.

_ Thiên! EM biết anh đang nghĩ gì, nhưng mà mẹ đã trở về em.. Em cũng phải về với mẹ! - những từ ngữ này thật khó nói hơn cô tưởng, nghĩ, mình đã trùng sinh rồi thì sẽ mạnh dạn hơn nhưng ai ngờ lúc này lại rụt rè đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Danh phận

_ Song Y! đến khi nào em mới chịu cho anh một danh phận đây? - Ôm cô gái nhỏ trong lòng, Thế Thiên thở dài. Hôm nay vốn dĩ tâm tình anh rất tốt, nhưng khi về nhà lại nhận được tin tồi tệ đến như vậy.

_ Sẽ! nhưng không phải là bây giờ, chịu ủy khuất cho anh rồi - Song Y nghe anh nói tâm tình liền dịu xuống, thở nhẹ một hơi thật may là anh không phải là giận.

_ Đứng! anh phải chịu ủy khuất, cho nên em phải đền bù cho anh cả cuộc đời của em! - Thế Thiên hạ khuôn mặt mình xuống. Nhìn cô gái nhỏ đang ngoan ngoãn nằm im trong lòng mình, cảm giác thật mềm mại thật tốt a.

Song Y ngược nhìn lên Thế Thiên, cô cảm thấy lần sửa sai này của mình đã hoàn toàn đúng, cho đến khi mất đi cô mới biết cô yêu anh đến cỡ nào. Sự hồi đáp lúc này thật không xứng công cô được trùng sinh, sự cố gắng lúc này thật chẳng thừa chút nào cả.

Đêm nay Song Y ĐƯỢC Thế Thiên bắt bù đắp trước ủy khuất kia. Song Y dù thật mệt chết rồi nhưng dưới bàn tay chạy loạn trên người cô kèm với hơi thở mê người của anh thì không hề phản kháng ngược lại còn phối hợp với cô cực kì ăn ý

Sáng hôm sau, Thế Thiên không đi làm mà tự mình lấy xe chở hai cô gái nhỏ kia về nhà, Thế An cũng thu dọn về theo không có Song Y thì cô ở lại biệt thự đó làm gì chỉ mình cô ra vô buồn đến chết, về nhà vẫn tốt hơn sao có ba có mẹ vẫn là tốt nhất.

Sau bữa trưa cùng gia đình Thế gia, Song Y đã cảm ơn hai bậc trưởng bối rồi mới xách hành lý của mình ra về. Thế Thiên lấy cớ cần đến công ty sản đường chở cô về nên chẳng ai nghi ngờ gì

_ Mẹ! con có chuyện vui kể cho mẹ nghe - Thế An nhìn chiếc xe vừa rời đi, trong đầu nhớ ra việc ngày hôm qua cô chứng kiến liền vui vẻ mà báo tin.

Ôn Nhu cùng Thế An lên phòng, hai mẹ con to nhỏ với nhau. Ôn Nhu tròn tròn mắt với thông tin này của cô công chúa nhỏ nhà mình, tâm tình đang buồn vì Song Y phải về nhưng thoáng chót lại vui vẻ.

_ Thật chứ! - Ôn Nhu nhìn công chúa nhỏ sát mình lại một lần nữa.

_ Con sao có thể đùa - Thế An đặt tay lên ngực vỗ vỗ để chứng minh điều mình nói là đúng.

Ôn Nhu trên miệng không thể ngừng cười, xem ra cô con dâu bà chọn đã sớm sắp về một nhà, giờ đây chỉ đợi đứa con trai khúc gỗ kia phải dịu dàng chút mới dụ dỗ mới sớm đón con dâu bà về mới được.

Ôn Nhu đem chuyện này kể với Thế Tường nghe, ông cũng gạt gù một chút nhưng lại nghĩ đến tuổi tác hai đứa có phần chênh lệch, lại gia thế mình như vậy không biết rằng sau này về cô gái mà ông cũng ưng mắt kia có thay đổi gì hay không.

Thế Thiên không những đưa Song Y về đến nhà, còn mặt dày bảo giúp cô khiêng vali lên lầu. Lại còn dày hơn đòi vô nhà dùng chút trà rồi đi.

Vì ngày mai mẹ mới về, lại đây là buổi trưa khu chung cư hàng xóm đi làm hết rồi nên Song Y mới đồng ý cho anh vô nhà với điều kiện dùng xong trà rồi đi.

Thế Thiên cười một cách gian trá bước vào nhà, việc đầu tiên anh làm là ngắm nhìn toàn cảnh nhà, nơi mà cô người yêu này của mình đang ở xem xem cuộc sống thường ngày của cô thế nào. Song Y mặc kệ anh trực tiếp kéo vali vào phòng rồi đi vào nhà bếp pha trà.

_ Song Y! anh đói - Cậu nói này của anh 3 phần là sao, phần là gian manh

_ Sao! anh mới ăn cách đây 2 tiếng cơ mà sao lại đói rồi? - Song Y nghe thấy có chút nghi ngờ, quay người qua để hỏi. Cô lúc này không nghĩ nhiều đến câu nói của anh

Vừa quay qua thì một thân ảnh phóng to đang đứng sau cô che hầu như toàn bộ cả người Song Y lại. Đến lúc này Song Y mới hiểu chữ "Đói" của anh có nghĩa là gì.

Song Y có chút choáng khi anh lại mạnh động như vậy, chậm hết 3 nhịp mới theo kịp phản ứng của anh. " Anh! Lừa manh "

Thế Thiên không để cô gái nhỏ kịp đổi nghịch với mình, trực tiếp hung hăng ôm trọn cô vào lòng, dùng đôi môi của mình áp chế cô. Cả thân hình của Song Y phát run, anh thật bạo gan, đây là nhà của cô cơ mà.

_ Bảo bối! em thật ngon - Hôn cô một cách cuồng dã như rằng anh bị giới nghiêm cả mấy năm hôm nay mới được dùng thịt, bàn tay chạy loạn khắp người cô, cời nhanh chiếc áo đầm cô đang mặc.

Chỉ trong chốc lát, Song Y đã hoàn toàn thỏa thân tại bếp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Không phải tầm thường đâu nha!

_ Thiên! Tha cho em đi.

Song Y không biết đây là hiệp thứ mấy rồi nhưng mà cô thật sự chịu không nổi nữa rồi. Thật bất mãn khi người đàn ông kia tinh lực lại tốt đến thế. Vì

sao? Vì sao người bại trận lúc nào cũng là cô cơ chứ.

_ Ngoan! một chút nữa thôi. - Thế Thiên dụ dỗ vật nhỏ đang khóc kia, quả thật cô mềm lại ngọt anh cứ ăn hết lần này đến lần khác quả thật không hề chán, không hề mệt chút nào. Ai có bảo anh biến thái thì thực anh chỉ biến thái với mình cô thôi.

Sau một lúc cuối cùng Thế Thiên cũng đã giải phóng tinh lực của mình vào vật nhỏ kia. Sau đó yêu chiều cô bế vào nhà tắm, tắm rửa cho cô một cách nghiêm túc rồi lại trở về giường ôm cô ngủ.

Sáng hôm sau, là một ngày chủ nhật thật đẹp ánh nắng chiếu vào làm cô gái nhỏ tỉnh giấc. Vừa động mình một cái, Song Y không khỏi than lên một tiếng " Thế Thiên! anh thật quá đáng ".

_ Xem ra! anh đã không phục vụ em chu đáo, nào lại đây anh sẽ cố hết mình - Thế Thiên đã thức dậy sớm nhưng vẫn cứ nằm đó mà tham lam ngắm nhìn cô gái nhỏ đang say giấc.

Quả thật làm anh rất vui khi vừa thức dậy người đầu tiên cô mở miệng nói đó là anh.

_ Anh! lưu manh vừa thôi - Song Y ngược mắt nhìn người con trai tuấn mỹ đang nằm ôm mình gất gao, ý tứ không hề muốn buông cô ra. Với thế võ mèo quào, cô dùng tay đánh lên ngực săn chắc của anh một cái. Nó thật sự giống như mèo quào.

Hành động của cô thật không đủ để giải ngứa cho anh, trong mắt Thế Thiên cô làm hành động gì cũng thật là đáng yêu.

Sau một lúc trách yêu trên giường, hai thân hình mới chịu rời khỏi giường cùng nhau ăn một bữa sáng tình nhân.

_ Thiên! anh thu dọn một chút đừng để mẹ về phát hiện - Song Y nhìn bãi chiến trường trong phòng cô không khỏi đỏ mặt.

Thế Thiên không nói gì chỉ đứng nhìn Song Y cười cười, bộ dạng lưu manh vẫn cứ nằm trên mặt anh không hề thay đổi. Song Y lúc này tức đến hộc máu, ai bảo kiếp này cô nuông chiều anh làm gì để giờ đây anh mặt dày như thế. Bộ dạng băng giá của anh mất sạch sẽ mỗi khi bên cô thật có đôi lúc Song Y không thể thích ứng được mà.

_ Máy giờ mẹ em về! - Có ai ngờ được rằng đường đường là một giám đốc lại là một chủ của Ân Bang thuộc hạ tay chân tính trên ngàn người, chỉ cần ho một tiếng là bao nhiêu người quỳ rạp dưới chân anh vậy mà giờ đây, anh phải đích thân đi chải ra giường cho cô gái nhỏ này anh thật không còn một chút tiền đồ nào nữa.

_ Hình như 3 giờ! - Song Y đang cầm cây chổi quét, nghe anh hỏi cô dừng lại nhìn lên đồng hồ.

_ Bây giờ mới 12 giờ, chúng ta có nên tranh thủ? - Vừa nghe Song Y nói đến thời gian, Thế Thiên cũng không thể ngừng trêu chọc cô gái nhỏ này được, liền thôi lưu manh đưa tới xác bên người cô gái nhỏ thổi khí vào tai cô.

_ THẾ THIÊN! - Lúc này Song Y thật sự giận rồi, chuyện đêm qua đến giờ chân cô còn rung, tiểu Y của cô vẫn còn cảm giác khiến cô khó chịu đến giờ, vậy mà hắn vẫn cứ thích như vậy cô có ngày bị hắn vắt cho khô mất.

_ Được được! không đùa em nữa, nghỉ ngơi thêm một chút, 2 giờ anh chờ em đi đón mẹ - Thế Thiên nhìn mặt của cô gái nhỏ đỏ lên hết hấn không phải ngủ mà tiếp tục chọc, nếu cô giận thật mà cầm vận anh thì có mà chết.

Cô quả thật có chút mệt nên đã không cần để ý đến anh mà ngã lên giường từ từ chìm vào giấc ngủ, nhìn cô gái nhỏ an tĩnh yên giấc, Thế Thiên mới đi ra ngoài mở một cuộc điện thoại.

_ Thiếu gia! mọi chuyện đã sắp xếp xong - Thư kí của anh sớm được phân phó nay hoàn thành nhiệm vụ, trong lời nói thật có chút khản trương.

_ Tốt! - Thế Thiên không thích nói nhiều với người khác chỉ đáp lại 1 chữ tuy ngắn nhưng đầy đủ ý.

Đúng 2 giờ chiều, 1 chiếc xe bản giới hạn dừng trước sân bay

_ Thiên! anh không cần vào, một mình em đợi được rồi - Câu nói này của Song Y được nhắc đi nhắc lại từ lúc trong nhà đến sân bay.

Nhưng hình như người nào đó lại không thích nghe lời.

_ Anh không an tâm - Thế Thiên không giải thích nhiều, anh làm sao có thể để cho bảo bối của anh một mình ở sân bay được cơ chứ. Nơi đó đông người, bảo bối anh lại dễ bị dụ dỗ đâu bị chuyện không may thì anh đây hối hận cả đời.

Àch. Không đợi câu trả lời tiếp theo, anh trực tiếp bước thẳng xuống xe còn một tay nắm cô gái nhỏ kéo xuống theo. Song Y đành chịu thua, cô sống lại là muốn cùng với anh thì lúc này quả thật cô đã cùng với anh rồi còn gì.

Còn một tiếng nữa mẹ mới xuống máy bay, anh bị cô lôi đi ở các cửa hàng trong sân bay. Cô không mua, chỉ coi thôi, còn anh thì luôn trong tư thế sẵn sàng mua bất cứ thứ gì cô chỉ đến nỗi cô không dám chỉ nữa cũng chẳng dám đi nữa, chỉ cầm 1 ly đá bào ngồi yên tại chỗ đợi mẹ thôi.

Thế Thiên lúc này cũng không quấy rầy cô nữa, anh nghe cuộc điện thoại quan trọng bình thường thì sẽ đi chỗ khác để nghe, nhưng từ nãy đến giờ biết bao nhiêu ánh mắt vô lại đều rơi vào cô gái nhỏ của anh ngồi đó trực tiếp nghe được thoại. Cảm thấy không đủ còn dùng tay mình đang vào tay của

Song Y để tay cô gái nhỏ trên đùi mình chứng minh vật sở hữu.

Song Y lúc đầu hơi phản kháng nhưng rồi cũng mặc kệ anh, lấy điện thoại ra xem tin tức.

_ Song Y! - Mãi mê coi tin tức, cô không để ý đến máy bay của mẹ đã đáp. Đến khi nghe tiếng gọi mình từ sau lưng cô mới giật mình mà rút khỏi tay anh đứng dậy nhìn mẹ.

_ Song Y, con đợi lâu chưa? Đây là? - Ngọc Vân xuống đến sân bay, nhìn tới nhìn lui tìm bóng hình nhỏ nhỏ lại giống mình, quay gần một vòng mới thấy được cô gái nhỏ vô tâm đi đón mà lại mãi mê với cái điện thoại. Khi đến bên người thì mới biết, con gái mình còn đi với một cậu thanh niên. A, cậu thanh niên này không phải tầm thường đâu nha. Mẹ Song Y đánh giá Thế Thiên một phen, trên môi không ngừng nở nụ cười khách khí cộng với nghỉ ngơi.

_ Đây là anh hai của Thế An là Thế Thiên, tiện đường nên anh ấy muốn giúp con - Song Y lúc này lúng túng, không biết giải thích thế nào.

_ Chào bác! con là Thế Thiên anh của Thế An. - cung kính mẫu mực kính chào mẹ vợ.

_ A, không dám, chào cậu. - Nhìn thấy đáng vẻ trịnh trọng kia có chút kinh ngạc liền lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Kế Bê.

Sau màn chào hỏi ngượng ngùng kia, cuối cùng ba người cũng ra xe. Ngọc Vân trong lòng lúc này không khỏi nghi hoặc nhưng lúc này không phải là lúc để hỏi nên cũng bộ mặt khách sáo mà giao tiếp.

Thế Thiên chờ 2 người phụ nữ đi đến nhà hàng sang trọng cùng dùng một bữa cơm, suốt cả buổi Song Y không dám nói gì quá lời mẹ hỏi tới đâu thì trả lời tới đó. Chỉ riêng Thế Thiên như thành một con người khác, nói nhiều hơn lại cung kính hơn. Cử chỉ của anh hiện rõ ràng là một người con rể hiếu thuận.

Với sự già dặn này của Ngọc Vân, bà sao lại không nhìn ra tình ý của người này cơ chứ. Nhưng chuyện này phải về đến nhà đóng cửa hỏi nhỏ con gái mới được.

Ăn cơm xong, hai mẹ con được Thế Thiên đưa về đến nhà.

Cửa nhà vừa đóng lại, Ngọc Vân liền không buông tha.

_ Nói! con và anh trai của Thế An có vấn đề phải không? - Ngọc Vân đối với con gái luôn yêu thương hết mực, từ bé cô đã phải chịu ủy khuất không cha, nay chuyện tình cảm cần phải cân nhắc bà không muốn con gái bà lao vào vết xe đổ của bà.

_ Mẹ thấy Thế Thiên anh ấy thế nào? - Xem kia, câu nói này quả thật đã thừa nhận rồi cơ đấy, con gái lớn rồi, đúng là con gái lớn rồi.

_ Mới vài tiếng, làm sao nhận định được cơ chứ, nhưng nhìn sơ hấn rất toàn tâm toàn ý - Ngọc Vân nhìn con gái mình, bị bà hỏi, không dám gạt đầu mà lại khôn ngoan hỏi ngược ý bà, câu hỏi này làm bà có chút bất ngờ nhưng thật sự bà rất hài lòng vì con gái yêu ai nhưng vẫn tôn trọng mẹ.

Song Y nghe lời nói của bà, nửa đồng ý, nửa không đồng ý, một câu trả lời không đầu không đuôi. Trong lòng của Song Y thâm hiểu, xem ra muốn được vừa ý mẹ cô Thế Thiên cần phải tốn nhiều công sức rồi.

Nhưng nghĩ về kiếp trước, hấn bá đạo đem cô đi hại mẹ cô đang bệnh mà đau khổ bệnh phát nặng hơn qua đời, lại không cho cô gặp mẹ lần cuối. Quả này, hấn nhất quyết phải trả, toàn tâm toàn lực lấy lòng mẹ cô cung phụng thì cô mới hả dạ.

Đi một chuyến bay đường dài, cả người của Ngọc Vân cũng ê ẩm rồi không so đo chuyện này nữa mà muốn thật nhanh đi ngủ. Song Y không làm phiền mẹ nữa cũng tự mình trở về phòng nghỉ ngơi. Hôm nay cô sẽ lại được ngủ một mình, không có tên nào đó quấy phá nữa. Một giấc ngon lành.

Trời về khuya, một bóng người từ ban công đi vào phòng của Song Y. Con người tinh tường ngắm nhìn tiểu mỹ nữ đang an giấc.

_ Bảo bối! em thật vô tâm, không có anh mà lại ngủ ngon như vậy - Bàn tay to lớn kia néo néo khuôn mặt mềm mại trắng hồng của vật nhỏ.

Nhìn không được mà anh đưa môi của mình xuống hôn lên má cô một cái, mùi thơm trên người cô thật làm người khác không thể rời, nghĩ rằng sang đây nhìn cô một cái rồi đi nào ngờ phát sinh thêm việc hôn lên má, mà vật nhỏ vô tâm này không đụng đến thì thôi, đụng đến thì bỏ ra không được.

Song Y đang an giấc bị vật kia phá rối khiến cô tỉnh một nửa. Bộ dạng lười biếng của cô thật làm người khác muốn bắt nạt chết đi được.

Song Y từ từ mở mắt ra, đến khi bộ não đang ngủ say của cô bắt đầu hoạt động lại thì mắt của cô đã mở to tròn nhìn người nào đó nửa đêm nửa hôm

vào phòng cô nhìn trộm cô ngủ, thật là không biết liêm sỉ là gì.

_ Thiên... anh...? - Câu nói của cô chưa nói xong đã bị đôi môi gợi cảm kia đè lên hút lấy hết những chữ còn lại vào bụng.

Nụ hôn của anh thật sâu, như hút hết hơi thở của cô vào mình khiến cho cô thở không thông nữa thì mới chịu bỏ ra. Song Y cố gắng hóp lấy từng ngụm khí.

_ Không có anh, xem ra em thật an giấc - Câu nói mang theo sự tức giận của anh tràn đầy trên người cô.

_ Sao anh vào được đây? - Song Y không trả lời câu nói của anh, lúc này trong đầu cô chỉ có một câu hỏi.

_ Cách em một vách tường thì làm sao không qua được? - Thế Thiên cười lưu manh.

Song Y trợn mắt không hiểu hắn nói gì.

_ Đi theo anh! - Nhìn cô gái nhỏ đờ người, hắn một tay nắm lấy cô dẫn cô ra ban công.

Hai cái ban công chỉ cách nhau chỉ nửa mét. Song Y lúc này vẫn chưa nhận thức được chuyện gì đang xảy ra cho đến khi toàn thân mình bị anh bế qua tới ban công kế bên. Sau đó đưa cô vào trong phòng.

_ Nhà anh ở kế bên nhà em. - Thế Thiên thân nhiên đưa tay vô túi quần, thân hình to lớn vẫn đứng trước mặt cô.

_ Anh! đã mua căn hộ này? - Song Y hỏi câu hỏi mà lúc này anh vừa trả lời.

_ Có phải là em đang vui lắm không! - Thế Thiên tiến đến bên người ôm chầm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, giống như là mình đã làm một việc rất tốt vừa ý vật nhỏ của mình.

Song Y bị dọa kinh hãi, cô không tin được rằng anh có thể mặt dày đến như vậy, kiếp trước nếu như anh làm như vậy thì chắc chắn cô sẽ khóc lóc đến chết bất mẹ chuyển nhà nhưng lúc này cô lại thấy thật may mắn khi có được anh.

_ Thiên! vậy anh ngủ đi, em trở về. - Thừa biết rằng đã qua đến đây, mà trở về được thì chỉ số chỉ nằm ở mức 0.0000% mà thôi nhưng cô gái nhỏ kia vẫn mạnh mẽ hỏi.

_ Em thử đi xem? - Thế Thiên nhìn cô gái vô lương tâm kia, anh đã tốn bao nhiêu tiền để trong một ngày đuổi chủ cũ đi rồi bắt đám thợ chuẩn bị cho xong căn nhà này trong vòng vài tiếng, vậy mà cô chỉ mới ở được vài giây lại bảo phải đi.

_ Được! em sẽ ở lại, nhưng anh phải an tĩnh ngủ, không được quấy. - Song Y liều mạng, ngủ thì ngủ, sợ gì nhưng phải giao điều kiện với con quý hám dục này.

_ Được! đêm nay tạm tha cho em, chúng ta ôm nhau ngủ - Thế Thiên nghe sự hồi đáp này, tâm tình không tốt lúc này liền trở nên tốt, một lực nhẹ bế cô gái nhỏ lên giường ôm ngủ.

Cả hai chìm vào giấc mộng đẹp.

_ Thiên! mai nhớ kêu em dậy sớm sang phòng không mẹ sẽ phát hiện - Trước khi vào giấc, cô còn không quên dặn anh.

_ Được! ngủ đi - Thế Thiên không nói nữa, dục vọng anh đã lên nhưng ai bảo anh hứa sẽ chỉ ôm ngủ thôi nên nhin... nhin... và nhin.

_ Thiên, tay anh để đâu đấy? - Tinh thần ngủ của Song Y đã bắt đầu đã kích cô, nhưng lại bùng tỉnh bởi hành động kia.

_ Đây là phúc lợi của anh - Thế Thiên đã nhắm mắt đầu thì nói không nhưng tay thì lại không yên phận mò đến nơi đầy đà của cô mà cầm lấy xoa nắn một chút coi như tự an ủi mình đi.

Song Y mặc kệ anh từ từ chìm vào giấc ngủ đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ai là ba của nó?

Trôi qua mấy ngày, Song Y tối nào cũng mặc dày mà trèo qua ban công nhà kế bên để ôm người nào đó ngủ.

Nhiều lúc cô cảm thấy hành động của mình thật mặt dày nhưng nếu cô không làm vậy thì chỉ sợ mọi việc trở lại như kiếp trước thì không tốt đâu nha.

Kiếp này nhu thuận chiều theo anh, được anh cung chiều đến vậy sao lại ngu xuẩn không biết hướng, tội tình gì mà chuốc họa vào thân làm chi.

Mấy ngày nay, được Song Y bồi ăn no đủ Thế Thiên tinh thần sáng khoái, mặt không còn căng như lúc trước mà lại khiến người ta có chút sợ khi trên môi treo nhẹ một nụ cười.

Anh không tăng ca nữa, đứng giờ lại về căn hộ kế bên nhà cô, tối tối ăn ăn nuốt nuốt cô quả là một cuộc sống tốt.

Hôm nay là ngày kiểm tra định kì của mẹ Song Y, hai mẹ con dắt nhau đến bệnh viện nhờ kịp thời phát hiện uống thuốc đúng chỉ định lại được Song Y chăm sóc rất tốt nên bệnh hiện tại của bà đã coi như không chế được, bác sĩ bảo cứ tiếp tục phát huy như vậy. Trong vòng 1 năm bệnh sẽ triệt để không lo tái phát, thông tin này làm cho Song Y không khỏi vui mừng, kiếp này cô đã thật sự cứu được mẹ mình.

Hai mẹ con vui vẻ đi ra khỏi bệnh viện, trên môi còn giữ nguyên nụ cười nhưng chỉ vài giây sau liền tắt.

Con người không nên gặp, lúc này lại gặp nữa. Người trước mắt không ai khác lại là Song Tử Hùng đang đứng thẳng nhìn hai mẹ con cô.

Ngọc Vân một tay lôi Song Y quay lại vào trong bệnh viện không muốn nói một chữ nào.

_ Ngọc Vân, Song Y! - Song Tử Hùng thấy người vợ mà hất vút bỏ cùng đứa con gái đang quay lưng muốn đi khỏi, miệng không yên được mà kêu lên.

Ngọc Vân không quay đầu lại, tiếp tục kéo Song Y đi vào.

_ Ngọc Vân, nghe anh nói! - người đã gặp rồi thì làm sao dễ tha như vậy. Song Tử Hùng vội bước theo, tay trái kéo khuỷu tay phải của Ngọc Vân lại.

_ Buông! - Ngọc Vân cảm giác bàn tay kia đang nắm mình lại, tức giận thét lớn. Tiếng thét của bà làm cho những người xung quanh ngừng lại nhìn cả ba người.

Song Y không nói lấy một lời cứ ngoan ngoãn làm theo mẹ. Cô trong đầu nghĩ, vốn dĩ không kể chuyện cô gặp lại người đàn ông này cho mẹ nghe làm gì bởi vì cô nghĩ có xui lắm gặp ông ta đúng một lần mà thôi, mẹ cô suốt bao năm đau khổ vì ông ta nên không nói đến là tốt nhất nào ngờ lại gặp như thế này.

_ Song Y nghe ba nói! - nhìn nét mặt khó coi của Ngọc Vân nên Song Tử Hùng quay sang cô gái nhỏ.

_ Ai là ba của nó? Ông đừng nói bậy - Ngọc Vân nghe người đàn ông kia mở miệng mang chữ " Ba " nói với con gái của mình, bà phản ứng cực độ.

_ Ngọc Vân, em không thể như vậy! - Song Tử Hùng từ tốn nói, trái ngược với hành động quá khích của người phụ nữ trước mắt.

Song Y càng không để ý đến người đàn ông đó, cô lại chẳng hiểu vì sao ông ta lại đến đây tìm mẹ con coi làm gì.

_ Mẹ! Bình tĩnh đi, ông muốn gì ở mẹ con tôi! - Song Y lúc này bình tĩnh, vẻ mặt không đổi mắt dịu dàng dỗ mẹ cô còn mắt sắc lạnh nhìn người kia.

_ Ba chỉ muốn mời hai mẹ con một bữa cơm - Song Tử Hùng nhìn Song Y, thấy cô vội vẻ mặt hừng hờ, đều miệng ngượng ngừng nói ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Không cần

Ngọc Vân nghe người đàn ông này quả thật mặt dày quá rồi. Năm đó, bà quỳ xuống cầu xin hắn ta đừng bỏ hai mẹ con bà vậy mà hắn không thêm suy nghĩ còn phi bán bà, thề trời thề đất không bao giờ muốn liên quan đến bà cùng đứa con trong bụng này. Vậy mà giờ đây còn bảo muốn hẹn ăn một bữa cơm. Hừ.. nực cười.

_ Được! Bên kia có nhà hàng rất ngon, chúng ta ăn nhanh rồi về - Song Y suy nghĩ một chút, lại nghĩ được thứ gì đó nên gật đầu.

Mẹ cô đứng kế bên không khỏi kinh ngạc nhìn cô. Bà muốn phản đối, nhưng lại cảm nhận được lực tay của Song Y đang nắm lấy khuỷu tay bà rất mạnh. Lúc này bà không phản kháng nữa nhưng lại không đành lòng, mặt mày lại khó coi hơn trước.

Bước vào nhà hàng, nhân viên phục vụ rất tận tình đưa menu. Sau khi chọn món xong, quả thật ba người một bàn mà chỉ im lặng ai cũng trầm mặt. Không khí quá căng thẳng, Song Tử Hùng mở lời.

_ Song Y! Con nay 18 rồi phải không? - Nhìn đứa con gái mình hất bỏ kia, ông có chút xao lòng. Cô con gái này đẹp thật, cô có nét giống hắn và Ngọc Vân nhìn rất đẹp người lại đẹp nét. Hắn không khỏi hài lòng vì điều này.

_ Đúng! - về mặt của Song Y rất lạnh, chỉ là thuận miệng đáp lại theo lễ lịch sự mà thôi.

_ Con đang học ở đâu? - Song Tử Hùng thấy được Song Y chịu mở miệng với hắn, lòng cảm thấy từ từ có thể đến gần hơn.

_ Đại học A! - tay cầm ly nước lên nói một câu rồi hóp 1 ngụm

_ Y Y! Con cần gì mà trả lời ông ta - Ngọc Vân ngồi bên cạnh nãy giờ, thật muốn chen vào.

_ Ngọc Vân! Anh hỏi thăm một chút con gái chúng ta thì có gì là sai? Em đừng như thế, anh thật chỉ muốn hỏi thăm - Song Tử Hùng mày nhú lại, tỏ vẻ buồn phiền như mình vô tội.

_ Hỏi thăm. ờ... Ông có quyền gì mà hỏi thăm? Ông là ai mà hỏi thăm? - Ngọc Vân cắn cắn, nghiêng răng lợi hướng ánh mắt chướng mắt về phía người đàn ông đối diện.

_ Dù sao! Anh cũng là ba của Song Y kia mà! - Hắn từ lúc gặp con bé ở tiệm trang sức, tâm lúc này đã đặc trên con bé suốt bao nhiêu năm qua hắn vẫn nhận tin tức từ thám tử. Cũng biết đôi chút về cuộc sống của con bé. Chỉ điều, cả 2 tháng nay con bé lại bạc vô tung tích, rồi lại xuất hiện như vậy, không khỏi khiến hắn để tâm.

_ Giấy khai sinh con bé không hề có tên ông, lấy lý gì ông lại bảo nó là con ông? - Ngọc Vân trừng mắt lớn về phía Song Tử Hùng, thù hận không ngừng.

_ Nếu em không xem anh là ba của Y Y vậy vì sao em lại để con bé mang họ của anh? - Song Tử Hùng lấy điểm này ra nói.

_ Tôi...! - nói đến điều này Ngọc Vân bị cứng họng. Bà quá thật muốn Song Y mang họ bà lúc mới sinh, nhưng bà nghĩ lại dù thế nào cũng phải để con bé có chút gọi là có tổ tông nên đành để họ của hắn.

Bà tính cãi lại nhưng đúng lúc, nhân viên phục vụ đem đồ ăn ra, bà lại không thể nói nữa ngậm cục tức này trong họng.

Song Tử Hùng và Ngọc Vân ăn bữa cơm này trong trạng thái tức giận không ngừng .. Trong khi đó Song Y lại chẳng hề phản ứng gì, chỉ an tĩnh ăn hết phần của mình.

Bữa ăn như địa ngục này quả thực cũng chấm dứt. Mặt Song Tử Hùng lúc này cũng giãn ra bớt vì thái độ ngoan ngoãn kia của Song Y.

_ Ba cảm ơn con đã đồng ý ăn bữa cơm này. Ngày rảnh rồi, chúng ta lại...! - Trên miệng hắn treo một nụ cười cứ nghĩ rằng, Song Y dù sao cũng là con ruột của hắn, máu chảy ruột mềm nên phản ứng của cô được hắn coi là cô chấp nhận hắn đi. Nhưng chưa nói hết câu, lúc này Song Y mới đưa mắt lên nhìn hắn.

_ Bữa cơm này! Quả thật từ nhỏ tôi đã mơ được cùng ăn với người được gọi là ba của mình một cách đàng hoàng. Cho đến nay, đúng lúc tôi cùng mẹ rảnh rồi nên quá phận một chút. Giờ thì tôi đã được thỏa mãn rồi, cảm ơn ông đã dành thời gian quý báu của mình cho mẹ con tôi. Sẽ không có lần sau đâu nên ông hãy mau về với gia đình thật sự của mình đi, tôi không muốn quấy rối gia đình người khác. Mẹ chúng ta đi - từ đầu đến cuối quả thật cô sẽ không nhận lời mà ăn cùng người đàn ông này đâu, gặp còn không muốn gặp thì nói chi là ăn cùng.

Nhưng lúc đó, trong đầu cô lại hiện lên một cảnh tượng năm sinh nhật 10 tuổi của mình, cô đã cầu nguyện "ước gì! Được cùng cả ba và mẹ ăn một bữa cơm, dù chỉ một lần " thì hôm nay coi như kiếp này cô đã tham thì tham luôn một thể, thực hiện cho xong điều ước của mình là được rồi.

_ Ba biết ba đã để hai mẹ con ủy khuất nhiều, Song Y con hãy tha thứ cho ba. Nếu không hai mẹ con dọn về nhà chính đi, ba sẽ nói với dì và em con, bà nội cũng hay nhắc đến mẹ con nếu bà biết có con bà sẽ vui lắm - Song Tử Hùng nghe cô nói, xem ra ông không thể vụt mức cơ hội.

_ Không có ông, mẹ con tôi sống tốt lắm. Nên câu chuyện này, đến đây thôi. Mẹ chúng ta đi - Song Y không để mẹ cô trả lời, liền cướp lời, sau đó đứng lên dẫn mẹ ra khỏi cửa nhà hàng để lại người đàn ông kia.

Song Tử Hùng cứ ngồi ở đó nhìn bóng dáng hai người một lớn một nhỏ khuất dần sau cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Câu chuyện của kẻ bạc tình

Người vợ hiện tại của hắn Nhã Dung một thiên kim độc nhất trong gia đình giàu có, năm đó hắn ta vì sự giàu có và tình tình trắng hoa kia mà không ngừng ngại vứt bỏ mẹ con Song Y.

Vốn thật rằng, mẹ Song Y đã chính thức vào cửa nhà họ Song, gia đình hắn lúc đó nghèo túng, chỉ làm một mâm cơm rồi thấp nhang coi như là xin cho Ngọc Vân vô cửa chứ chẳng cưới hỏi cho đàn hoàn. Mẹ của hắn cũng không gọi là người hà khắc nhưng cũng tỏ thái độ chê mẹ Song Y là trẻ mồ côi,

trước bằng mặt sau không bằng lòng. Nhưng vì con trai bảo yêu nên nhắm mắt cho vào, lại tự nhiên có người sai vật trong nhà bà ta coi như là trúc bót gánh nặng gia đình đi.

Đến khi con trai của bà Song Tử Hùng được nhận vào công ty lớn, bà vang danh với mọi người, một thời gian sau con trai bà báo tin con gái của giám đốc đó có thai với hắn. Bà đây không quát mắng mà ngược lại vui mừng, không hề biết ngại miệng mà bảo hắn li hôn với Ngọc Vân ngay dù biết lúc đó Ngọc Vân đã mang thai 5 tháng.

Sau sự việc đó, hắn trong lòng thấy có lỗi chút, bán căn nhà cũ nát kia được một số tiền hắn đưa cho Ngọc Vân một ít coi như là để đền bù bà đường thai.

Chẳng hiểu thời thế ra sao, sau khi li hôn, trong lúc bà lưu trú lại cô nhi viện thì ba mẹ ruột của Ngọc Vân lại quay trở về nhận con gái, thời thế thay đổi, Ngọc Vân đem nỗi đau này giấu trong lòng. Một lòng vì đứa con trong bụng, bà đi học lại đam mê khảo cổ học của mình. Cứ như là vận may đã đến, cuộc sống thay đổi từng ngày khiến cho bà quên đi nỗi đau kia và cả sự hiện diện của người bạc tình kia suốt bao nhiêu năm qua.

Về phần Song Tử Hùng, hắn bán căn nhà dùng sự say mê của Nhã Dung để kêu bà đưa mẹ hắn về ở chung. Nhã Dung vì yêu hắn nên chấp nhận, sau khi chuyển về lại nghe được tin động trời là người bà ta yêu đã có vợ lại có đứa con trong bụng 5 tháng, thời gian đầu bà ta tức tối giận hờn muốn đuổi hắn đi nhưng khi thấy tờ giấy li hôn kia cùng với những lời thề nguyền của hắn làm bà siêu lòng mà chấp nhận bỏ qua.

Từ lúc đó, bà hạ sinh Song Mẫn Uyên, thấy hắn một lòng chăm lo cho bà cùng con gái, chăm chỉ làm việc không hề có động tĩnh là luyến tiếc người xưa, nhiều lần Nhã Dung cũng cho người điều tra quả thật hắn ngoài đi làm là về thẳng nhà, điều tra cuộc gọi của mấy hắn cũng chỉ gọi cho bà ta cùng vài người bạn.

Năm tháng trôi qua cũng khiến cho bà ta quên đi sự tồn tại của 2 người kia. Cho đến cái ngày Song Tử Hùng đưa bà cùng con gái bảo bối đi dạo shopping nghe hắn không kiên nhẫn gọi tên một cô bé, lại còn quay sang nói với Song Mẫn Uyên đó là chị của con bé quả thật bà rất sốc, sốc đến không ăn không ngủ suốt cả tuần liền, vốn dĩ vết thương xưa đã mất nay nó lại khơi mào. Trong lòng bà ta căm tức vô cực, một lòng muốn đi kiếm hai mẹ con kia xả giận. Nhưng lại nghe tin Ngọc Vân đang công tác ở nước ngoài, còn con bé Song Y kia ở nhờ nhà người bạn còn người bạn đó là ai bà lại không điều tra được. Nên nhất thời cũng coi như cho qua đi vì đây không phải sự sắp đặt từ phía bên kia mà là tình cờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lấy lòng ngược

Sau việc gặp gỡ kia, Song Tử Hùng mang một tâm trạng vui vẻ về nhà.

Vừa về trước cửa, đã nhìn thấy hai bóng hình một lớn một nhỏ đang đứng đợi hắn trước cửa.

Trên miệng không ngậm được nụ cười, hắn liền nhăn hết hàm răng ra mà cười te toé.

Nhã Dung thấy tâm trạng của chồng bà ta vui một cách kì lạ, có chút cau mày không hiểu.

Song Mẫn Uyên sau sự kiện kia vẫn còn mơ hồ chưa nhận định được rằng cô ta đường đường là một đại tiểu thư của Nhã gia, vậy mà giờ đây lại lỗi ra một người chị cùng cha khác mẹ.

Dù rằng tối hôm đó, được mẹ kể rõ sự tình nhưng đến nay vẫn chưa chấp nhận được điều đó nên mặt còn tỏ rõ thái độ giận hờn.

_ Vợ yêu, bảo bối, hai người đang chờ ta à! - sớm nhìn ra sắc mặt hai người kia không tốt mấy ngày nay ông đã tổn không biết bao nhiêu tâm tư để dỗ dành hai người này. Hôm nay coi vậy đã đỡ hơn rồi.

_ Ba! - Song Mẫn Uyên không phản ứng gì nhiều, chỉ nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Nhã Dung cũng giãn mặt ra một chút với sự nịnh nọt này của lão chồng chán hoa này, nhưng bà vẫn chưa muốn nguôi giận đâu nên không trả lời, nhẹ nhàng cho ông một cái liếc rồi quay đầu đi vào.

Từ lúc này, Song Tử Hùng có chút nhớ lại. Ngày trước, Ngọc Vân lúc nào cũng cung kính, dù ông làm sai điều gì bà cũng chưa bao giờ trách mắng lấy một câu, tâm trạng ông không tốt liền làm mọi cách cho ông vui lại. Nhưng với người vợ này, ông hoàn toàn ngược lại, có nhiều lúc nhớ lắm nỗi canh hầm do chính tay Ngọc Vân làm nhưng mà lại không bao giờ được ăn, xai đầu bếp làm lại không giống nhưng chẳng dám lên tiếng.

_ Vợ yêu! Em hôm nay vui chứ? - nuốt xuống suy nghĩ trong lòng, nhẹ nhàng đến bên Nhã Dung dỗ dành.

Bà ta lúc này lòng thật sự đã mềm rồi nhưng mà vẫn tỏ vẻ mặt chán ghét không thèm quan tâm kia.

_ Ai nha... Vợ à, em càng giận càng đẹp, nào để anh nhìn khuôn mặt giận đáng yêu của em xem nào.

Sống với nhau 18 năm, hẳn ta thừa biết tính nết của Nhã Dung, bà ta từ nhỏ đến lớn đều được nuông chiều cho nên cứ nhận lỗi mặt dày một chút bà ta sẽ ngu ngốc cho qua ngay.

Dưới cái hành động nịnh này của Song Tử Hùng nó luôn luôn hiệu quả, quả thật hẳn ta vừa nói xong bà ta không nhịn được mà cười một cái.

Tâm trạng của Song Mẫn Uyên cũng không khá hơn mẹ cô ta bao nhiêu, nhưng mẹ đã tha thứ thì cô ta liền tha thứ.

_ Nói! Anh đi đâu? - Nhã Dung tâm tình tốt lên, quay sang hỏi Song Tử Hùng, mặt có lưu lại chút chán ghét.

_ Anh ý hả? Anh đi kiểm thử gì đó mà khiến hai người quan trọng nhất cuộc đời anh tha thứ cho anh - Miệng của hẳn ta tròn tru biết bao, ngay đó Nhã Dung rơi vào tay hẳn ta cũng chính vì cái miệng này.

_ Hai người quan trọng của anh? Là ai? - dù lòng biết đáp án, nhưng vẫn cứ hỏi như vậy.

_ Thì hai người một lớn một nhỏ trước mặt anh đây chứ ai - hẳn ta đưa mắt nhìn hai người đang trước mặt. Sau đó thuận tay lấy trong túi ra hai chiếc hộp thật đẹp, mở nó ra miệng lại thành than

_ Vật nhỏ à, vật nhỏ! Ta đây có hai người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời ta, hôm nay ta phải thức khuya dậy sớm để đi kiểm nhà người về tạ lỗi với hai người phụ nữ này nhưng thật buồn thay họ vẫn không tha thứ cho ta, phải làm sao đây vật nhỏ à? xem ra thành lý của ta coi như là vứt bỏ ta xin lỗi hai người đã không thể để hai người nằm trên bàn tay xinh đẹp của hai người chờ rồi thôi ta thì ta đem mi vô sọt rác vậy - mắt nhìn hài chuyện nhận được đặt trong hai chiếc hộp tinh xảo kia miệng không ngớt những lời tròn tru dụ ngọt.

_ Không cho vứt! - mẹ con đồng thanh la lên, mắt của Nhã Dung và Song Mẫn Uyên từ đầu đã không rời khỏi hai chiếc hộp đó rồi, lại còn nghe lời than thân trách phận của người đàn ông kia, tâm trạng những lại nghe bị vứt bỏ. Hai người họ làm sao cam lòng nhìn chiếc nhẫn tinh xảo đẹp mắt kia bị bỏ vào thùng rác được chứ cuộc đời này thứ mà họ yêu thích nhất đó là trang sức.

Trăm lần ngàn lần, đường về người đàn ông kia từ bao nhiêu năm nay dụ như vậy mà luôn luôn hiệu quả.

Song Tử Hùng biết rõ chiều này luôn luôn hữu dụng, nghe âm thanh kia đồng thanh la lên ông đã biết mình đã giải quyết xong vấn đề. Nụ cười trên môi càng lúc càng tươi. Hai tay từ hai chữ thập về phía hai người phụ nữ đó, nụ cười trên môi của họ thật không thể tắt bởi vì trên hai chiếc nhẫn là tên của họ được điêu khắc rất độc lạ, xem ra thứ này là có một không hai khiến họ không thể nào không hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tâm sự với anh

Bên này!! Mẹ con Song Y mỗi người mang một tâm trạng khác nhau về nhà.

Ngọc Vân không lên tiếng hỏi con gái một lời nào, ở tại nhà hàng bà cũng đã nghe Song Y nói vì sao mình lại làm như vậy nên bà cũng không muốn nhắc lại làm gì.

Song Y lại suy nghĩ không biết hành động của cô có làm nỗi đau của mẹ lại hiện lên hay không, cô nhìn sắc mặt của mẹ từ lúc lên xe về đến nhà, nó vẫn giữ nguyên một trạng thái cô thật không dám hỏi nhiều.

_ Mẹ! Mẹ đi nghỉ ngơi sớm đi - Song Y nhìn bà có chút thất thần, xem ra tâm trạng của bà khá tệ nên cô nghĩ chuyện này không nên nói tiếp, liền muốn mẹ đi nghỉ ngơi.

Tối hôm đó Thế Thiên lại bắt cô trò chuyện qua phòng mình, sau khi bị ăn sạch sẽ Song Y dù mệt nhưng vẫn cố gắng tỉnh một chút đem tâm sự của mình từ chiều đến giờ kể cho anh nghe.

_ Thiên! Hôm nay em gặp ba em - Song Y nói trong tiếng buồn bã.

_ Ông ta có làm gì em? - Thế Thiên biết được ba của cô là ai, chuyện nhà cô anh tự nắm rõ ngay từ đầu.

_ Không có! Chỉ cùng mẹ đi ăn - Song Y ngược mắt lên nhìn anh, quả thật trạng thái của anh thay đổi.

Kiếp trước cô đúng là gặp ông ta một lần là lúc ông ta lôi kéo mẹ, sau đó lại bị anh giam cầm, căn bản không có khả năng bị dây dưa như bây giờ.

_ Em đồng ý? - Thế Thiên nằm cao lên một chút, tư thế này thuận lợi cho anh nhìn được gương mặt bé nhỏ kia.

_ Đúng! Anh biết không, sinh nhật năm em 10 tuổi, nhìn bạn bè xung quanh ai cũng có ba mẹ dẫn đến, vui vẻ lúc đó trước khi thôi nên em đã ước rằng

được cùng cả ba và mẹ cùng ăn một bữa cơm. Anh xem đến nay là 8 năm em đã thực hiện được, có phải ông trời cũng rất thương em - trong câu nói của cô dù rằng trên miệng có nụ cười nhưng giọng nói lại chẳng hề mang chút nào là cười.

_ Anh sẽ bù đắp cho em - Thế Thiên nhìn bảo bối nhỏ đang cố gắng che dấu nỗi buồn của mình khiến cho lòng anh cũng buồn thay.

Câu trả lời của anh có chút liên quan đến việc hôm nay cô đánh liều ăn cơm với ba mình. Dù rằng cô muốn câu trả lời của anh đại khái như.

" Em làm tốt lắm ", " Em làm vậy là đúng ", nhưng không, cô lại nhận được một câu trả lời thế này từ anh.

Cô hiểu rằng, anh đang an ủi cô nhưng ý tứ này của anh là cô không cần có ba, cô chỉ cần có anh là đủ.

_ Song Y! Anh nghĩ em nên cảnh giác một chút - Suy nghĩ một chút Thế Thiên mới mở miệng nói ra.

_ Cảnh giác gì? - Song Y có chút không hiểu lắm câu nói này của anh.

_ Cảnh giác Song Từ Hùng! - Thế Thiên hôn lên trán của cô rồi nói nhẹ 5 chữ này.

Song Y ngẫm hiểu một chút, có lẽ anh đã điều tra ra cái gì rồi nên mới nói lời này với cô.

Được nếu anh đã nói vậy thì cô sẽ nghe theo như vậy. Bởi vì trực giác của anh luôn luôn đúng

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đi học lại

Sau kì nghỉ, Song Y và Thế An quay lại trường học tâm trạng của hai cô gái nhỏ rất hào hứng.

Mang tâm tình tốt này đến trường quả thật cái gì cũng thấy đẹp, so với Song Y ngày nào cũng bị Thế Thiên quán lấy thì Thế An rảnh rỗi đến mức nắm

Cả một ngày không làm gì khác ngoài shopping, ăn, ngủ, cafe. Cuộc sống quá nhàn rồi đến Thế An phát mệt.

Có lúc nhàn đến nỗi Thế An phải phát điên lên la hét ầm ĩ đòi phải đi làm thêm gì gì đó, Thế Tường cùng Ôn Nhu nhìn bảo bối đến buồn cười. Tuổi trẻ như cô quả thân không nên nhàn rồi.

Nên hai vị trưởng bối này quyết định kì nghỉ đến sau học kì được 3 tháng sẽ trực tiếp xách cô đến công ty làm thực tập một phen, dù không biết là cô sẽ quậy thành ra thứ gì trong công ty. Nhưng mà có Thế Thiên ở đó, con nhóc này sẽ không dám làm càn đâu.

Sau lời hứa đó, Thế An chạy thẳng đến nhà Song Y nói với mẹ Song Y rằng sau học kì hai cô sẽ cùng đi thực tập tại công ty nhà, thật chẳng cần Song Y có đồng ý hay không.

Đối với tính cách này, Song Y cũng sớm làm quen nhưng hai cô chỉ mới năm đầu thôi, chuyên ngành còn chưa học, mới học cơ bản kiến thức mơ hồ thì biết gì mà thực tập cơ chứ.

_ Song Y! Cậu yên tâm đi, đầu óc như cậu thì sẽ nhanh thích ứng, còn mình ý hả.... Hắc hắc hắc, mình sẽ tìm chú Hứa để HỌC TẬP - Ngồi tại căn tin của trường Thế An phấn khởi.

_ Thế An, chúng ta mới năm đầu biết gì mà thực tập. Với, đó là công ty lớn không phải khu vui chơi, cậu đó càng quậy đến lúc đó Thế Thiên phạt dừng có khóc - Song Y lấy ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn của mình chỉ lên trán của cô bạn trẻ con kia.

_ Hắc hắc... Nếu anh hai phạt, tớ lấy cậu ra làm bia, đảm bảo anh hai sẽ không làm gì cậu - Thế An sớm nhìn ra nội tình, lại còn một lòng cùng mẹ cô nhận định Song Y sẽ là " chị dâu " " con dâu " của mình.

Nhưng mà thời điểm này không được để lộ, lại không được làm quá nếu không cô gái trước mắt này chạy mất thì không biết ông anh tàn ác kia sẽ làm ra trò gì với cô đây.

Nhìn... Bàn cô nương nhìn....

Nhắc đến Thế Thiên, mặt Song Y đỏ lên ngượng muốn chết rồi.

Thế An nhìn mặt mông kia của Song Y muốn chọc thêm chút nữa nhưng tiếng chuông vang lên nên cô bé này tạm tha cho bà chị dâu tương lai này.

Sau giờ học, hai cô gái vui vui vẻ vẻ cùng nhau đi về, trước cổng trường sớm đã có chiếc xe phiên bản giới hạn đậu chờ sẵn không thể không thu hút

được những ánh nhìn ngưỡng mộ.

_ A... Anh hai, Song Y nhanh nhanh - Thế An vừa nhìn là biết người nào, cô chuyển sang đi bộ thành chạy, nắm tay Song Y kéo cô bạn chạy theo.

_ Lần sau không cho phép chạy - ngồi trong xe, Thế Thiên nhìn bóng dáng bảo bối của anh vật và chạy theo cô em ngọc của mình, đến nơi phải thở từng ngụm khiến anh đau lòng .

Thế An nhìn nét mặt của anh hai tỏ rõ thế này, cô cúi mặt xuống đôi môi mọng đỏ đáng yêu kia chề ra thái độ bất mãn " Em không phải lỗi người đến bên anh sớm a. Giờ thành ra là người có lỗi. Được a, một ta sẽ là kì đà cản mũi cho các người biết tay hắc hắc ".

_ Lên xe đi! - Thế Thiên không thèm đếm xỉa đến cô em ngọc nữa mà mắt từ đầu đến cuối đều đặc hết trên người cô bé kẻ bên.

Bị anh nhìn như thế, thật đã thở không ra hơi, giờ còn không dám thở. Hai anh em này muốn bức cho cô tắt thở chết luôn hay sao vậy.

Thế Thiên bảo tài xế chở hai cô gái này về biệt thự với hai vị trưởng bối nhiều chuyện kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Vừa mất mẹ chồng quá cũng phiền lắm.

_ Về rồi sao? Song Y nhanh đến đây dùng bữa đi - tiếng nói vui vẻ của Ôn Nhu vọng ra từ nhà bếp, bà hôm nay gọi điện cho con trai bảo đến trường đưa hai cô tiểu thư về cho bà, mà chủ yếu là bảo Song Y về ăn cơm.

_ Mẹ! Ai mới là con của mẹ đây? - vừa vào đến nhà, Thế An nghe mẹ của mình chỉ biết đến người nào đó, liền bắt mắt dậm chân.

_ Được rồi không quấy nữa, lên thay đồ đi rồi xuống ăn cơm nào - Ôn Nhu nhìn cô tiểu công chúa nhà mình.

Thế An lờ Song Y lên lầu, cùng cô thay đồ rồi mới xuống dùng cơm, Thế Thiên cũng đã thay đồ ở nhà đang ngồi nhắn tin điện thoại. Nhưng khi thấy hai cô gái cùng đi xuống, anh liền cắt điện thoại vào gương mặt dịu dàng nhìn bảo bối của anh.

Song Y mượn đồ của Thế An mặc, đáng người hai cô bằng nhau nên Song Y không phải lo không có đồ, chỉ là bây giờ những thứ trên người Song Y có phần đầy đủ hơn Thế An rất nhiều nên mặc đồ của Thế An liền nhô lên rất rõ ràng. Điểm này Thế Thiên đã phát hiện ngay từ đầu, ánh mắt của anh hiện lên tia bóc lừa nhìn về Song Y.

Cô gái nhỏ tự hỏi mãi không biết anh vì sao lại dùng ánh mắt phát dục đó nhìn cô, cho đến khi tự nhìn mình, cô mới thấy nơi mềm mại nào đó tối nào cũng được anh yêu chiều mà giờ đây to hơn rồi. Lúc này cô mới để ý quả thật áo ngực có hơi chật.

Một màn này tất cả đều đập vào mắt của Ôn Nhu, bụng bà cười lớn xem ra bà sắp có cháu bồng rồi thế thì phải thúc đẩy thật mạnh mới được.

_ Song Y! Tháng sau sinh nhật con phải không? - mấy ngày nay tối nào bà cũng cùng con gái yêu bàn luận về con dâu đáng yêu này, bà còn lập nên một kế hoạch vô cùng hoàn hảo để sớm đưa cô về.

_ Dạ đúng thưa bác - Song Y mấy ngày nay đủ chuyện xảy đến khiến cô cũng không nhớ rõ sinh nhật của mình nữa, đến khi nghe mẹ anh hỏi lúc này cô mới sức nhớ.

_ Vậy, con tổ chức sinh nhật ở đây đi - Ôn Nhu hào hứng đến nỗi bỏ chén đĩa xuống, đứng thẳng lên giọng nói khá to.

_ Em, mặt mũi một chút - Thế Tường biết vợ yêu của ông dù bao nhiêu tuổi nhưng tính tình trẻ con, ông chiều bà đến vô thoeen vô pháp nhưng trước mặt lũ nhỏ, cũng không nên quá chớn.

_ Làm... làm sao được ạ? - cô thấy mẹ của anh lại hưng phấn như thế khiến cô thật ngượng muốn chết.

_ Vậy cũng được! - một bên đang náo loạn, chỉ một người lặng lẽ ngồi ăn, nay tự nhiên lên tiếng.

Câu nói vừa chấm dứt là nguyên một phòng cũng im lặng theo mắt hướng về người phát ra giọng nói.

_ Anh hai đồng ý rồi! Tốt quá, quyết định vậy đi Song Y, bác gái sẽ tổ chức cho con một bữa tiệc sinh nhật 18 tuổi thật hoành tráng, hắc hắc. - Ôn Nhu đứng thẳng lên ghé tay chân đập tứ tung như một đứa con ních được quà.

_ Mẹ, con cũng muốn - Thế An cũng đứng dậy theo, hai mẹ con ôm ngu múa tới múa lui trên ghế.

_ Được! Bảo bối, mẹ cũng sẽ làm cho con bữa tiệc sinh nhật không ai sánh bằng, hắc hắc, con nói xem mẹ có phải bà mẹ tốt nhất trên đời này không

hắc hắc - Ôn Nhu ôm con gái cùng nhau nhảy nhót lung tung

Song Y ngồi nhìn hai mẹ con kia vui vẻ đến vậy, kiếp trước cô biết bà là người có tính rất đang yêu lại thương yêu cô nhưng thái độ lại không tỏ rõ như vậy, giờ phút này cô có chút cả kinh nhưng lại rất vui vì cô sửa sai được rồi.

Sau bữa ăn hôm đó, Ôn Nhu cùng với Thế An một lớn một nhỏ không hề báo trước mà đến nhà Song Y, báo cho mẹ cô biết về buổi tiệc sinh nhật mà bà muốn làm cho Song Y. Ngọc Vân cho đến khi tiếp đón và đến lúc tiễn về vẫn chưa hoàn hồn lại.

_ Y Y! Như vậy là thế nào? - với cái thái độ kia của Hai mẹ con nhà đó thì bà tự khắc hiểu con của bà sẽ sớm bị cướp đi.

_ Mẹ, con cũng không hiểu! - cứ cho là cô biết trước đi, nhưng từ hôm qua đến nay cô vẫn không thể nào tiêu hoá hết được những diễn biến đã xảy ra.

Lúc này cô mới thấy là vừa mất mẹ chồng quá cũng phiền lắm chứ không có vui vẻ gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Làm ăn với Nhã Gia

_ Được cứ tiến hành vậy đi - Giọng nói trầm lạnh củ người đàn ông đàn ngồi trong căn phòng này, khiến cho những người xung quanh chẳng ai muốn đến gần.

Mấy ngày liên tiếp, Thế Thiên cho người điều tra về Nhã Gia, biết được những thông tin hạn mục mà Nhã Gia cần đầu tư.

Thế Thiên cho người cần quét hết tất cả, nó khiến cho Nhã Gia phải lao đao một trận. Hôm nay Nhã Gia lại đề ra một hạn mục mới cần vốn đầu tư.

Thế Thiên không quan tâm rằng hạn mục đó như thế nào, mà việc anh nhúng tay vô lần này là bởi vì bảo bối của anh đã bị người đàn ông mang danh nghĩa là Ba của cô làm cho cô phiền lòng một phen.

_ Giám đốc! Tổng giám đốc của Nhã Gia hẹn chiều nay gặp mặt kí hợp đồng! - thư ký Lương Phong là một thư kí tay phải của anh.

Lương Phong không phải chỉ là thư kí thông thường mà còn là một bật thầy sát thủ, lúc không có Thế Thiên, anh sẽ được phép thay mặt Thế Thiên toàn quyền quyết định trong Ấn Bang, không những thế mà được cấp toàn quyền tiền trạm hậu tầu.

_ Sắp xếp giờ họp lý đi - Thế Thiên không ngẩng đầu lên, vẫn cứ tiếp tục ký văn bản đang nằm trên bàn.

Hôm nay phải đi kí hợp đồng, nên Thế Thiên gọi cho Song Y bảo cô hãy ngủ đi đừng đợi có thể anh sẽ về biệt thự nếu trễ quá.

Song Y vâng lời hơn bao giờ hết, dễ hiểu thôi từ lúc trọng sinh lại, từ lúc lại được anh ăn sạch thì có đêm nào cô được tha.

Lúc nào anh cũng đói khát, bây giờ có cơ hội cô thật vui mừng không hết. Cho nên cô quyết hôm nay phải ngủ sớm một bữa để bù đắp mấy tháng qua bị hành hạ.

Bên này Thế Thiên thân hình cao lớn lại vẻ đẹp mê người sải bước đi đến căn phòng VIP trong nhà hàng, theo sau là Lương Phong, vốn một mình Thế Thiên đã lạnh chết người bây giờ lại thêm một Lương Phong. Nguyên một tia nhà này chỉ vì tiếp đón hai vị này mà nhiệt độ toàn nhà hàng đều giảm xuống cực lạnh.

_ Ha ha, giám đốc Thế cậu đã đến - cánh cửa vừa mở ra thì giọng nói của một người đàn ông đã mang ý vui vẻ mà chào đón sẵn ngay cửa.

Đang đau đầu vì cần vốn xoay cho dự án mới này, cứ tưởng là đẹp bỏ rồi ai dè Song Từ Hùng lại được thư kí của ông ta báo rằng Tập Đoàn Thế Gia muốn hợp tác. Thật nằm mơ ông cũng chưa bao giờ dám mơ đến được tập đoàn đứng nhất thành phố T này nhìn đến.

Nói Nhã Gia cũng là một gia đình có tiếng nhưng đem đi so sánh với Thế Gia thì như một con tôm thè mà nằm kế con tôm càng khổ big size vậy đó.

Thế Thiên lần đầu gặp người đàn ông này, nếu nói thẳng hần ta là ba vợ của anh, nhưng vợ của anh lại không nhận định hần vậy thì anh cũng không cần khách khí.

Mặt không một biểu cảm, cũng không thèm bắt tay Song Từ Hùng mà trực tiếp đi đến bàn ăn. Ngồi ngay ghé chủ vị, Song Từ Hùng thấy hành động khinh bỉ này của Thế Thiên dù mặt vẫn để cái nụ cười kia nhưng kofng đã mắng anh không ra gì.

_ Ha ha, giám đốc Thế, công ty chúng tôi rất vinh hạnh được hợp tác với công ty của cậu, thật là vinh phúc cho Nhã Gia chúng tôi, nào tôi mời cậu một ly trước . - với khả năng nịnh nọt này của Song Từ Hùng, hần không hề biết ngượng mà còn tỏ ra rất là vui vẻ.

Lúc này, Thế Thiên mới đưa cặp mắt màu hổ phách, lại thêm khí thế bức người mà nhìn về phía Song Tử Hùng. Song Y quả thật rất giống người đàn ông này. Nhưng thật may, tính tình của cô lại không giống ông ta. Quả thật rất may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Người đàn ông vàng!

Thế Thiên từ đầu đến cuối cũng chỉ ừ hoặc lắc đầu, tất cả còn lại đều do thư kí Lương bàn soạn với Song Tử Hùng.

Song Tử Hùng tai thì nghe thư kí Lương nói, miệng thì mở ra một tiếng giám đốc Thế, hai tiếng giám đốc Thế hoàn toàn không coi thư kí Lương ra gì.

Thế Thiên nhìn một cái đã ra người của anh mà dám xem thường vậy ông ta không hề coi anh ra gì.

Hợp đồng bàn soạn gần như đã xong, chỉ còn một chữ kí liền hợp tác ngay.

Trong lúc đó, tiếng cửa to kia mở ra một thân hình mỹ nhân trắng trẻo mịn màng hiện ra kết hợp với bộ váy đỏ ôm sát người, chiếc đầm này rất kén người mặc vậy mà cô gái kia nhìn thật rất hợp.

_ Ba! - tiếng gọi mềm mại khiến cho người nghe mềm lòng

_ Con gái, con đến rồi sao? - Song Tử Hùng tâm trạng tốt, lại càng tốt hơn khi cô bé này xuất hiện.

_ Con đi dạo gần đây, thấy xe của ba liền biết người vào đây. Con... Có làm phiền ba không? - Song Mẫn Uyên mềm mại thẹn thùng đứng trước 3 người đàn ông, miệng thì nói với Song Tử Hùng nhưng mắt thì đã từ đầu đặc trên người Thế Thiên.

_ Không không! Uyên nhi con lại đây ba giới thiệu với con đây là giám đốc Thiên sắp tới sẽ hợp tác với công ty chúng ta - cái này có thể nói là đúng như ông sắp đặc nha.

Hôm nay Song Mẫn Uyên nói đi dạo gần đây, Song Tử Hùng liền đặc chỗ nhà hàng gần đây còn cô ý để xe mình nằm chỗ dễ thấy, dặn dò nhân viên thấy Song Mẫn Uyên thì cứ cho cô ấy vào.

Cô con gái nhỏ này, hần nuông chiều từ bé. Đi đến đâu mà thấy hần liền đi kiếm đòi quà một trận.

Hôm nay gặp mặt Thế Thiên tên lãnh chúa này, con gái hần mê người như vậy nhiều lần hần nhìn thấy ánh mắt thèm thứa của những thằng nhãi ranh xung quanh con gái cưng của hần.

Hơ.... Nếu để nói người xứng với con gái bảo bối của hần thì chỉ có tên Thế Thiên này thôi.

Con gái hần mê người như vậy hần không tin lại không làm tên kia không động tâm. Lại tên kia chưa kết hôn cơ hội cho con gái hần càng lớn.

Có được con rể như vậy, có phải cả cái thành phố T này hần ta sớm nắm trong lòng bàn tay.

Nghĩ đến người người đến cầu xin hần, còn hần cao cao thượng thượng đề bệch họ khiến cho lòng hần thật rất thoải mái, thoải mẫn đến tê người.

_ Giám đốc Thế! Xin.. xin chào! - Thiếu nữ trước mắt bị vẻ đẹp của nam nhân kia mà mê mẩn từ đầu, vẻ thẹn thùng trước mặt.

"...."

Đáp lại cô ta, chỉ cái hành động đưa ly rượu lên hóp một hơi của Thế Thiên.

Song Mẫn Uyên thật mắt mắt nhưng nhìn nhìn thật nhiều, nếu mà là người khác cô ta đã la hét chửi cho một trận.

Nhưng người trước mặt là ai chứ là người đàn ông vàng đó. Người nắm giữ kinh tế của thành phố T đó, lại là người có sức ảnh hưởng cả nước đó chắc tội không được đâu.

Nhưng nếu làm vợ thì còn hơn cả nữ hoàng. Cô ta liền suy nghĩ đến như vậy, lại nghĩ đến gia đình mình thật so với hần cũng gọi là môn đăng hộ đối đi.

Của đến tay, sao lại không nắm lấy. Nhu thuận hơn sẽ tốt.

_ Giám đốc Thế, ngài có ý kiến gì thêm không? - câu hỏi này của hần có hai ý nghĩa lận đó nha.

_ Mọi thứ tốt, tôi hy vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác thuận lợi, giám đốc Song! - Thế Thiên đưa mắt nhìn ông ta một chút, ý tứ là khách khí.

Chương 45: Có thật chỉ có Một?

Song Tử Hùng thật muốn nhảy cẫng lên khi một nét kí trên tờ giấy kia, trước đó nó chỉ là 1 tờ giấy in chẳng đáng 1 xu, vậy mà bây giờ nó là cả ngàn vạn đó.

Hắn nghĩ trong bụng đem tờ giấy này về, ép nhựa mới được, nếu rách thì có mà chết.

_ Uyên Nhi! con ở lại dùng bữa cùng cha với giám đốc Thế luôn nha! - Song Tử Hùng sau khi cầm trên tay tờ giấy vàng, chưa bao giờ ông cảm thấy cuộc đời lại đẹp như vậy.

_ Giám đốc Thế, cậu không ngại khi có thêm con gái tôi chứ? - Nói với Song Mẫn Uyên xong hắn ta quay sang nguyên khuôn mặt nịnh nọt, giọng nói tràn đầy vui vẻ.

Người kêu lại thì cũng kêu rồi, vậy mà còn có tình quay sang hỏi anh làm gì cơ chứ. Thế Thiên chỉ nhàn nhạt mặt không cảm xúc, dưới cái ánh mắt chờ mong kia anh bố thí cho một cái gật đầu.

_ Giám đốc Song, ông có bao nhiêu người con? - món thịt bò hạn sang kia, anh cắt một miếng từ từ đưa vào miệng thưởng thức sau đó liếc nhìn Song Tử Hùng một cái rồi thu lại tầm mắt.

_ Một... Hà hà... Chỉ có một mình bảo bối này thôi - Song Tử Hùng bị câu hỏi này làm cho khựng lại, hắn suy nghĩ kỹ thật kỹ rồi mới trả lời.

Hắn thật có nghĩ đến Song Y, nhưng con bé kia từ khi còn trong bụng hắn đã không nhận định con bé đó, lại ly hôn 18 năm rồi thì hắn ta chẳng còn liên can gì. Nên chỉ có Song Mẫn Uyên hiện tại mới chính thức.

Câu trả lời này của Song Tử Hùng làm cho Thế Thiên dừng lại mọi hoạt động, lửa giận bùng cháy trong lòng anh.

" Lão già được lắm, vứt bỏ bảo bối của a h từ trong bụng, đến nay còn coi như cô không tồn tại. Được lắm, Song Tử Hùng "

Tâm trạng của Thế Thiên trùng xuống, nếu như không phải là hắn từ đầu muốn trả thù cho bảo bối, chấp nhận kí hợp đồng rẻ mạt này rồi từ từ nuốt chửng cái Nhã Thị đó thì bây giờ anh đã sớm cho hắn một đám rồi.

_ Vậy sao?, Em gái tôi có một người bạn, cô bé đó nhìn khá giống ngài đó, tôi còn tưởng cô bé là con ngài, cô bé cũng mang họ Song. - Anh thu lại tầm mắt của mình, tiếp tục thưởng thức miếng thịt kia.

_ Sao... Sao có thể, chắc là người giống người.. họ... Họ giống họ thôi, ha ha! - Song Tử Hùng lúc này bị dọa sợ, từ hành động đến sắc mặt nhợt nhạt hoàn toàn.

_ Cũng đúng, người giống người, họ giống họ bây giờ nhiều thật, phải không Song giám đốc - anh ngưng lại, đưa nguyên khuôn mặt tuấn lãng của mình nhìn hết về phía Song Tử Hùng, đưa ra một nụ cười như không cười.

Mồ hôi trên trán của Song Tử Hùng bắt đầu chảy thành giọt. Hắn ta không nghĩ, Song Y lại có thể quen với em gái của Thế Thiên.

Xem ra lần này ông phải tiếp cận con bé nhiều một chút , sau khi lấy lòng con bé được thì nhờ nó nói giúp vài tiếng tốt cho Song Mẫn Uyên.

Xét về mọi thứ, Mẫn Uyên đến với Thế Thiên phù hợp hơn là Song Y.

Con về phần Song Y, hắn nghĩ sẽ tìm một người gia cảnh tương đối khá giả, phú hào cũng được lúc đó con bé sẽ không lo về cuộc sống nữa đời còn lại. Cũng coi như ông làm tròn trách nhiệm làm ba đi, bù đắp cho con bé như vậy là tốt quá rồi.

Còn sau lưng Song Y sau này có em rể là Thế Thiên sẽ không ai dám bắt nạt con bé.

Nếu vậy thật sự tốt cả đôi đường a.

Chương 46: Tràn đầy tự tin

Bữa tối hôm nay, hình như chỉ có mình cha con nhà họ Song kia vui vẻ, riêng Thế Thiên thì tâm trí lúc nào cũng chỉ có "Song Y, Song Y".

Hai cha con này, người bồi người đẩy. Khiến bữa ăn chậm hơn 30 phút so với lịch trình của anh, điều này khiến anh khó chịu cực kì.

Cuối cùng, anh không chịu nổi nữa, không khách khí đứng dậy bỏ đi một đường. Để lại thứ kí Lương cùng cha con kia.

Thư kí Lương nhìn giám đốc của mình đi, hợp đồng cũng đã kí cho nên anh ta không có lý nào để ở lại, liền thu xếp rời đi sau vài phút.

Sau khi thư kí Lương rời khỏi, lúc này Song Mẫn Uyên mới dám ngẩng mặt lên. Không phải cô ta hay e thẹn như vậy nhưng với con người vừa rồi thì đây là lần đầu tiên.

_ Ba, Giám đốc Thế thật lạnh lùng - Sau khi nhìn bộ dáng của anh, nửa mắt cũng không thèm nhìn cô ta, tâm cô ta từ đầu đến cuối thật bức chết cô ta.

_ Đúng rồi! Con phải thể hiện tốt một chút vị trí Thế phu nhân kia ba tin con làm được - Song Tử Hùng nhìn qua Song Mẫn Uyên, an ủi nhiều một chút.

_ Ba! Con chưa đến tuổi kết hôn.. - nghe chữ Thế phu nhân cô không khỏi làm cô mơ ảo, lòng ngọt như mía rồi nhưng miệng thì e thẹn không nhận.

Song Tử Hùng sao không nhìn ra tâm ý này của con gái chứ. Hắn nhìn Song Mẫn Uyên e thẹn như vậy rất hài lòng.

Đưa con gái này từ nhỏ đến lớn tuy có buống một chút nhưng chỉ cần chút lý lẽ thì cô ta sẽ nghe theo. Lại nói nếu điều đó có lợi thì càng dễ hơn.

Tính toán một chút, Song Mẫn Uyên còn 6 tháng nữa mới chính thức tròn 18, vậy nếu bây giờ cho con bé bồi dưỡng tình cảm với tên kia sau 6 tháng, lúc đó ông mở lời muốn kết giao ngay ngày sinh nhật con bé chính thức báo đính hôn. 3 tháng sau tổ chức hôn lễ luôn là vừa đẹp đôi.

Lòng hắn suy tính, nhìn đến kết cục hoàn mỹ như vậy, miệng hắn không ngậm được mà cười thành tiếng.

_ Con tuần sau vào học, ba dự tính chuyển trường cho con, tên giám đốc Thế kia hắn ta đầu tư vào đại học C hay lui tới đó. Con sang đó sẽ có nhiều cơ hội, lại nói 80% sinh viên đại học C đó năm hai đều được đi thực tập ở Thế Thị. Uyên Nhi, cơ hội làm Thế phu nhân con phải nắm chắc, cha giúp con đến đó. - Song Tử Hùng nắm lấy tay của con gái nhỏ ông tâm đắc nhất khuyên nhủ một phen.

_ Ba, hãy tin ở con! - Song Mẫn Uyên nhìn ba mình, ánh mắt tràn đầy tự tin.

_ Tốt! Nào ba cùng con đi dạo - Hắn ta càng nhìn con gái này của mình càng hài lòng hết mức.

_ Ba nghe nói, hai vị ba mẹ của Thế Thiên hẳn hay đi dạo ở đây. Con cùng mẹ sau này thường xuyên đến, tìm cơ hội thể hiện trước mặt ba mẹ hắn tốt. Sau này người có lợi là con - Song Tử Hùng sao không biết, điều tra một chút về nhà họ Thế kia. Cái gì cũng điều tra không được, chỉ biết mỗi việc này.

_ Dạ! Con biết mà - Song Mẫn Uyên ngoan ngoãn đáp lại.

_ Nào! Đi lên phía trước một chút, rồi về nhà sớm một chút. - hắn chỉ vào cửa hàng phía trước. Ý muốn mua cho cô ta vài món. Coi như là thưởng cho sự ngoan ngoãn của cô ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Bạn mới!

Hôm nay Song Y đến trường chỉ một tiết học này rồi có thể về sớm, trong đầu đang suy nghĩ về việc Thế Thiên nói tối qua vẫn còn chưa thông cho lắm.

Tối qua, lúc cô đang rất chỉ là an giấc, mộng đẹp thật đẹp trong giấc mộng cô thấy mình đang đi du lịch ở một nơi như thiên đường, biển xanh, bãi cát trắng, trời xanh mênh mông không một gợn mây.

Cô gái nhỏ đang bơi lội dưới dòng nước ấm áp dễ chịu đến mê người. Thì lại chợt thấy có thứ gì đó cứ vây lấy mình, lại làm cô ngứa ngáy không thôi, Song Y cố gắng vùng vẫy nhưng vật kia thật gan lì lại liều chết không buông.

Hành động mạnh mẽ này khiến cho Song Y từ từ bừng tỉnh trong giấc mộng. Ánh mắt còn mơ màng thì toàn thân thể lại cảm nhận được một hơi ấm đang chạy khắp người cô.

Nhiệt độ hơi ấm này rất quen... Quen?... Khoan đã... Nhiệt độ này?

Cảm giác chân thật làm cho Song Y tỉnh lại hoàn toàn, lúc này cô mới thấy có một mảnh màu đen hiện trước mặt cô. Nhìn cho kỹ, đó là một cái đầu người.

Cái đầu này? Nó rất quen... Là Thế Thiên.

Cô trợn tròn mắt, động mình mạnh khiến cho kẻ phiền toái kia phải ngừng lại hành động cuat mình.

_ Thiên! Không phải hôm nay anh ở biệt thự sao? - Song Y dùng một tay đẩy Thế Thiên ra xa mình hơn một chút.

_ Anh cô đơn, cần được an ủi - Thế Thiên không ngừng những hành động đang làm lúc nãy của mình, miệng chỉ dừng một chút sau đó lại tiếp tục.

_ Um! Thiên, khoan đã - Song Y lúc này nhìn bản thân mình bị anh lột sạch, còn đang bị anh ăn tào hủ một cách công khai, lại ngón tay anh đang rất thân nhiên dạo chơi ở nơi tiểu huyết của cô.

Không đáp lại một lời nào, Thế Thiên liền động mạnh khiến cho Song Y nằm dưới thân mình ra sức yêu thương cho đến khi nơi tiểu huyết kia của Song Y ra chất dịch.

Điều đó được Thế Thiên tự hiểu là cô đã khát vọng anh nếu như vậy thì làm sao phải chờ, tiến đến chiến trường nhanh thôi.

_ Thiên... Um... Anh nói chuyện.. đàn hoàn..a..a.. đi mà - Song Y ý loạn tình mê rồi thì câu nói của cô ngưng theo từng nhịp ra vào của anh.

_ Bảo bối, có lúc nào anh không đàn hoàn? - Thế Thiên nhìn cô gái nhỏ dưới thân mình nói không ra hơi, khiến anh cực kì hài lòng.

_ Là... Lúc này! - Song Y bất mãn, cố gắng nói cho tròn một câu nhưng thất bại hoàn toàn.

_ Ha.. anh đang rất đoàn hoàn ăn em mà. - Thế Thiên tiếp tục trêu đùa.

_ Anh lưu manh - Song Y nắm lấy bã vai rắng chắt của anh mà cố gắng nói.

_ Được, em thích thì anh sẽ lưu manh nhiều hơn - Thế Thiên không ngừng trêu đùa, không ngừng động, lại chẳng ngừng trêu.

_ Anh...! - Song Y ánh mắt ngáng lệ nhìn Thế Thiên ủy khuất.

_ Em vừa bảo anh lưu manh đó thôi, anh đang chiều em cơ mà, anh sẽ hết mình lưu manh với mỗi mình em thôi bảo bối.

Song Y thật không muốn nói thêm lời nào với tên này, tốt nhất thuận theo hắn sẽ có thể sống.

Nhưng tên kia thuận theo hay không thuận thì cũng làm cho cô mệt chết mới thôi. Nhớ lại sáng ra, cô quên mất tối qua kịch liệt thế nào một thân bước xuống giường chân trụ không nổi liền té xuống đất không kịp phản ứng.

Nghĩ đến điều này, Song Y không khỏi đỏ mặt.

_ Cả lớp trực tự! - Tiếng của giáo sư Phong đã đến giờ vào lớp, tiếng nói này kéo Song Y về với thực tại hơn phân nửa.

_ Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới, tuy có hơi muộn nhưng thầy mong các em sẽ chiều cổ cho bạn ấy một chút. Vào đi em - Giáo sư Phong nổi tiếng là người khắc nghiệt.

Ông ta sẵn sàng kí giấy đuổi học sinh viên bất kì lúc nào dù chỉ cần 1 sai phạm nhỏ miệng ông ta sẽ luôn mang hai chữ "Đuổi Học " ra nói đầu tiên.

_ Em giới thiệu về mình đi - Giáo sư Phong nhìn cô học trò mới của mình, ánh mắt không một chút thương tình.

_ Chào mọi người, mình tên là Song Mẫn Uyên, rất mong được hoà nhập với mọi người - Song Mẫn Uyên dùng tiếng nói ngọt ngào của mình, kèm với nụ cười thu hút hướng về những người ngồi bên dưới.

Sau lời giới thiệu đầy thu hút kia, các nam sinh không khỏi hò hét, lớp của họ đã là lớp hạng A, gái đẹp không thiếu nay còn hãnh diện hơn khi người mới tới cũng là một đại mỹ nhân.

Điều này khiến cho bọn họ suốt ngày ngẩng mặt lên tới trời.

_ Được rồi, em tự tìm chỗ ngồi đi - Giáo sư Phong gõ thước lên bàn từng mắt nhìn đám học sinh kia sau đó hạ giọng một chút hướng Song Mẫn Uyên tự thu xếp.

_ Chào bạn mình có thể ngồi đây? - Sau khi được thầy giáo chỉ dẫn Song Mẫn Uyên tràn đầy tự tin bước thẳng về phía trước.

Bước đi của cô ta hướng đến cô gái nào đó vẫn còn đang lạc trong mộng của mình.

Câu nói này khiến cho Song Y tỉnh hẳn. Ngược lên nhìn cô ta.

Song Y như bất động mấy giây rồi thu lại tầm mắt gật đầu nhẹ.

Song Y cảm giác đã gặp cô ta ở đâu, nhưng lại không nhớ là ở đâu.

_ Bạn tên là gì? - Song Mẫn Uyên nhìn Song Y với ánh mắt khách sáo, lại xen lẫn sự thù hận.

_ Mình tên Song Y - Cô gái nhỏ nhắn này hôm nay tinh thần không hề tập trung, từ đầu đến cuối cứ như người trên mây trong đầu cô chỉ quanh quẩn 2 chữ "Thế Thiên" nên tình hình vừa rồi hoàn toàn không nắm lấy một chút.

_ Trùng hợp quá! Mình cũng họ Song tên mình là Song Mẫn Uyên - Giọng nói của Song Mẫn Uyên có chút lớn, khiến mọi người đều nghe được.

Thật là cô ta có ý đồ, biết rõ về Song Y nên cô ta nhất quyết phải vào được lớp nayg, cô ta muốn đã kích Song Y. Muốn Song Y đau khổ khi biết sự thật họ có chung một người ba, lại muốn cô ta càng đau hơn khi sự thật ba người ba này đã bỏ rơi Song Y mà quy thuận về chăm lo cho cô ta, cung chiều cô ta.

Cô ta muốn Song Y phải cảm nhận được Song Y hoàn toàn là kẻ thua cuộc, cô ta mới là kẻ thắng cuộc.

Song Y nghe đến cái tên này, ánh mắt lúc này trợn lên như đã hiểu ra điều gì đó.

_ Cô là... Là Song Mẫn Uyên? - Song Y chưa bao giờ lại mất đi bình tĩnh như bây giờ.

_ Đúng vậy! Mình là Song Mẫn Uyên, xin hãy chiều cô mình nhé! - Song Mẫn Uyên trong bụng mở tiệc lớn khi nhìn thấy phản ứng vừa rồi của Song Y.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Thế An được tỏ tình

Buổi học này, Song Y nuốt không vô lấy một chữ, tự nhiên Song Mẫn Uyên lại xuất hiện ở nơi này là thế nào? Cô ta muốn gì cơ chứ?.

Tâm trạng của Song Y không còn quanh quẩn bởi Thế Thiên nữa mà cả ngày lại chuyển sang cô gái đang ngồi bên cạnh.

Điều khiến Song Y phiền hơn là cô ta cứ theo sát mình, Song Y đi đâu, cô ta đi theo đó. Đến khi Song Y bực mình lên quát.

_ Nè! Làm gì đi theo tôi vậy hả? - Song Y dừng lại, quay hết người về phía Song Mẫn Uyên với vẻ mặt vô cùng khó chịu.

_ Mình không có bạn nên không biết làm gì, mình chỉ nói chuyện với một mình Y Y, cho nên.. mình - Song Mẫn Uyên tỏ ra ủy khuất, cô ta sắp rút nước mắt.

Mọi người xung quanh nhìn vào liền nghĩ Song Y bắt nạt Song Mẫn Uyên, một số người không biết chuyện liền tỏ thái độ với Song Y.

Giờ phút này Song Y không rảnh mà điều trần với cô ta, nên bỏ đi một nước để cô ta lại với lũ người không biết điều.

Song Y đi tìm Thế An để nói chuyện, thường ngày Thế An bám theo cô không tha hôm nay cô cần đến Thế An vậy mà cô nhỏ này lại biến mất.

Đi đến khu vườn sau trường, Song Y nhìn quanh vẫn không thấy ai liền muốn quay đầu đi chỗ khác thì nghe có tiếng nói.

Tính rằng bỏ đi cho xong, nào ngờ cô nghe tiếng quen thuộc của Thế An liền dừng lại, trước mặt Song Y là ngã quẹo, tiếng nói kia phát ra từ ngã quẹo kia .

_ Nhuận! Em xin lỗi, em thật chưa hề nghĩ đến - ngày thường Thế An ăn nói lớn tiếng lại chẳng kiên nhẫn một ai, nay lại nhỏ nhẹ lại thường khiến Song Y không thích tò mò cũng thành tò mò.

_ Thế An em có thể suy nghĩ vài ngày mà - Người con trai này dưới cặp mắt của Song Y quả là tuần tú nha, so với Thế Thiên nhà cô 10 thì hẳn cũng được 8 rồi.

_ Vậy, anh.. anh cho em 1 tuần nhé? - Thế An đáp ứng, thẹn đỏ cả mặt.

Sự tình không có gì đáng gờm khi chỉ là cô thấy Song Y bị Song Mẫn Uyên vây lấy, tính chạy đi ra chỗ vắng gọi mét anh hai. Nào ngờ lại bị lâm vào cảnh này.

Lục Nhuận, anh ta là một người cũng gọi là xuất chúng, lại chơi với anh hai khá thân, tuy nhỏ hơn anh hai mấy tuổi nhưng đầu óc nhanh nhẹn, kèm với thực lực tốt nên rất được anh hai trọng dụng.

Người này cũng được gọi là thanh mai trúc mã với Thế An đi, dù rằng nói đến trúc mã thì cô có đến mấy người trúc mã lận đấy chứ, tất cả đều nhìn nhau lớn lên đó nha. Xoay vòng vòng tất cả đều biết nhau.

Thế An tính tình đơn giản nhưng lại khá kì quái trong suy nghĩ, cô chưa hề để ai vào lòng, cứ tự hưởng lấy cuộc sống của mình là tốt nhất.

Hôm nay, lần đầu tiên được tỏ tình lại là một người cô chưa hề nghĩ đến khiến cô có chút bối rối.

Nói về Lục Nhuận, hẳn ta không có chỗ nào chê được, hẳn ta cũng như anh hai không gần nữ sắc, cô gặp anh có khi cả năm trời chỉ nhìn nhau chừng 5 phút, chào một câu rồi đi, ấy vậy mà không hiểu sao lại lọt vào mắt hán ta nữa chứ.

Song Y đứng bên này, tay cô bịt miệng lại để không phát ra tiếng.

Cô nhớ rằng kiếp trước Thế An bị tính kế, phải gả cho một tên hoa hoa công tử, còn bị xảy thai dù cho Thế Thiên có bắt li dị rồi nhưng nỗi đau đó không thể làm Thế An nguôi ngoai được.

Thế An từ con người hoạt bát trở thành trầm lặng từ đó.

Kiếp này thì ra Thế An được lọt vào mắt của một người tốt như vậy, Song Y dự tính thúc đẩy Thế An một chút để thay đổi thế cục giống như cô vậy đó.

Thế An mang tâm trạng ảo não quay lại lớp lấy tập vở. Song Y ngồi ở đó sẵn, nhìn nhìn nét mặt kì quái của cô bạn mà lòng cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Hẳn ta rất tốt

Sau khi tan học, Thế An mang cả một khuôn mặt cực kì khó coi ra về. Song Y theo sau không khỏi cười trộm.

Đường đường là một tiểu thư đầu đội trời chân đạp đất, ngày thương lú lo không ngừng lại chẳng kiên nhẫn sợ ai. Mà bây giờ chỉ vì một câu tỏ tình liền thay đổi thành một người khác.

Do sắc mặt Thế An không tốt nên Song Y hôm nay cũng theo Thế An về Thế gia. Từ lúc lên xe Thế An không nói tiếng nào, bác Trần lái xe có vẻ ngạc nhiên quay sang nhìn Song Y.

Song Y đưa tay lắc đầu một cái ý chỉ đừng làm phiền, kinh nghiệm như bác Trần liền hiểu ra không nói tiếp tục chú tâm vào việc lái xe của mình. Suốt cả đoạn đường Thế An không nói lấy một chữ, Song Y ngồi kế bên lại tính kế với Thế An một chút.

Chon chuyến xe ngày hôm nay im lặng lạ thường.

Về đến Thế gia, Thế An bình tĩnh lại một chút, sau đó cùng Song Y đi vào nhà. Ôn Nhu nhìn hai cô gái xinh như hoa kia đang tiếng vào lòng bà không khỏi vui hơn.

_ Thế nào? Hôm nay con đi học vui chứ? - Ôn Nhu ngồi trên ghế lớn, tay đang chuẩn bị ăn một miếng táo, thấy các cô về bà liền bỏ xuống.

_ Dạ, vui ạ! - theo lẽ ngày thường Thế An là người trả lời câu này, nhưng hôm nay Song Y lại là người trả lời.

Thế An cảm cặp đi thẳng lên lầu, không thèm ôm ấp mẹ mình nữa, Thế An không muốn mẹ nhận ra điều gì nên chạy nhanh

Ôn Nhu nhìn ra điều không đúng ở đây liền chuyển hướng sang Song Y. Lôi kéo Song Y vào bếp.

_ Tiểu Y, con nói đi hôm nay ở trường con bé bị gì vậy? - Ôn Nhu tỏ ánh mắt lo lắng.

_ Thế An, cậu ấy... - Song Y có phản ứng với điều này

Cô cần vài giây suy nghĩ xem có nên nói thật với mẹ Thế An hay không.

_ Thế An nó thế nào? - Ôn Nhu lo lắng cực độ.

_ Hôm nay, Thế An được tỏ tình - Song Y lúc này mỉm cười rất tươi.

_ Hà? Nó được tỏ tình? - Ôn Nhu một phen hoảng hốt. Con gái bà đã lớn như vậy rồi ư.

Với tính cách của Thế An tất nhiên hai vị cha mẹ này luôn cảm thấy con bé còn nhỏ, chưa bao giờ bà nghĩ đến việc Thế An sẽ có bạn trai.

Nhưng hôm nay nghe lời này từ Song Y ba mới cảm thấy con gái bà đã lớn thật rồi, lại tính tình có chút kì quái vậy mà có thể lọt vào mắt người ta nữa chứ.

Ôn Nhu nghe xong bảo Song Y lên lầu xem Thế An thế nào, còn mình thì gọi điện cho ông xã báo về việc trọng đại này.

Chỉ vì việc này mà hai cha con kia về sớm hơn dự định. Thế Tường sau khi nghe xong cảm thấy có kinh ngạc, liền gọi cho Thế Thiên báo anh điều tra một chút về chuyện này.

Bữa cơm hôm nay khá trầm thấp, bởi vì vị tổ tông của nhà không vui nên cả nhà cũng không dám nói gì quá trớn.

Sau khi xong bữa cơm, Thế Thiên đưa Song Y về. Đến trời gần khuya Ôn Nhu mới vào phòng con gái.

_ Bảo bối, hôm nay có phải con đã gặp chuyện gì? - Ôn Nhu không muốn hỏi trực tiếp, bà muốn tự con gái của mình nói ra nhue vậy sẽ dễ nói chuyện hơn.

_ Con...! - Gần như cả ngày không nói chuyện, giọng nói của Thế An có chút đổi. Lại gặp loại chuyện thế này càng khó nói hơn.

_ Bảo bối! Mẹ con ta là bạn thân, lúc nào cũng tâm sự với nhau có phải hay không? - Ôn Nhu dùng chiêu lạc mềm buộc chặt.

Phải nói là rất đúng, từ nhỏ đến lớn cô và mẹ mỗi đêm đều tâm sự với nhau, mẹ lại luôn kể chuyện của ba mẹ nên nói điều này thì mẹ luôn là người mà cô tin tưởng nhất.

_ Con... Con được Lục Nhuận tỏ tình - Thế An nhắm mắt lại nói đại một câu.

Ôn Nhu nghe đến tên này thật có chút bất ngờ. Lục Nhuận là một người rất ít giao tiếp hần ta chỉ thua kém mỗi xú từ nhà mình.

Mà tính vào việc thân thích lại gặp nhiều thì Thế An không tiếp xúc qua hần nhiều. Sao con bé lại có thể lọt vào mắt của hần.

_ Vậy, con dự tính thế nào? - Ôn Nhu nhẹ nhàng, bà không thúc ép lại chặn cấm cản, tình yêu của bà rất tốt nên bà cũng mong muốn con gái của bà cũng sẽ như vậy. Chỉ cần con bé hạnh phúc tất cả đều đủ.

_ Lục Nhuận, hần... Hần rất tốt. - Thế An mặt có chút đỏ khi nói câu này.

_ Vậy là con? - Ôn Nhu kinh ngạc hơn với câu trả lời này. Câu này đồng nghĩa với...

_ Ai nha, con không biết đâu, con mệt rồi mẹ về nghỉ ngơi đi con muốn ngủ sớm - bị mẹ nắm thóp Thế An chuyển sang thế cục khác là trốn tránh chui vào trong chăn.

Ôn Nhu biết con gái với chuyện này là lần đầu tiên nên cái mặt nào con bé cũng dày chỉ riêng cái này là mỏng thôi.

Không ghẹo con bé nữa, bà quay về phòng của mình bàn vài việc với ông xã của mình nha.

Nghe tiếng đóng cửa của mẹ mình, lúc này Thế An mới ló đầu ra.

Từ lúc được tỏ tình đến giờ, cô bị lạc vào thế giới nội tâm của mình. Cô có rất nhiều câu hỏi để đặt ra và tất cả đều là dấu chấm hỏi khiến cho cô không thể nào thôi suy nghĩ được.

Cô và Lục Nhuận chính xác là lớn lên cùng nhau, nhưng mà Lục Nhuận chơi với anh hai nhiều hơn cô. Lúc nào hần đến nhà cũng đều cùng anh hai, giữa cô và hần hoàn toàn không có kỷ niệm chung nào nhiều.

Các cuộc nói chuyện của hai người tất cả đều toàn là chào hỏi như vậy thì làm sao hần có thể thích cô chứ.

Nhưng, cô lại có cảm giác với hần không biết từ lúc nào hần đến nhà, ánh mắt của cô liền chỉ nằm trên người hần. Nhưng cô thừa biết mình không phải mẫu người mà hần thích, đáp án này đã theo suốt cô mấy năm trời.

Vậy mà giờ đây khi cô không còn chú ý đến hần nữa thì hần lại đi tỏ tình với cô... Ôi một chuyện thật rồi mà.

Hàng ngàn câu hỏi hiện ra trong đầu của cô gái gốc này. Cô không thể tìm ra được đáp án nên cả ngày hôm nay, cô im lặng như vậy đó.

_ Con bé sao rồi? - Thế Tường trong phòng đang cầm bảng hợp đồng lên xem xét, nghe thấy tiếng mở cửa liền biết là vợ mình đi khảo sát đã về, bỏ bản hợp đồng xuống ông đứng dậy đi đến ôm Ôn Nhu.

_ Người tỏ tình với con bé là Lục Nhuận - Ôn Nhu yên ổn trong lòng của ông xã rồi mới miệng nói.

_ Cái gì? Lục Nhuận? - Thế Tường cũng không ngờ đến, ông bảo Thế Thiên điều tra xem kẻ nào to gan như vậy. Nào ngờ đáp án này chưa bao giờ ông dám nghĩ đến.

_ Đúng! - Ôn Nhu không giải thích nhiều, chỉ đang hưởng thụ sự cung chiều của ông xã.

_ Vậy con bé nói gì? - trong lòng thì lo cho con gái, tay thì không ngừng bưng ly sữa đút cho vợ yêu của mình.

_ Con bé bảo "Lục Nhuận rất tốt" - Ôn Nhu hóp một ngụm sữa nuốt xuống rồi mới trả lời.

_ Vậy là? - Thế Tường càng kinh ngạc hơn nữa.

_ Con bé còn đang do dự, em thấy chuyện này cần nhờ Song Y một chút - Ôn Nhu suy nghĩ một hồi.

Dù cho là ông bà có được con bé coi như bạn thân nhưng mà dù sao hai người cũng là ba mẹ của cô, nếu vậy thì không phải chuyện gì cô cũng chịu nói.

Người mà có thể nắm được tình hình lúc này không phải ai khác mà là Song Y nên nhờ vả Song Y là đúng nhất.

_ Tất cả đều nghe theo em - Thế Tường biết vợ mình là một người thông minh, trước giờ làm gì bà cũng luôn là người suy nghĩ chu đáo nên hoàn toàn tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Nhịn ăn sẽ nghe lời hơn

Bên này Song Y được Thế Thiên đưa về đến nhà, hần còn làm càng muốn lên nhà cô uống tách trà .

Song Y cự tuyệt sắp thành công thì mẹ của cô Ngọc Vân ở đâu lại xuất hiện, và thế là hần ta được vào nhà một cách quan minh chính đại.

_ Mời ngồi! - Mẹ cô rất ân cần, nhìn bộ dáng lấm la lấm lét của con bé của bà thừa sức biết rõ rồi, kì này bà không muốn truy hỏi nữa.

_ Làm phiền bác! - Thế Thiên cúi người xuống, dáng vẻ hiếu kính cực kì.

Song Y nhìn thấy điều này không khỏi hài lòng, kiếp này cô đã đền bù cho mẹ một con rể ngoan, lại giúp bà sống thật lâu.

Sau một hồi uống xong tách trà, cùng mẹ Song Y nói vài việc trong đó có cả việc sắp tới cô sẽ cùng Thế An thực tập ở công ty anh.

Mẹ Song Y gửi gắm con gái mình, mong anh chú cố một chút.

Bà nào biết, con gái bà nào chỉ chiều cổ một chút mà chiều lên tới giường luôn ấy chứ.

Tâm trạng của mẹ Song Y vui vẻ tiền anh ra tới cửa sau đó đi vào nhà, nhìn con gái nhỏ của mình đang làm bộ ngoan hiền bà không khỏi mỉm cười.

Nếu nói về Thế Thiên, tuổi trẻ tài cao rất thích hợp để Song Y nhà bà gửi thân vào nhà, lại còn ba mẹ của anh ta cũng rất thương yêu con bé, em chồng là bạn thân vậy suy ra con bé về nhà đó sẽ không phải chịu thiệt rồi.

Nhưng bà nhớ lại nếu xét về địa vị thì khó có thể chấp nhận được, nhà Thế gia quá cao, nhà bà chỉ là bình thường nếu như vậy không thể môn đăng hộ đối được. Điều này cũng khiến bà có đôi chút phiền muộn.

_ Song Y! Con ăn trái cây không? - đẹp bỏ chuyện đó qua một bên, bà lấy đĩa trái cây trong tủ lạnh ra .

_ Dạ ăn! - Song Y từ trong phòng hô lớn, cô đang thay đồ.

Hai mẹ con vui vui về về cùng nhau xem tivi, cảm giác người thân bên mình thật rất thích. Song Y cảm thấy cô cần quý trọng những giây phút này hơn bao giờ hết.

Bất chợt Song Y nhìn sang mẹ cô, năm nay mẹ cũng đã 40 ngoài vậy mà nét đẹp của mẹ thật khiến người ta ganh tỵ..

Cô nhớ không lầm, có vài vị giáo sư đã ngỏ lời với mẹ nhưng mẹ luôn từ chối tất cả là vì cô, dưới sự hi sinh này của mẹ khiến Song Y không khỏi chạnh lòng.

Lại nghĩ đến cái người được gọi là ba kia, cô thật sự đáng tiếc cho mẹ, cô chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ gặp lại hay kết nối lại với người kia.

Nhưng chuyện hôm bữa cô cũng đã hiểu ra đôi chút vấn đề, lại được Thế Thiên nhắc nhở nên cô thận trọng cái tên ba đó. Tốt nhất không bao giờ tin ông ta.

Cô nghĩ lại, nếu bây giờ có người tốt muốn đến với mẹ, thật sự yêu thương mẹ thì cô sẵn sàng để mẹ một lần nữa đi đến hạnh phúc của mình.

Suy nghĩ này cô cũng đã từng nghĩ qua nhưng đến hôm nay cô mới thật sự nghiêm túc mà nghĩ.

Chương trình tivi đã hết, một ngày dài bộn bề với đồng giấy khảo cổ kia, khiến cho Ngọc Vân chỉ muốn nhanh nhanh đi ngủ để mai còn phải dự thảo đề án.

Song Y cũng trở về phòng của mình, thì thấy đèn ban công bên kia sáng lên, cô lưỡng lự một chút rồi cười thầm.

"Cả tháng nay ngày nào cũng cho anh ăn no nên anh tât quái lại hay bắt nạt mình, vậy hôm nay mình sẽ cho anh nhin một bữa để anh nghe lời hơn, phải cầu xin mình mới được ăn, như vậy mới hà dạ hắc hắc"

Vừa suy nghĩ xong, Song Y không ở trong phòng mà lại sang phòng mẹ ngủ, lâu rồi cô không ngủ cùng mẹ cho nên lúc này mượn cơ mà cho anh một bài học.

Bên này Thế Thiên chờ cô gái nào đó nhảy ban công mỗi đêm để cho anh ăn, vậy mà hôm nay đã trễ một tiếng đồng hồ không thấy cô qua.

Nơi nào đó đã sớm háo hức đợi chờ, anh mặt bộ đồ ngủ vào đi ra ban công lại thấy đèn phòng cô tối hù.

Anh thăm mắng cô gái vô lương tâm như vậy, xem anh qua đó dạy cô như thế nào. Nào ngờ qua đến phòng cô thì trống không, anh nghiêng răng nghiêng lợi tức chết với cô ngốc kia.

Dám trốn anh sang ngủ với mẹ. Được rồi, xem ngày mai anh xử cô ra sao.

Song Y bên này miệng cười không ngấm được mồm lên lên kéo cái rên nhỏ xíu nhìn ra ban công phòng mình thấy anh đi bắt người mà bị bắt hụt, ngấm cục tức mà trào về.

Hành cộng vừa rồi, một màn đều thu hết vào mắt của cô, lòng dạ cô lúc này thật thoải mái vô cùng.

Thế Thiên quay về đến phòng, nhìn tiểu Thiên của mình đang chờ đợi hưởng lạc nhưng lại bị hụt mà cúp đầu tự co ro về chỗ cũ, nó làm cho anh bị chà đạp lòng tự ái của một người đàn ông.

Anh quơ tay lấy điện thoại bấm nhanh một tin sau đó quăng điện thoại đi vào phòng tắm dội nước lạnh.

Bên này Song Y nhận được tin nhắn, cô không hề sợ mà còn vui vẻ vô cùng.

_ Tiểu Y! Em được lắm - Tin nhắn này là của Thế Thiên, nó làm cho Song Y vui đến quên cả người bên cạnh.

Ngọc Vân vì bị cô gái nhỏ kia quá khích làm ra một động tác khá mạnh làm bà có chút tỉnh. Một màn ôm điện thoại cười ngây ngốc kia của cô lọt hết vào mắt bà.

Bà thở than cho bản thân mình "Xem ra, bà sắp sửa phải sống một mình rồi a"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chị em tâm sự a

Đêm hôm qua Song Y ngủ ngon vô cùng, mùi hương của mẹ thật dễ chịu làm cho cô thật bình yên mà mơ một giấc mộng đẹp.

Sáng sớm, Song Y tinh thần thoải mái vô cùng vì đêm qua không bị ai kia dày vò mà tươi tốt thật nhiều. Song Y thầm nghĩ, lâu lâu cô lại làm như thế này cũng được đó nha.

Đến trường với tâm trạng tốt, trên môi không ngừng treo một nụ cười.

Ngược lại với Song Y, Thế An thì không như vậy, mắt hai bên hai quần thâm đen treo lủng lẳng trên mặt.

Cả đêm không ngủ chỉ vì suy nghĩ chuyện kia làm cho Thế An trở thành một con ma rồi, hình dạng của cô khiến cho Song Y không khỏi hết hồn.

_ Thế An! Cậu có chuyện gì để nói với mình hay không? - Song Y đề câu hỏi này trong bụng từ hôm qua đến giờ, tâm trạng của Thế An ngày hôm qua thật là không thích hợp để hỏi câu này.

_ Song Y! Song Y! Mình sắp chết rồi - dù là hôm qua có nói đùa chút với mẹ về vấn đề kia, nhưng không thể nói ra hết được điều đang nghĩ trong lòng a.

_ Nào! Hôm nay mình sẽ là cái thùng rác cho cậu nhé! - Song Y tươi tỉnh vui vẻ ngồi một chỗ để nghe cô gái nhỏ này tâm sự.

_ Song Y! Cậu nói xem một người mà từ nhỏ đến lớn chỉ gặp vài phút trong vài lần thì có khả năng là thích hay không? - Đây, đây chính là cái mà Thế An tự hỏi hôm qua đến giờ mà không có đáp án.

_ Chắc chắn là không có khả năng! - Song Y thẳng thắn trả lời trong suy nghĩ của riêng mình.

_ À? Vậy.... Àch...! - Câu trả lời này đúng đến nỗi Thế An ghen luôn ở họng không thể nuốt được.

_ Nhưng mà...! - Suy nghĩ một chút, Song Y lại mở lời.

_ Nhưng mà sao? - Thế An đang trong ngõ cụt lại nghe chữ Nhưng này làm cho tâm tình tự nhiên phần khởi hơn.

_ Chỉ một trường hợp thôi, đó là, bị đánh trúng ngay lần đầu gặp a - Song Y nghiêm túc nhìn Thế An đưa ra câu trả lời.

_ Không thể nào! - Thế An như nhận ra điều gì đó, trầm ngâm một lúc.

Cô suy nghĩ lại lần đầu gặp nhau giữa cô và Lục Nhuận. Cặp mắt long lanh to của Thế An càng trông lớn hơn như rằng cô quả thật đã có đáp án.

_ Y Y! Cậu đúng là thiên tài - Nụ cười trên môi của Thế An tắt từ hôm qua đến giờ, thì bây giờ lại nở lại rồi, tất cả đều nhờ Song Y đó nhé.

_ Nè! Lốp học! - Song Y vừa nhận lấy cái hôn lên má của Thế An sau đó thấy bóng của Thế An đã vụt ra khỏi cửa.

Thế An chạy ra khỏi cổng trường, bắt một chiếc xe taxi đi đến toàn nhà Thế Thị.

Cô gái nhỏ bé đứng trước toàn nhà ngẩn hết đầu lên nhìn một lượt. Sau đó rút điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại.

_ Nhuận! Anh đang làm gì? - Lục Nhuận hôm nay ở công ty của Thế Thiên, hẳn đang tham gia một hạn mục mới nên lúc này cần ở công ty để lo việc.

_ Thế An! Anh đang ở công ty anh hai em! - Trong lòng của hắn từ hôm qua đến giờ nôn nóng cực kì.

Sự thật hắn muốn đợi khi cô bé này thực tập rồi có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn thì hắn mới tiến công, nào ngờ hôm qua cùng Thế Thiên đến trường của cô để kí hợp đồng đầu tư thêm một toàn nhà thì gặp đúng ngay lúc các nam sinh đang bàn luận về cô.

Tình tình cô Lục Nhuận biết rõ, cô rất dễ gần, lại hoạt bát đáng yêu cực kì nên phải lòng nam sinh là chuyện đương nhiên.

Nhưng lại nghe được một tên nam sinh nào đó bảo rằng sắp tới hắn sẽ tỏ tình với cô, cử chỉ và lời nói của hắn thật sự rất thân với Thế An.

Giờ phút này, hắn lại nghĩ đến việc cô sẽ đồng ý với tên nam sinh kia, thì công chờ đợi cô suốt mười mấy năm nay coi như thành bọt. Nên đúng lúc thấy cô lang thang một mình, lại đứng một chỗ vắng hắn liền nghĩ đây sẽ là thời cơ tốt.

Sau khi tỏ tình xong, hắn tự nghĩ là sẽ bị từ chối ngay nào ngờ cô gái này lại bảo hắn cho 1 tuần. Vậy có nghĩa là hắn có cơ hội a. Nhưng mà sau khi rời đi hắn mới tự hiểu là, một tuần thật là quá lâu đi.

Giờ thì được cô gọi, lòng của Lục Nhuận còn hơn lửa đốt. Không phải là cô gọi điện từ chối đó chứ.

_ Vậy anh xuống đây đi, em đang ở trước công ty - Thế An mang trong mình tâm trạng cương quyết.

_ Được đợi anh một chút - Lục Nhuận nghe câu nói của cô, liền bỏ hết mọi thứ một mạch chạy đi.

_ Thế An! - Hắn gấp đến nỗi cái nút thang máy gần như bị hắn bấm cho hư rồi. Đến khi xuống đến tầng trệt hắn cầm đầu mà chạy.

_ Lục Nhuận, em ở đây! - Thế An vẫy tay với Lục Nhuận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lời thật lòng

_ Nhuận! - Lúc này khí thế hùng hục chạy đến công ty, lại không ngại ngừng mà điện thoại gọi cho hắn, vậy mà bây giờ, hắn đứng ở đây thì lại nói không

ra chữ nào.

_ Thế An! Em....! - Lục Nhuận nhìn đáng vẻ của cô, liền biết cô đến để làm gì.

Nhưng mà cô hẹn hẳn một tuần, sao lại mới hôm qua bây giờ lại đến để cho hẳn câu trả lời rồi.

_ Em! Em thật sự chưa bao giờ nghĩ rằng anh là thích em! - Thế An áp úng một hồi mới mở miệng.

Lục Nhuận không nói, chỉ đứng đó đợi câu trả lời của cô.

_ Em thấy... Thấy... Rất bất ngờ... Nên... Nên! - Ngay thường thì nói chuyện trôi chảy vậy mà vô tới chuyện này thì lại vấp tới vấp lui.

_ Thế An, em không phải là hẹn anh một tuần sao? Như vậy có phải là quá sớm? - Thôi rồi, cách nói này là từ chối hẳn rồi.

_ Em... Em nhận ra một vài việc, nhưng mà, em thật sự chưa thể làm bạn gái anh! - Thế An nhắm mắt lấy hết can đảm để nói ra câu này.

"Ong ong" câu trả lời vừa rồi là từ chối sao? Trong tai của Lục Nhuận lòng bùng không có thể nghe điều gì nữa.

Lục Nhuận nhận được câu trả lời rồi, cũng không còn gì để nói nữa nên quay lưng bước vào trong.

Mới lúc nãy thôi, hẳn còn hưng phấn mà chạy xuống nhưng giờ đây bước chân lại vô cùng nặng nề nhưng hẳn vẫn cố gắng đi.

_ Nhuận! Nghe em nói - Thế An muốn nói ra một câu thật dài, nhưng mà xấu hổ quá nên chỉ nói đến đó lại ngưng.

Nào ngờ nghe xong Lục Nhuận liền quay lưng bỏ đi. Cô chạy theo kéo khuỷu tay hẳn lại. Lục Nhuận vung tay tránh đôi tay kia của cô.

_ Em muốn tìm hiểu anh rồi mới chính thích quen nhau - Thế An thấy phản ứng của Lục Nhuận ngày càng mạnh, liền mặc kệ hết lớn.

Lúc này Lục Nhuận mới đứng khựng lại, lúc nãy cô từ chối hẳn kia mà sao giờ lại tìm hiểu. Cô gái này muốn thế nào.

_ Em em chưa nói xong mà! Nhuận nghe em nói được không? - Thế An thấy Lục Nhuận đã đứng lại, liền uất ức sắp khóc.

_ Em từ chối anh rồi còn gì? - Lục Nhuận mặt lạnh, do không hiểu ý cô nên cảm giác khó chịu cực kì, tất cả hiện lên trên mặt.

_ Đâu, đâu có, em chỉ là muốn tìm hiểu rồi mới chính thức quen! - Thế An cố gắng lặp lại câu nói lúc nãy.

Lúc này, Lục Nhuận mới hiểu ra, thì ra cô muốn hiểu thêm về anh nói như vậy là cô đồng ý với anh có phải không?

_ Thế An! Ý của em là? - Lục Nhuận quay hoàn toàn người lại toàn thân đứng thẳng trước mặt Thế An, chờ cô nói rõ ràng.

_ Em, em thật sự có để ý đến anh nhưng mà em không biết gì về anh, lại chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ tỏ tình với em... Cho nên... Em mới như vậy! - Thế An cuối mặt xuống xấu hổ mà nói ra những lời này.

_ Em không hiểu vì sao anh lại để ý đến em, nhưng em thật đã rất vui khi anh tỏ tình với em. Từ trước đến nay, em không hề nghĩ trong thời gian này sẽ có bạn trai cho nên em do dự một chút - Tiếp lời của mình Thế An nói rõ hơn về mục đích của mình.

_ Hai tháng nữa là em đến công ty anh hai thực tập, cho nên trong thời gian thực tập em muốn chúng ta tìm hiểu nhau kỹ hơn sau đó khi nào đã sẵn sàng thì chúng ta.... Chúng ta! - Thế An nói đến đây, khuôn mặt tròn nồn của cô đỏ hết cả lên.

_ Chúng ta thế nào? - Thời điểm này, Lục Nhuận đã hiểu rõ cô bé. Anh mới biết rằng trong chuyện thường ngày cô bé này suy nghĩ rất qua loa, đơn giản hết mức.

Nhưng đến lúc nói về tình yêu thì cô bé lại chính chắn hơn bao giờ hết, đúng là một cô gái biết nhìn xa trông rộng mà.

Lục Nhuận rất hài lòng với câu trả lời này của cô, nhưng lại muốn chọc ghẹo thêm.

_ Thì, chúng ta, như là anh muốn đó! - Thế An lần đầu tiên hiểu rõ cái cảm giác xấu hổ đến tận trời như vậy.

_ Anh muốn thế nào? - Lục Nhuận mỉm cười trêu chọc thêm.

_ Anh.... Thôi... Coi như em chưa nói gì! - Thế An đã thẹn lại càng thẹn hơn, thẹn quá hoá giận cô không nghĩ Lục Nhuận thường ngày mặt nghiêm không nói chuyện bây giờ lại giỡn nhây như vậy.

Nên cô quay lưng bỏ đi không muốn nói với anh nữa. Loại chuyện xấu hổ này ai là người làm ra cơ chứ, sao lại như là cô đi tỏ tình lại với anh, còn bị anh bắt nạt.

Lục Nhuận thấy người giận rồi bỏ đi, hai tay đang bỏ vào túi quần liền rút ra, dùng cả hai tay ôm toàn người Thế An lại.

_ Được! Anh đợi em, nhưng anh không thể đợi quá lâu! - Lục Nhuận lần đầu ôm lấy người nhỏ mềm mại trong lòng, tâm trạng anh thật thoải mái không muốn buông.

_ Em, em còn tiết học! - Thế An bị hấn ôm, tim đập nhanh vô cùng, liền kiếm cớ thoát.

_ Được! Em về trường đi, hẹn gặp lại! - Không trêu cô nữa, Lục Nhuận buông cô ra.

Thân hình nhỏ nhắn vụt chạy, đến đường đón taxi, leo thẳng lên xe không thèm nhìn hấn lấy một lần.

Lục Nhuận vẫn đứng đó nhìn chiếc xe rời đi, miệng không khỏi nở nụ cười thật đẹp. Sau đó tâm tình tốt đến cực độ đi vào công ty tiếp tục công việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52-2: Đôi lời từ Mộc Dung

Mộc Dung tổng cộng có 4 truyện

_ Cô gái ấy là vợ của tổng giám đốc tôi. (Hoàn)

_ Giám đốc! Anh đã sai (đang ra)

_ Lão công! Ăn cơm (đang ra)

_ Yêu chiều tổng giám đốc phúc hắc (đang ra)

Sự thật là Mộc Dung đã ngừng ra truyện được 1 năm rưỡi rồi, chỉ mới bắt đầu viết lại hơn một tháng nay. Nên cũng cố gắng thu xếp để ra chap đều nhất có thể.

Mộc Dung không có lịch ra chap đâu ạ, vì công việc không thể biết được sẽ rảnh giờ cố định, nên Mộc Dung khi nào rảnh lại ngồi ra chap hoặc là bắt được một cảm hứng thì ào ạt viết thôi chứ không cố định được ạ.

Dự định tới đây.

_ Truyện Yêu chiều tổng giám đốc phúc hắc này chưa biết rằng sẽ bao nhiêu chương mới Hoàn được. Dù là truyện ngọt nhiều nhưng cũng sẽ có ngược vài chỗ, và rút tâm vài chương, lại thêm chút cao H vào để truyện hấp dẫn một chút. Không bị thiếu muối như lúc mới vào nghề.

_ Có thể là ngày mai, hoặc ngày mốt Mộc Dung sẽ chính thức sửa lại truyện Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi (đây nghe cái tên cũng biết lúc đó trẻ trâu đến đâu, đặc cái tên mà sau này tự mình thấy nó cực khó nhớ và cực khó đọc luôn ý chứ).

Mộc Dung sẽ sửa lại, thêm vào, lược bớt và sửa tất cả lỗi chính tả của truyện đó để nó tốt hơn các bạn đọc sẽ không phải mất hứng bởi chính tả và cả cảm xúc bay vèo vèo của nó nữa.

Mộc Dung sẽ cố gắng ra song song Yêu chiều tổng giám đốc phúc hắc và Lão Công! Ăn cơm cùng lúc.

Còn chuyện Giám đốc! Anh đã sai thì Mộc Dung tạm thời chưa có ý tưởng với nó bị cạn kiệt ý tưởng với nó nên xin lỗi các đọc giả đã theo truyện trong suốt thời gian qua.

Một Dung hứa sẽ lấy lại ý tưởng sớm nhất và Hoàn nó một cách tốt đẹp nhất.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ Mộc Dung

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 53: Thực Tập a.

Cuối cùng kì nghỉ cũng đến, ngày mai Song Y và Thế An sẽ vào công ty Thế Thị thực tập.

Sau vụ việc vừa rồi, ngày ngày Thế An đều nhắn tin cho Lục Nhuận nói chuyện, câu chuyện của hai người chẳng có đầu cũng chẳng có đuôi.

Chỉ đơn giản là nhắn tin nói chuyện ngày thường mà thôi.

Bên này Song Y sau cái ngày cô trốn tránh trách nhiệm của mình, qua hôm sau thật là bị Thế Thiên hành đến không còn biết trời đất là gì.

Coi như là kế hoạch kia của cô đẹp bỏ đi, cô không dám làm càn nữa đâu Song Y rút kinh nghiệm mạnh mẽ. Sau này nếu thật sự mệt thì cô sẽ nói chuyện với anh chứ không làm trò đại dốt nữa a.

Sáng sớm, Thế An đã dậy sớm bởi vì cô quá hớn hờ chờ mong, tỉnh dậy lúc 6h sáng thay trang phục soạn đến soạn lui mới được một bộ ưng ý.

Song Y thì bình tĩnh hơn, mọi thứ đều được sắp xếp trước nên cô rất thoải mái, dậy đúng giờ, ăn sáng cùng mẹ sau đó đi đến công ty.

_ Y Y! Ở đây, tớ ở đây - Thế An đến sớm hơn Song Y liền đợi cô trước cửa.

_ Thế An! Cậu bình tĩnh một chút - Nhìn cô bạn của mình có vẻ quá hưng phấn, Song Y trấn an để cô đừng quá khích.

Thế An làm sao có thể không bình tĩnh cơ chứ, đây là đâu, là công ty của ba cô đó nha. Trong công ty này, có anh hai, có bác Hứa, có còn có Lục Nhuận nha.

Nhớ đến Lục Nhuận mặt Thế An tự nhiên đỏ lên rất đáng yêu. Song Y kể bên nhìn chuyển biến sắc mặt của Thế An như thế liền cười trộm.

Kiếp nay cô quyết giúp cho Thế An có một cuộc sống thật hạnh phúc cho nên nhìn Thế An cùng Lục Nhuận quả thật có kết quả, khiến cho tâm của Song Y không khỏi vui vẻ.

Hai cô gái nhỏ cùng nhau đi vào công ty., Nơi hai cô thực tập là phòng thiết kế của công ty.

_ Chào chị! Chúng tôi cần gấp trường phòng Lâm - Thế An vui vẻ bước đến, gương mặt tươi không cần tươi.

_ Xin hỏi! Hai người tên gì? - Lễ tân mới này rất ôn hoà, nhìn 2 cô gái với ánh mắt thân thiện, quả thật rất chuyên nghiệp.

_ Thế An và Song Y - Thế An mang tâm trạng vui vẻ đáp lời.

_ Được! Phiên hai người đợi một chút - Lễ tân gật đầu, sau đó bắt điện thoại lên gọi vào đường dây nội bộ.

_ Mời hai người lên tầng 30, trưởng phòng Lâm đang đợi - Nhận được tin từ đầu dây, lễ tân rất nhẹ nhàng hướng dẫn hai cô.

Hai cô gái nhỏ sánh vai nhau đi đến thang máy, bình thường Thế An sẽ đi thang dành riêng cho giám đốc.

Nhưng hôm nay cô đến đây với vai trò là một thực tập cho nên có phần an phận đi thang dành cho nhân viên.

Tầng 30 là tầng dành cho thiết kế, cửa thang máy vừa mở ra, hai cô gái liền choáng với sự chào đón của mọi người ở đây.

_ Chào Nhị tiểu thư, chào Song tiểu thư, phòng thiết kế chúng tôi rất hơn hạnh được trợ giúp hai vị - một hàng nhân viên đón tiếp.

_ Àch... Thế An, có phải anh Thiên đã nhúng tay vào? - Song Y nhìn cảnh tượng này bị dọa sợ.

Thế An nhìn Song Y không nói nhiều liền lấy điện thoại ra.

_ Anh Hai, chuyện này có phải tại anh? - Cô giật run người gọi cho ông anh của mình.

_ Đúng - Thế Thiên mắt vẫn nhìn bảng hợp đồng, miệng lại nhàn nhạt trả lời, cod về anh đã biết trước điều này.

_ . Anh xem! Sau này tụi em sống làm sao đây? - Thế An không kiên nhẫn, trực tiếp hét lớn trong điện thoại.

Cô với Song Y từ đầu đã bàn luận với ba mẹ là sẽ dấu thân phận đi mà vào công ty thực tập.

Nào biết anh hai yêu quý này lại làm chuyện xảy ra như vậy, thật tức chết hai cô mà. Song Y đứng kế bên không động đậy, thật sự cô cũng giận anh vì đã tự tiện như vậy

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Văn phòng

_ Song Y! Cậu nói xem, anh hai thật ngang ngược! - nghe câu trả lời kia của anh hai, cứ như là đúng rồi khiến cho Thế An tức đến muốn học máu, liền quay sang Song Y.

_ Cậu ở đây! Mình đi tìm Thiên! - Song Y suy nghĩ một hồi, chuyện này phải gặp mới nói được gọi điện chẳng bàn được lý nào với anh.

_ Được! Cậu đi nhanh, mình ở đây ăn hết đồ rồi đợi cậu! - Nói đến tâm tình tức đến đâu như lúc bước vô phòng ánh mắt của Thế An đã sớm dừng lại trên cái bàn chất đầy bánh ngọt và hoa quả kia.

Song Y cười một cái, cô bạn ngốc này dễ bị đồ ăn dụ đến thế sự tình này cô tự ra tay rồi.

Tự mình đi đến phòng anh, trước thư kí Lương biết rõ người này là ai nên không dám ngăn mà đưa tay hướng cô đi thẳng đến phòng giám đốc.

_ Thư ký Lương! Sao không gõ cửa? - Thế Thiên đang cầm hợp đồng trên tay, mắt lúc này tập trung nhìn chi tiết trên bản hợp đồng nên không ngẩng lên nhìn ai đến.

Anh tính rằng đợi đến ăn trưa sẽ trực tiếp xuống phòng hai cô xách hai cô đi ăn. Nào biết được, cái người mà thời thời khắc khắc khiến tiểu đệ anh luôn cảm thấy đối kìa lại tự mình đến tìm anh.

_ Anh giải thích một chút đi! - Song Y đứng đó, không thấy anh ngẩng đầu lên đành lên tiếng.

_ Tiểu Y! - Đang tập trung làm việc thì chợt nghe tiếng nói mềm mại của người trong mộng, đầu anh vô thức ngẩng lên.

Song Y để bộ mặt giận rất giận không thèm để ý đến anh. Vừa lúc, tính hời tộ anh cho ra lẽ rồi mau mau về ngăn cô gái ngốc kia.

Nếu cô ở quá lâu, sát định một chút nữa cô sẽ lấn Thế An như cái thùng mà về. Chuyện gì không thể, nhưng chuyện một mình Thế An ăn hết cái bàn bánh trái đó là hoàn toàn có thật, và cô đã tự mình chứng kiến rồi ý chứ.

_ Lại đây! - Thế Thiên nhìn nét mặt khó coi của cô, vẫy tay bảo Song Y đến bên mình.

_ Em chỉ muốn hỏi chuyện rồi đi! - Song Y không đến mà lại lùi một bước, cô không muốn bị anh ăn đậu nha. Tối hôm qua, thật sự cô đã bị anh nuốt tới gần sáng mới chịu thả.

_ Nhanh! - Thế Thiên không thích cô không nghe lời liền nhăn mày đẹp.

Song Y nhìn ra anh bắt đầu khó chịu nên cuối mặt xuống đi đến bên anh. Dù rằng cho anh ăn no thì tốt, cô sau khi trọng sinh xấu hổ mà nói không hiểu sao tính lợc của mình cũng có chút dôi dào.

Nên những lần lâm trận với anh cô cũng không hẳn là bị một chết như trước, lại tự hiểu nếu như phối hợp với anh, chủ động một chút mọi việc cực kì nhẹ nhàng.

Lại còn dễ chịu vô cùng.

Vừa đến cô liền bị cánh tay của anh duỗi ra ôm cô đặc lên đuôi mình.

Vừa ngồi lên, cô đã cảm nhận nơi nào đó lại vô sỉ mà độn lên khiến cô không khỏi cả kinh.

" Không phải chứ! Chỉ mới nhìn thôi mà đã độn lên rồi, Thiên, anh đến lúc nào mới thấy no ".

Song Y khóc cũng không ra hơi, đành yên vị trên đùi anh.

_ Nói đi! Em muốn gì ở anh? - Miệng thì nói tay thì không an phận đã sớm cời từng nút áo sơ mi của cô rồi.

_ Thiên! Đây là văn phòng đó! - Cô có chút sợ hãi, anh quá bạo dạn rồi.

_ Thư ký Lương, từ giờ đến khi có lệnh của tôi không ai được phép bước vào phòng của tôi, cậu khoá cửa lại giữ tôi - Nghe Song Y nói vậy, Thế Thiên nhăn nút nội bộ, nói một mạch những lời trên.

Một hồi sau, từ cái cửa trắng lớn kia nghe được tiếng " Cạch " chứng tỏ cửa phòng đã khoá. Khoé miệng của Thế Thiên từ từ cong lên tà gian.

_ Đúng ý em rồi chứ? - Thế Thiên tay đã cời xong cúc áo.

Giờ phút này trước mặt anh hiện ra nơi đôi núi no đủ của cô kèm với chiếc áo ngực màu đen dính một chút ren làm nó thật gợi cảm.

Thế Thiên thật phải hít vào một hơi, hôm nay nhìn cô với bộ công sở này. Làm cô càng mê người hơn, hấp dẫn đến chết người.

Không đợi cô trả lời, đầu lưỡi của Thế Thiên đã không chậm mà nằm trên ngực của Song Y, liếm láp ngậm mút từng đợt.

Hạ chiếc áo ngực xuống làm lộ ra hai núm hoa đã căng thật mê người, Thế Thiên cảm thấy, anh ngậm bao nhiêu cũng không đủ, mút bao nhiêu cũng không đã.

Song Y bị anh tấn công dồn dập thật không biết phải đỡ làm sao. Trong lòng thầm mắng anh thật hạ lưu.

Song Y run lên một cái, cô không nghĩ cảm giác tại văn phòng lại khác đến như vậy. Cô bị anh gắt gao ngậm mút nơi núm hoa kia, đầu óc lúc này bất rồi loạn.

_ Um.... Thiên! Không phải hôm qua anh đã ăn no sao? A... Thiên anh nhẹ chút - Song Y cố lấy từng hơi cố gắng áp chế một chút.

_ Ngán lần bên em không bao giờ là no! - Thế Thiên không ngần đầu lên, cũng không ngừng động tác của mình, vẫn cứ liếm mút như thế.

Tiếng liếm mút của anh vang lên khắp phòng, giống như là anh rất thích tiếng nàylạij ngay càng làm nó lớn hơn.

Đôi núm hoa của cô bị anh đùa giỡn đến đỏ lên, cảm giác nó ngày càng trưởng.

_ Tiểu Y! Em có sữa, thật ngọt anh sẽ không để sót giọt nào! - anh ngậm mút một hồi, khiến cho cô hưng phấn như thể liền một chút sữa tiệt ra.

Cô suy nghĩ một chút, lúc sáng mẹ bắt cô uống một ly sữa, giờ bị anh kịch thích đầu núm như vậy làm cho nó tiệt ra một chút sữa.

_ Thiên! Thế An đang đợi em! - Song Y lúc này thật chất bị động tình, nhưng cô không muốn rối loạn, bộ dạng chật vật mà xuất hiện đầu a.

_ Đáp ứng một lần thôi! - Thế Thiên cũng biết một chút nữa anh có cuộc họp quan trọng.

Tính giỡn với cô một chút, nào ngờ cô tiệt ra sữa vừa thơm, vừa ngọt khiến anh bất hoá theo, nếu mà không được dập hoả có mà chết anh a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Sớm muốn em ở nơi đây (Cao cao H a)

Có ai hiểu cho cái cảm giác viết sắp xong một chap mà điện thoại lại tắt một cái cụp.

Và giờ đây phải viết lại từ đầu a.... ta đây Mộc Dung phải lấy lại bình tĩnh 3 tiếng mới bắt đầu ngồi viết đó a. Tức chết ta... tức chết ta đó các người ạ.

AI KHÔNG THÍCH CAO H THÌ CÓ THỂ BỎ QUA CHAP NÀY MÀ ĐỢI CHAP SAU A

CHAP NÀY KHÔNG DÀNH CHO NHỮNG THANH NIÊN NGHIỆM TÚC ĐẦU A. MÀ LÀ DÀNH CHO TRẺ HƯ Ý NHÉ, CHỈ CÓ TRẺ HƯ MỚI ĐƯỢC ĐỌC THÔI NHA.

Không nghe thấy cô phản đối Thế Thiên liền hiểu cô đồng ý, liền một sức đưa cô lên bàn làm việc rộng lớn chính đáng cô thành bò quỳ.

Cả cặp mông căng kia đều đưa hết vào mặt anh khiến Song Y không khỏi xấu hổ. Đúng là cả hai làm tình nhiều lần trước đây, lại không tính kiếp trước nhưng mà cái bộ dáng này là lần đầu tiên.

Song Y muốn quay người lại, nhưng bị anh một tay giữ eo cô lại tay còn lại xoa nắn cặp mông của cô rất hứng thú. Anh không hề báo trước mà trực tiếp vén váy cô lên tới eo.

Song Y cả kinh muốn hét lên nhưng lại bị tay anh chặn miệng.

_ Bảo bối ! Sớm đã muốn cùng em ở nơi này - Thế Thiên một tay vẫn còn xoa cặp mông,một tay che miệng cô, miệng lại thổi khí vào tai cô

Song Y thừa biết anh thích nói dâm ngôn nhưng lại không nghĩ đến ngay chốn văn phòng anh lại có thể không ngại mà lại muốn cô. Cô nuông chiều anh

thành hồng mắt rồi.

_ Bão bão! Em thật đẹp với bộ đồ này và cả nơi đây - Thế Thiên không ngừng ở đó tiếp tục rót vào tai cô những lời nói hỗn đoán.

Song Y bị anh trêu ghẹo đến cũng bị động tình, vắn vẹo người rất khó chịu mà lại không thể la.

Thế Thiên bỏ tay ra lại một miệng đưa đến môi đẹp của cô mà ngậm mút, hai tay không nương từ mà xé rách tóc tất da của cô. Song Y chợt tỉnh hồn phân nửa liền xoay toàn bộ người lại điều bộ phản kháng kịch liệt.

_ Thiên! Anh có thể coi nó ra em không nói nhưng sao lại có cơ chứ, chút nữa sao em dám xuống phòng làm việc - Vẻ mặt tức giận hiện rõ trên mặt Song Y.

_ Anh thích! - Giờ phút này anh không thêm mẫn đến tâm trạng của cô, lúc này cô đồng ý cho anh rồi thì giờ đây anh có quyền làm tùy thích cô không được ý kiến.

Anh mạnh tay lật cô lại trạng thái bò quỳ lúc này, quả thật chỉ có trời mới biết anh đã bao nhiêu lần mơ tưởng sẽ cùng cô ở tại phòng làm việc này.

Anh muốn mọi nơi anh ở đều sẽ lưu lại dấu vết ân ái cũng hai người, có như vậy anh mới hài lòng. Nào biết cô gái của anh da mặt quá mỏng cho nên dù đồ cô cũng khá là tổn tâm hao sức a.

Thế Thiên nhìn cặp mông của cô, trên mông còn lưu lại vài mảnh rách của tất da làm cho nó thật mê người, người nhìn vào liền muốn phạm tội a.

Ngón tay của anh từ từ chạy theo dọc đường khe ở giữa hai đùi, đến mẫn lớn anh dừng lại, dùng tay nhấn nhấn vài cái quả là thứ quen thuộc của mình, không cần canh hay nhắm liền dừng đúng ngay điểm của Song Y, khiến cô không khỏi than lên một tiếng.

Thế Thiên không buông tha tiếp tục nhấn thêm vài cái, thấy phản ứng của Song Y thật khiến anh hài lòng vô cùng. Anh dự định sẽ đem ngón tay của mình chôn vào tiểu huyết nhưng lại suy nghĩ điều gì, liền quay qua mờ ngăn kéo lấy ra một cây bút bảng lớn hơn bút bi bình thường một nửa.

Ánh mắt anh trở nên khác thường sau đó không phân biệt lắm liền nhấn cây bút vào tiểu huyết. Đối với Song Y từ này đến giờ bị anh đùa giỡn thật sự là đã động tình không thể ngừng được, tiểu huyết cũng đã sớm tiết ra dịch, hiện tại cô thật thấy trống rỗng muốn được an ủi.

Bình thường Thế Thiên lại không đùa dai đến vậy, hôm nay anh lại dạo đầu quá lâu nào biết được dạo đầu lại kích thích hơn mọi khi nên cô sớm muốn đến chết luôn rồi.

Vật lạ lúc này được đưa vào tiểu huyết, nơi tiểu huyết sớm mong muốn được lấp đầy liền ra sức mút lấy vật lạ kia vào trong, vẻ mặt của Song Y lại vô cùng thỏa mãn,

Với bộ dáng của cô lúc này, cô không hề biết Thế Thiên lại dám dùng thủ đoạn với cô, cứ ngỡ là tiểu Thiên nên không mấy may mà thỏa mãn.

Thế Thiên bên này nhìn thấy tiểu huyết của cô ra sức mút lấy cây bút đó trong chớp nhoáng đã vào hơn phân nửa, một cảnh tượng tà dâm ở ngay trước mắt anh thế này khiến cho anh không kiềm lòng được lại phát sinh ghen tuông với cây bút.

Cây bút kia cũng chính là anh đưa vào, mà giờ nhìn nó được Song Y thu nạp lại đi không thích, không suy nghĩ nhiều anh liền một tay rút cây bút ra.

_ A.... Thiên... anh thật quá đáng! - Song Y đang trong cơn mê loạn, bị anh một tay cắt đứt khiến cho cô không khỏi cau mày quay đầu lại nhìn.

_ Muốn tiểu Thiên ư? - Thế Thiên tay cầm tiểu Thiên hướng về mắt Song Y, nụ cười gian xảo

_ Anh lưu manh! Em không thêm - Song Y lại tức giận muốn trèo xuống.

Nhưng nào dễ như vậy thoát thân, cả người liền bị Thế Thiên ôm lại, dùng ánh mắt tà tà nhìn cô.

_ Em không muốn nó ư? - Thế Thiên vẫn bộ dáng đó, hướng tiểu Thiên về phía đùi mềm mại của cô cọ cọ.

Song Y thật nhẹn cũng nhẹn rồi, lại bị anh khiêu khích như vậy cô tự mình hít ngậm khí lạnh, sau đó hung hãn thờ ra.

_ Anh thật nhiều lời, lại đây! - trước giờ toàn Thế Thiên chủ động, hôm nay sự kiềm nén của cô có đỉnh điểm, bị anh chọc cho lâu như vậy lại còn bị tra hỏi, ai mà chịu cho được.

Cô đổi thế thụ động thành chủ động, đề anh lên ghế giám đốc sau đó dùng hai chân mình kẹp anh ở giữa ngồi lên, đem tiểu Thiên đưa thẳng vào trong tiểu huyết.

Bị trêu ghẹo đến cực độ như vậy, sớm muốn được lấp đầy nên khi cả tiểu Thiên nằm gọn trong tiểu huyết nó khiến cho Song Y thỏa mãn vô cùng cô thờ ra một hơi.

Thế Thiên bị cô làm thành thế bị động, đến khi tiểu Thiên của anh chính thức được nạp hết vào tiểu huyết liền cũng như rất thỏa mãn, anh rên nhẹ một tiếng sau đó dùng tay động người cô lên xuống theo nhịp.

Thấy cô đã bắt được nhịp rồi liền buông ra, tự mình hưởng thụ cảm giác được cô chiều đãi a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nói xấu Song Y của ta xong đời các cô rồi

Sau sự kiện vừa rồi, Song Y rút kinh nghiệm gây gât là sẽ không bao giờ lên văn phòng của anh một mình nữa

Cơ vậy mà cũng bị anh dùng chiêu dụ dỗ không biết thêm mấy lần nữa. Đến nỗi Song Y làm mặt giận với anh nhưng cũng không thoát khỏi.

Chỉ có từ lúc bước vào công ty được 1 tháng, Song Y cùng Thế An bị toàn bộ nhân viên trong đây đối xử thật như một bà hoàng, nhìn cho rõ là mỗi ngày 2 cô chỉ đến đây ngồi làm mấy việc vặt vãnh hầu như đều là do Thế Thiên kêu thư ký Lương giao việc.

Còn lại trong văn phòng không một ai dám lên tiếng sai các cô làm gì cả, có lúc Thế An phải xông lên mà dành lấy việc chứ không mà ngồi không đến phát điên.

Hôm nay phòng thiết kế sẽ có cuộc họp với giám đốc, đúng 1 tháng sẽ lại có cuộc họp này nhằm đưa ra ý tưởng chiến lược mới.

Phòng thiết kế có tổng cộng 24 người tính luôn cả 2 cô, mỗi người đều sẽ phải ra chủ đề thiết kế của riêng mình, và mẫu thiết kế được chọn sẽ do các cô đồng hợp lại.

Đây là sự công bằng trong công ty của Thế Thị, mặc dù vị tiểu tổng tông của Thế Thị ở đây nhưng mọi người luôn tin tưởng sự công bằng phân minh của các vị lãnh đạo.

Mỗi một người thuyết trình chỉ được 15 phút cho sản phẩm của mình, nên thời gian hạn hẹp, cần phải nhanh gọn tóm tắt lại phải đầy đủ ý. Thế An và Song Y chưa có kinh nghiệm cho nên lần tiến cử này hai cô quyết định chỉ đi xem chứ không tham gia.

Quả thật, công ty Thế Thị luôn xem trọng nhân tài mỗi một đề án đề ra rất được thu hút 2 cô gái nhỏ hưng phấn vô cùng với các mẫu thiết kế, phong cách chuyên nghiệp của các nhân viên ở đây.

Trong cuộc họp, hai cô gái nhỏ không ngừng tỏ mặt ngưỡng mộ trước những tác phẩm thời trang, mãi mê đến nỗi quên luôn người lãnh đạo nào đó này giờ không hề nhìn mẫu thiết kế mà lo nhìn cô gái nhỏ nào đó.

Cả tháng nay anh quả thật được ăn no đủ, trưa một cử, tối một cử nên khiến tâm tình anh vô cùng tốt, nhìn hai tiểu tông của mình vui vẻ như thế khiến anh cũng vui lây.

Sau khi họp xong, tất cả nhân viên đều đi ra, Thế An không ngừng khen ngợi các nhân viên khác khiến cho họ cũng vui vẻ không ngừng. Ai lại không nghĩ thiên kim tiểu thư của Thế Thị tính tình vui vẻ, hoà đồng như vậy lại hết lời với nhân viên khiến cho mọi người càng nhìn càng thích.

_ Thế An! Minh vào toilet một chút! - Song Y hướng đến phía trước nói

_ Minh vào với cậu - Thế An vui vui vẻ vẻ khoát tay Song Y đi vào.

Trong lúc đang ở buồng toilet giải quyết, bên ngoài có 3 nhân viên nữ cũng bước vào.

_ Chị Thanh! Hôm nay chị biểu hiện thật tốt a, chắc chắn mẫu thiết kế của chị sẽ được chọn nga! - Đinh Lan một nhân viên của phòng thiết kế miệng mồm cũng khéo lắm.

_ Đúng a! Tôi thấy tổng giám đốc có vẻ rất ưng với thiết kế của chị! - Ngọc Quyên một bên thêm vào.

_ Các cô cũng làm rất tốt - Thanh Thanh là một trong những nhà thiết kế nổi của công ty, cô ta cũng cho ra khá nhiều mẫu mã khiến cho công ty thu về không ít, nên công ty cũng khá ưu đãi cô ta.

_ Chị nói sao a! A A Nhị tiểu thư sao không tham gia a? - Ngọc Quyên dựa vào thành rửa tay có chút thắc mắc.

_ Chắc cô ấy đang học hỏi! - Thanh Thanh nhìn vào gương soi lại nhan sắc của mình, thuận tay lấy ra một hộp phấn và một cây son.

_ Nhị tiểu thư rất vui vẻ, tôi rất thích cô ấy nhưng mà cái cô Song Y gì đó hình như là ăn theo nên mới vào công ty này đó - Đinh Lan cũng đang kẻ lại chân mày.

_ Chắc chắn rồi, đi theo nhị tiểu thư mà nhị tiểu thư nào chứ của Thế Thị đó, Thế Thị đó nha, cô ta chắc cũng không tốt lành đâu a - Ngọc Quyên như được nói đúng chủ đề cần nói liền dừng động tác tô son nhìn qua Đinh Lan.

_ Chị Thanh, lúc này đi ra em thấy cô ta còn nhìn giám đốc của chúng ta một cái, chị nói xem đúng là có một đích đó a - Đinh Lan vẫn tiếp lời không để mọi việc dừng lại.

_ Đinh Lan! Giám đốc chúng ta xưa nay không ngừng nữ sắc, cô bé Song Y đó nào có khả năng! - Thanh Thanh đến công ty này đã được 4 năm, cô ta cũng đã từng muốn nhiều cơ hội cùng với Thế Thiên, nào ngờ anh lại chẳng bao giờ màn đến cho nên cô ta quyết thiết kế tốt để anh có thể để ý mình một chút.

_ Nhưng em thấy cô ta rõ ràng lưỡng lự với giám đốc - Đinh Lan vẫn không phục, cô ả cũng cùng mục đích thôi nhưng cũng đã tự mình từ bỏ cách đây không lâu,

_ Vậy chắc chắn cô ta là lợi dụng quan hệ tốt với em giám đốc để có thể tiếp cận, chắc chắn, tuổi nhỏ mà đã toan tính nửa đời sau - Ngọc Quyên tỏ xong son môi chỉnh lại y phục liền hất mặt nhìn qua hai người kia.

_ Vậy thì cô ta cứ mê đi ha ha ha - Thanh Thanh biết rõ, cô ta đã dùng bao thủ đoạn mà chặn lại ít gì, nói chỉ là một tiểu cô nương như thế.

Ba cô đang đứng vui vui nói xấu người nào đó, cửa phòng vệ sinh lúc này mở tung ra, một cước bị Thế An đạp mạnh.

_ Nhị..... nhị tiểu thư.... - Thanh Thanh giật bản mình với tiếng đập cửa cô ả tính quay qua mắng người nào đó liền thấy rõ người này này giờ mình nói xấu.

Vừa nói xong câu thì cửa phòng kế bên cũng mở ra, ánh mắt của Song Y lạnh vô cùng, cô là bị ép đến đây, đến đây còn bị giám đốc của các người ăn tươi nuốt sống oan ức không được giải bày cùng ai. Lại bị các cô nói đến như vậy.

_ Nói xấu Song Y của ta xong đòi các cô rồi! - Thế An mặt giận đến nổi cả gân xanh, liền tiến tới chỉ mặt từng người

_ Nhị tiểu thư,.... tôi chỉ nói sự thật! - Đinh Lan điếc không sợ súng vẫn cứ một mực mình đúng, còn tâm trí muốn giúp Thế An không bị lợi dụng nữa chứ.

_ Câm mồm - Thế An không cho phép ai có quyền nói xấu chị dâu của mình, cô sử xong sẽ trực tiếp đi gặp anh hai đuổi việc ba cô này.

_ Nhị tiểu thư.... hiểu lầm, tất cả đều hiểu lầm - Thanh Thanh lúc này sợ đến mặt trắng xanh, cô ta đó giờ thông minh nào ngờ lúc này vì chút ganh tỵ mà đụng phải người không nên đụng.

_ Tại ta đây không hề điếc, hiểu lầm cái gì? - Thế Thiên trừng mắt nhìn Thanh Thanh.

Cô ả này đồ mặc cũng cỡ, lại ngực to vô cùng, mặc đồ nhỏ hơn thân hình một số liền lộ ra chút áo ngực, váy thì ả ả hiện hiện cái kia thật chướng mắt người nhìn.

_ Về thu dọn đồ của các cô đi! - Thế An không muốn nhìn nữa toàn một lũ tiện nhân muốn quán lấy anh hai mình, liền nắm tay lôi Song Y ra ngoài.

_ Nhị tiểu thư,,, xin tha mạng, tôi biết lỗi của mình - Thế An cười lạnh nhìn ba cô gái đang quỳ xuống chân mình không ngừng khóc lóc.

_ Ha... giết người thì chỉ cần hai chữ “ Xin Lỗi “ là xong việc sao? - Thế An đứng trước cửa nhà vệ sinh nhìn vào, càng nhìn càng chướng.

Không muốn ở đây một khắc nào nữa liền nắm lấy Song Y đi thẳng đến chỗ anh hai quyết đuổi cô ba con tiện nhân đó.

_ Anh hai, nhân viên công ty anh vô sỉ dám ức hiếp Song Y của em, mau đuổi việc họ - Thế An không khách khí bước thẳng đến phòng của Thế Thiên quát lớn.

_ Được! Liền đuổi - Thế Thiên đang ngồi trên ghế có chút suy nghĩ nơi nào, liền nghe Thế An báo có người ức hiếp Song Y, không cần biết lý do là gì, liền đuổi việc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Được anh an ủi

Sự việc đuổi thẳng ba nữ nhân viên nhanh như chớp đã loang ra hết cả công ty. Câu nói của Thế An kèm với không cần suy xét mà đuổi thẳng của tổng giám đốc đã làm cho mọi người khẳng định rằng vị trí của Song Y.

_ Y Y! cậu yên tâm tớ luôn bảo vệ cậu! - Thế An cả buổi chiều bực tức không thêm trở về phòng thiết kế nữa, liền cùng Song Y ở phòng của anh.

Thế Thiên hành động nhanh khiến cho Thế An rất hài lòng về việc này liền không ngừng khen ngợi anh trai mình rất biết điều.

Song Y nhìn nhìn Thế An cười cười ra vẻ mình ổn, cô nhìn về phía Thế Thiên đang ngồi đối diện thấy ánh mắt của anh một mực không rời khỏi mình có chút khó hiểu.

Có trời mới biết được rằng lúc vừa nghe có người bắt nạt cô, anh thật chỉ muốn ôm cô vào lòng xoa dịu sự tổn thương đó nhưng cô lại không cho anh công khai mối quan hệ này, anh liền không manh động trước mặt cô em gái nên chỉ nhìn chăm chăm cô không rời.

Sau một hồi, anh liếc mắt sang nhìn Thế An, ánh mắt anh rõ ràng là muốn cô cắt đi để lại không gian cho hai người, nào ngờ cô em lạnh lợi mọi ngày lại ngốc không đúng chỗ, cô điếc không sợ súng cứ ngồi lì ở đó mà đi ôm ôm Song Y của anh từ nãy đến giờ.

_ Thế An! em ra ngoài pha cho Song Y ly nước chanh đi. - Anh chưa bao giờ phải trực tiếp nói như thế, lại phải tìm câu nói phù hợp để đuổi người kia, thật là phiền chết anh mà.

_ Àch... vậy em pha cho cả ba - Thế An lúc này mới nhìn về phía anh, nhận biết được hóa ra nãy đến giờ cô là người điếc không sợ súng, lại còn mặt dày ngồi đây nên rất nhanh rời đi.

Thế An bước ra khỏi cửa, không quên đóng kỹ thật kỹ cửa lại để không gian riêng cho hai người bên trong.

_ Tiểu Y, lại đây! - Anh từ nãy đến giờ chỉ đợi tới lúc này.

Song Y không nói gì hết, vốn tâm tình cô rất vui khi anh vì cô mà không cần biết ai đúng ai sai trực tiếp đuổi những kẻ bắt nạt cô, nhưng mà trước mặt Thế An như vậy cô không thể làm ra mặt được nên cứ trầm ngâm nãy giờ.

Cái vẻ mặt đó của cô đâu ngờ rằng làm anh tưởng cô bị tổn thương quá nặng, tâm trạng trũng xuống nên thật lòng muốn an ủi cô.

_ Đừng buồn nữa, anh đã xử lý bọn họ từ nay sẽ không ai dám nói đến em nữa - Thế Thiên ôm cô vào lòng, đặt cô ngồi lên đùi mình sau đó gất gao ôm cô dõ trên sống lưng của cô từng cái nhẹ nhàng.

Song Y muốn mở miệng nói là cô rất vui nhưng mà có vẻ cô cảm thấy đã trễ rồi vì hành động của anh đang muốn an ủi cô mà, nếu cô nói ra đúng là đánh gãy suy nghĩ của anh lúc đó cô mới là thật sự đáng thương a.

Cho nên im lặng và thực tâm hưởng sự yêu chiều dỗ dành của anh cho tốt đi a. Anh lúc nào cũng trên giường thì lúc nào cũng như hổ đói, thật lúc anh hiền dịu thế này nên ngoan ngoan mà làm mèo lười trong lòng anh là tốt nhất.

_ Song Y, còn 10 ngày nữa phải không? - Đang dõ dành bảo bối trong lòng, anh chợt nhớ ra một việc liên hồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Kết hôn thôi Song Y à!!

_ 10 ngày nữa? - Song Y đang ở yên trong lòng anh, nghe được câu hỏi có chút thắc mắc.

_ Là sinh nhật em! - Thế Thiên ánh mắt nhu tình, một tay vuốt tóc cô nhẹ nhàng nâng niu sợ vỡ.

_ A! nhanh vậy sao? - Song Y chợt nhớ ra, thì ra cô quên mất vấn đề này.

_ Kết hôn thôi Song Y à! - Anh càng nói ánh mắt càng như nước chảy thành sông khiến người khác nhìn vào đều nguyện một đời bên anh.

_ Thiên! - Song Y như là bị anh dọa sợ, khiếp trước anh một mực để cô bên người hơn 10 năm nhưng lại không hề đề cập đến việc sẽ cùng cô kết hôn.

Lúc này đây mới gặp anh được hơn nửa năm liền được anh đề cập tới, điều này khiến trái tim của Song Y nhảy múa không thôi.

_ Em nguyện chứ? - Thế Thiên càng nhìn cô bằng ánh mắt chờ đợi.

_ Thiên! oa oa oa - Cô lúc này nước mắt đã không thể cầm cự được nữa, đây chính là điều cô muốn ở kiếp này.

_ Ngoan, từ nay chúng ta liền là của nhau! - Thế Thiên ôm cô vào lòng dỗ dành và nâng niu.

Trong lúc anh đang cuối xuống hôn cô thì cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, khiến cho Thế Thiên thật muốn ăn tươi nuốt sống cái kẻ không biết thất thời là gì.

Cái kẻ thất thời đó lại không ai khác chính là Thế An, sớm đã làm xong 3 ly đá chanh nhưng cũng rất hiểu chuyện mà đứng ở ngoài chơi đùa một chút. Thấy thời gian cũng đã lâu nên mới bạo gan mà bước đến gõ cửa.

Cô nào ngờ, chỉ cần đợi thêm 2 phút nữa thì đời sẽ không phải thảm như sau này rồi. Song Y bị tiếng gõ cửa làm cho giật mình liền từ trong lòng anh nhảy vọt ra.

Vật mềm mại đang ở trong lòng ấm áp liền biến mất khiến cho tâm trạng đang tốt như trời xanh trong liền thành mưa bão giông tố kéo đến.

Thế An lúc này tội vô cùng a.

Điều chỉnh tâm trạng cho tốt, Thế Thiên mới dẫn hai cô gái về nhà.

Chiếc xe phiên bản giới hạn dừng lại trước cửa nhà của Thế gia, nhìn thật oai oai hùng hồn a.

_ A, Song Y hôm nay nghe nói con bị ức hiếp a, hai đứa kia thật đáng trách bảo vệ Song Y kiểu gì chứ hả? - Ôn Nhu từ trong phòng mình chạy ra, ôm lấy Song Y như bảo bối của mình, ngược lại quở trách hai đứa con.

_ Mẹ à ! anh hai cũng đã đuổi 3 con tiện nhân đó rồi sao mẹ còn trách chúng con a, thật bất công, ai mới là con ruột của mẹ hở,. ai ai ai! - Thế An rất thích Song Y nhưng nhìn mẹ mình bảo vệ Song Y quá đáng nên ăn một chút giấm chua.

_ Y Y, con đừng lo hai đứa nó giải quyết không được, bác đây sẽ thay trời hành đạo xử hết những bọn xấu đó cho con, đừng buồn a - Ôn Nhu rất là cưng chiều đứa con gái bà nhìn trộm này.

_ Mẹ, ba có ở nhà không? - Thế Thiên từ nãy đến giờ không nói gì chỉ tự mình đến ghế sofa mà ngồi.

_ Có a! - Ôn Nhu không chịu buông Song Y ra vẫn cứ vừa ôm vừa trả lời.

_ Mẹ bỏ cô ấy ra, rồi đi kêu ba - Thế Thiên không ưng lòng, dù là mẹ nhưng cũng không thể tùy tiện ôm bảo bối của anh đâu a.

_ Ba đây! sao con giảm sai bảo bối của ba chứ hả, muốn chết sao? - Thế Tường từ trong phòng đi ra, ông cũng đã nghe qua chuyện ở công ty, cả buổi chiều ở trong phòng đồ dành vợ yêu không bực tức.

_ Ba lo người phụ nữ của ba trước đi! - Thế Thiên nhìn sang mẹ của mình vẫn cứ ôm lấy Song Y không chịu bỏ ra, liền đứng dậy đi đến kéo hai người tách ra.

_ Ba mẹ! con quyết định, 10 ngày sau sinh nhật Song Y sẽ là buổi đính hôn của tụi con. Sau 1 tháng sẽ cử hành hôn lễ - Sau khi tách mẹ của mình ra, Thế Thiên một tay ôm eo Song Y một tay để trong túi quần đinh đật trước mặt người lớn mà tự tin nói.

_ Thật chứ.... Thế Thiên, con là số một, được được, mẹ sẽ gọi chị sui, à không phải kêu tài xế Trần liền đánh xe rước chị sui qua ngay.... Tài xế Trần ông ở đâu - Mẹ của anh mừng đến phát điên, tự nói tự giải quyết, vừa nói lại vừa chạy ra khỏi cửa lớn đi tìm tài xế.

Sau hơn 1 tiếng, mẹ của Song Y cũng được tài xế Trần đưa đến nhà, Ngọc Vân bà thật không hiểu vì sao nhưng cũng đồ đạc tươm tất mà đến .

_ A, mẹ Song Y, chị đã đến mau mau vào đây - Một tiếng hơn vừa rồi Ôn Nhu quả thật đi đứng ngồi không yên, cứ ngóng ngoài cửa đến khi xe của gia vào đến cửa bà không cần thần tượng gì nữa hết, trực tiếp chạy ra cửa đón người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Gọi một tiếng Mẹ

Sau khi rước người vào cửa, Ôn Nhu miệng không ngậm được mà trực tiếp nói thẳng sự việc cho Ngọc Vân nghe. Ngọc Vân ở đây quá sùng sốt liền không biết ứng phó thế nào, nhìn Song Y một cái rồi lại nhìn về vợ chồng Thế.

_ Vậy, y anh chị là, Song Y con bé....! - Bà đã hiểu được không ít nhưng vẫn cứ nói lại với về không tin được.

_ Đúng a! từ đầu gia đình tôi rất vừa bụng con bé, nào tới 10 ngày con bé liền 18 tuổi chúng tôi xin được đính hôn luôn, sau đó một tháng liền tổ chức hôn lễ, chị thấy thế nào? - Ôn Nhu từ đầu đến cuối rất rõ ràng trong vấn đề này, bà nói hăng say vô cùng.

_ Con bé, còn nhỏ - Ngọc Vân không phải là không muốn gả con gái đi, nhưng mà với tình thế này con bé chỉ vừa 18 lại chưa được trải qua chuyện đời thì làm sao mà sớm có chồng như vậy được cơ chứ.

Lấy từ chuyện của bà, bà muốn con bé cùng đối phương tìm hiểu kỹ hơn sau đó 2-3 năm mới hẳn hầy tính đến hôn sự, nào ngờ gia đình đối phương lại

hào hào tâm can với con bé như vậy.

_ Chị đừng lo, chúng tôi rất yêu thương con bé. Không thì thế này, sau khi cưới xong chị cũng dọn về đây ở đi. Mọi người đi làm cả ngày, chỉ có mình tôi, chị về đây chúng ta ngày đêm hào hào tâm sự, hào hào mua sắm a. Chị thấy thế nào?? - Ôn Nhu không cần biết gì nữa, chỉ cần biết là làm mọi cách bắt được đứa con dâu này về càng nhanh càng tốt.

Nhìn bộ dạng của bà còn gấp hơn cả Thế Thiên nữa ý chứ.

_ Vậy, hãy hỏi ý con bé cái!- Ngọc Vân không nghĩ, chuyện tình duyên của bà từ trước gian nan như vậy, nhưng đến con gái bà người ta lại vui vẻ như vậy, còn muốn bà về ở chung thật là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

_ Con bé tất nhiên đã đồng ý lời cầu hôn của Thế Thiên rồi a - Ôn Nhu cười đến cứng cả quai hàm nhưng vẫn cứ hết thấy mà vui mừng.

Ngọc Vân nhìn qua Song Y thấy cô đang cuối đầu không dám nhìn bà, quả thật cái hành động này cho thấy bà rõ ràng hôm nay chính thức mất con gái rồi a.

_ Tôi không mong gì, cũng không đòi hỏi gì chỉ mong con bé sau này hạnh phúc - Ngọc Vân đến tình thế này không còn gì để nói liền vì sự chào đón quá nồng nhiệt này đối với con gái bà, coi như là con gái bà phúc phần lớn hơn bà đi.

_ Mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc tiểu Y thật tốt - Nãy giờ chỉ một mình mẹ nói, đến câu nói này anh lại lên tiếng.

Câu nói vừa rồi của anh khiến cho cả gia đình đang vui vẻ lại hóa ra cứng đơ.

_ Coi kìa, chưa gì đã gọi là mẹ, hào hào, Song Y con gọi ta một tiếng mẹ đi a - Ôn Nhu sau một giây bất động liền vui càng ngày càng lớn chạy qua chỗ Song Y đang ngồi ôm ôm cô bé.

_ Mẹ... mẹ! - Song Y nhìn qua mẹ của mình, thấy biểu hiện đồng ý của Ngọc Vân mới dám mở miệng Ôn Nhu một tiếng mẹ.

_ Hắc Hắc Hắc, Thế Tường anh xem, em đã có con dâu rồi đây này.... hắc hắc hắc - Ôn Nhu nghe được tiếng mẹ lí nhí từ cô cũng đủ cho bà cảm thấy hài lòng đến cực tâm a.

_ Được rồi, mau dùng bữa, chị sui đừng ngại sau này chúng ta chung một nhà liền hào hào quan tâm nhau - Ôn Nhu bị lão công nắm tay lôi trở về chỗ ngồi, tâm tình vui đến tăng động không ngừng .

Ngày thường bà đã là như con ních dù tuổi có ở hơn nửa hàng 40 khiến cho mọi người thật không biết phải ứng xử thế nào với bà cho đúng.

Đường đường là một phu nhân của tập đoàn đứng đầu vậy mà bà chưa bao giờ ra được một cái dáng gọi là phu nhân, cứ lí la lí lác cả ngày, trừ những buổi tiệc bà như khó khăn lắm mới đảm tỉnh một chút nhưng rồi lại cũng đầu vào đấy.

Ngọc Vân bị tính cách này của Ôn Nhu dọa cho sợ một phen.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Giông tố tới rất lớn a!

Sau bữa cơm tình thân, cả hai gia đình đều thống nhất với nhau sẽ tổ chức cho lễ đính hôn ngay trong ngày sinh nhật của Song Y a..

Đương nhiên tiệc sinh nhật của Song Y sẽ được tổ chức tại Thế gia rồi.

3 ngày trôi qua thật rất êm đềm, từ lúc chính thức công khai sự việc, Thế Thiên như hồ được thả về rừng anh không ngừng lại nữa mà thể hiện tình cảm với cô ở mọi nơi, mặt kệ ánh mắt nào cũng được chỉ cần anh có Song Y là được.

Song Y thì ngược lại, cô thì rất muốn đẩy Thế Thiên ra, giáo huấn anh một chút nhưng mọi việc là bất thành công, lúc nào cô cũng là kẻ thất bại thảm hại hết a.

Hôm nay, buổi chiều anh cùng thư ký Lương đi giao dịch với khách hàng lớn tại một sân golf nổi tiếng. Không phải các cuộc làm ăn được thành lập đều ở khách sạn hay nhà hàng đâu a, sân golf cũng là nơi rất lý tưởng để thành giao một hợp đồng lớn đó nha.

Chiều hôm nay, Song Y được về sớm nên cô cùng với mẹ đi dạo mua sắm một chút, vốn tâm tình phải thoải mái nhưng Song Y lại cảm thấy trong người lạ lẫm, tim đập không ngừng, cô lại sợ xuất làm bẽ cái tô trong nhà hàng.

Tiếng điện thoại vang lên khi Song Y đang cuối xuống dọn dẹp nó làm cô giật mình là quơ tay một cái bị mảnh thủy tinh cắt đứt.

_ Y Y! Thế Thiên.... Thế Thiên bị ám sát - Tiếng bên trong điện thoại vừa khóc vừa nói rất thảm thiết của Ôn Nhu.

_ Mẹ! mẹ nói sao, Thế Thiên ành? - Song Y nghe được đoạn thoại mặt liền không còn giọt máu, hóa ra từ chiều đến giờ điều khiến cô lo lắng chính là việc này.

Rất nhanh cô được Ôn Nhu cho địa chỉ, cô cùng mẹ mình chạy nhanh đến bệnh viện quốc tế cũng là bệnh viện của nhà anh thành lập.

_ Mẹ, Thiên! - SONG Y chạy thẳng tới chỗ Ôn Nhu đang khóc thảm thương trong lòng của Thế Tường .

_ Song Y! Thiên nó sẽ không sao phải không con! a hu oaoa - Ôn Nhu từ trong lòng chồng mình quay sang ôm chặt lấy Song Y nước nờ ra từng chữ.

Song Y chưa biết sự tình thế nào, nhưng cô biết anh đang phải đấu tranh dành lấy tính mạng của mình .

_ Giám đốc đã qua con nguy kịch! - Đèn phòng phẫu thuật đã tắt, bác sĩ Thạch bước ra thở phào một cái, liền cung kính trước mặt chủ tịch.

_ Tốt... vậy là tốt! - Thế Tường là một người đàn ông rất bạo lãnh, nhưng giờ phút này nghe tin liền từ cõi lòng từ nãy giờ không dám bộc phát mà cũng thở ra một hơi, cả người căng cứng của ông từ nãy đến giờ cũng đã thả lỏng .

_ Thật.... thật chứ - Ôn Nhu nghe tin liền nhìn vào bác sĩ Thạch muốn ông khẳng định lại một lần nữa.

_ Thật thừa phư nhân, nhưng mà có một chút việc - Bác sĩ Thạch cung kính trả lời với bà,.

_ Nhưng gì? - Ôn Nhu nghe được Thế Thiên đã qua con nguy kịch cũng thở ra một hơi nhưng lại nghe một chữ " Nhưng ".

_ Cú đánh rất mạnh, khiến cho phần não của giám đốc tụ một khối máu đông rất lớn, chúng tôi đã lấy nó ra nhưng vẫn còn một lượng nhỏ, liền không thể sử lý hết cho nên sau khi giám đốc tỉnh lại liền sẽ không nhớ - Bác sĩ Thạch rất chi tiếc nói ra những sự việc đang diễn biến.

_ Thăng bé, sẽ mất trí nhớ? - Thế Tường đứng ở một bên không còn an tâm mà nắm lấy bác sĩ Thạch.

_ Đúng là sẽ mất đi một phần kí ức, còn việc kí ức đó có trở lại không thì còn phụ thuộc vào người nhà - Bác sĩ Thạch không sợ vẻ mặt như thần chết của Thế Tường.

_ Không sao, không sao, cả nhà sẽ giúp thăng bé mau mau nhớ lại - Ôn Nhu nghe được có thể lấy lại kí ức nên rất tin tưởng vào sự kiên trì của bà sẽ hết mình giúp con trai.

Nhưng việc anh mất kí ức nào thì phải đợi anh tỉnh lại thì mới biết được.

Anh hôn mê 4 ngày 3 đêm vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Song Y bỏ hết công việc nguyên ở trong bệnh viện chăm sóc anh.

Đến ngày thứ 5 cô thật không thể nào chịu đựng được mà nằm bên tay của anh ngủ thiếp đi.

Đến sáng hôm sau, anh từ trong con mê tỉnh lại bàn tay có chút lay động khiến cho Song Y chột tỉnh lại, cùng lúc đó ba mẹ Thế cùng Thế An đi vào thay cho cô nghỉ ngơi.

Mọi người thấy được anh đã tỉnh lại, mẹ Thế khóc lóc vui mừng, ba Thế bấm nút gọi bác sĩ còn Thế An một bên ôm lấy Song Y vui mừng.

Bác sĩ rất nhanh đến khám kiểm tra cho anh, sau một hồi bác sĩ Thạch rất vui vì anh đã thoát con nguy kịch mà tỉnh lại.

_ Giám đốc! anh có nhớ gì không? - Bác sĩ Thạch kiểm tra một chút về kí ức của anh.

_ Nhớ, ông là bác sĩ Thạch, còn có Ba và mẹ tôi và cả em gái. - Anh đưa chậm con người nhìn từng người một.

_ Còn cô gái kia..... là ai? - Ánh mắt Thế Thiên nhìn đến Song Y, đối với anh lúc này cô gái này là người nào.

_ Thiên con không nhớ Song Y? - Ôn Nhu hét hoảng cực độ, trợ tròn mắt lên miệng mở lớn lấy từng hơi vào mà thở.

Song Y niệng đang tươi cười, liền nghe câu nói này của anh trên môi tắt ngay nụ cười, hai tay cô bịch miệng ánh mắt tròn lên còn lớn hơn cả Ôn Nhu lại không thể tin được ký ức mà anh quên.

Đó chính là cô.

Sau đó Song Y ngắt xiu tại chỗ khiến cho mọi người đang kinh hoàng trước sự việc đang diễn ra càng rối hơn là Song Y ngắt xiu.

_ Mẹ! cô ta là ai, Thanh An đâu rồi? - Thế Thiên thật sự trở về là con người lúc trước ánh mắt anh không còn ôn nhu nữa mà sắc lạnh đến tê cứng người.

Nhưng " Thanh An " cái tên này sao anh lại nhắc đến?

_ Anh hai, anh không nhớ việc gì sao? - Thế An một tay đỡ Song Y mắt nhìn lớn qua Thế Thiên khi nhắc đến tên này.

_ Tôi muốn gặp Thanh An - Anh không quan tâm câu hỏi của ai cả, cụp mắt xuống nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Còn gì đau lòng hơn

Song Y sau khi ngất xỉu vì kích động này liền được bác sĩ đưa đến phòng bệnh. Phải hơn nửa giờ sau cô mới tỉnh lại.

Ánh mắt cô mơ màng, đập vào mắt cô là trần nhà màu trắng.

_ Song Y! Con tỉnh! - tiếng nói của Ngọc Vân đang sót ruột ngồi bên cô.

Song Y nhận thức lại những việc vừa rồi, cô không nói gì hết chỉ nhìn chăm chăm mẹ mình sau đó nước mắt cô bắt đầu rơi.

Mới hôm qua anh trước mặt mọi người đòi cưới cô.

Mới hôm qua mẹ anh nháo đến ba anh cũng không thể cản, không đợi chờ mà mời mẹ cô đến bàn chuyện của bọn họ.

Tất cả chỉ mới hôm qua, nhưng, bây giờ anh lại không hề nhớ cô là ai. Cô không thể ngừng khóc được, cô vất vả vô cùng mới có thể cùng anh đến sống với nhau một cuộc sống tốt,

Cô đã nỗ lực hết mình để sửa lỗi của mình. Hạnh phúc trước mắt, lại mất ngay trước mắt.

Ai có thể thấu hiểu cho cô cái giây phút anh lạnh nhạt nhìn cô và hỏi " cô là ai? ", bao nhiêu cái hạnh phúc bao nhiêu sự tình yêu vui vẻ lúc đó một giây vang lên một tiếng sấm " Bùng " đầu cô chỉ còn một tiếng " Ong Ong " và cô ngất lịm đi

Đến khi tỉnh lại thì liền biết mình ở phòng bệnh, như vậy, sự việc không phải là mơ tất cả đều là sự thật.

Song Y không thể ngừng khóc.

Ngọc Vân nhìn con gái đau lòng đến ép tim bà vô hạn, bà giờ phút này cũng không biết phải nói lời nào chỉ có thể bên cạnh ôm lấy con gái nhỏ vào lòng thương cho số con gái mình.

Mới hôm qua bà rất ngỡ ngàng với sự việc đang diễn ra lại một thân hạnh phúc tràn đầy khi con gái mình gặp được tình yêu đích thực, bà đã nguyện có thể hi sinh cả cuộc đời chỉ để con gái nhỏ của bà được hạnh phúc suốt đời.

Nào ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện kinh thiên động địa như vậy, bà không biết phải nói gì giờ phút này chỉ lẳng lặng ôm Song Y. Hai mẹ con không thể ngừng thương tâm mà rơi từng giọt nước mắt.

Ôn Nhu cùng lúc ngoài cửa bước vào, bà nhìn hai mẹ con thương tâm đến vậy lúc này chồng bà đã cố gắng hết sức để bà nín khóc nhưng ngay tại giây phút thấy mẹ con Song Y ôm nhau khóc như vậy bà lại không thể kềm lấy nước mắt.

Ôn Nhu cũng tiến đến ôm lấy hai mẹ con Song Y, cả cùng cùng khóc không khí trong phòng bệnh của Song Y lúc này thật không kềm được lòng người.

Sau một hồi, cả ba cùng nín khóc Ôn Nhu cố gắng ổn định lại tinh thần của mình.

_ Song Y, bác sĩ Thạch hẳn nói ký ức của Thiên sẽ trở lại được, chúng ta chỉ cần cố gắng, Mẹ tin với sự yêu thương chân thành của hai đứa, Thiên sẽ sớm nhớ lại con. Con yên tâm đi a - Bà lúc này ngoài việc an ủi thật chất ra cũng chẳng thể làm được gì.

_ Mẹ cũng tin, con mạnh mẽ lên, con sẽ làm được - Ngọc Vân một bên cũng nói với Song Y như vậy, an ủi cô bé hết mình.

Song Y giờ phút này không thể suy nghĩ gì thêm, cô cảm giác mọi nỗ lực của mình thật sự đều bị vứt bỏ. Cô..... cô.... không cam tâm

_ Song Y, Thiên cần con, đừng bỏ cuộc - Ôn Nhu nhìn Song Y thần bay phách lạc sợ cô nghĩ quẩn có chút hối hả nhắc nhở.

_ Mẹ! Con sẽ cố gắng dành lại Thiên của con - Song Y lúc này nín khóc ánh mắt kiên quyết nhìn về hai thân mẫu.

_ Tốt, chúng ta cùng cố gắng - Ôn Nhi nhìn Song Y lấy lại tinh thần cũng bớt hoàn đi.

Chương 62: Điều tra

Song Y sau một ngày nằm viện thân thể cũng đã khỏe hơn nên được xuất viện, cô muốn đến nhìn anh một chút nhưng mà hiện tại cô muốn điều tra về vụ tai nạn kia sau khi làm rõ sự việc lúc đó sẽ đến bồi dưỡng anh .

Sau khi trở về nhà, mẹ cô nấu canh gà cho cô bồi bổ lại bắt cô nghỉ ngơi sớm, Song Y nằm trên giường mắt cứ mở lớn.

Trước mắt mạng sống của anh đã lấy lại được, vấn đề trí nhớ cô sẽ dùng mọi cách để anh có thể nhớ lại không sao cả, nhưng mà vấn đề lớn nhất ở đây đó là cô gái anh nhắc đến Thanh An.

Cô nghe Thế An bảo anh vốn không gần nữ sắc, vậy thì cái cô gái tên Thanh An đó có quan hệ gì với anh cơ chứ.

Cả một đêm Song Y cứ chần chọc mãi không thể vào giấc

12h đêm

_ Thư kí Lương có phải là anh? - Song Y không thể nào ngừng suy nghĩ về vấn đề đó, liên lục lại số điện thoại của thư kí Lương người luôn kề cận bên anh.

_ Đúng là tôi, Song tiểu thư! - giọng của thư kí Lương trầm tĩnh.

_ Cậu có điều tra ra được ai làm chưa? - Song Y không đi vòng vo liền vào thẳng vấn đề.

_ Đã điều tra ra được! - Thư kí lương nhàn nhạt nói.

Sự việc vừa rồi điều được làm đầu tiên đó là điều tra người đã làm nên việc này, thư kí Lương là trợ thủ đắc lực lại là một trong những nhân vật có máu mặt, liên một cái đã có thể tra ra ai.

Song Y biết rõ vị thư kí Lương này, anh ta một mực trung thành với Thế Thiên dù rằng gia tộc anh ta cũng được gọi là đứng đầu đi. Nên giờ phút này người được tin tưởng nhất đó là thư kí Lương

_ Là ai? - Song Y nhú mày lại, cô thật lo lắng.

_ Là Gia Hồng thị! - Thư kí Lương trầm giọng một chút.

Gia Hồng thị xưa nay luôn muốn lật đổ anh, ngày ngày đều lên kế hoạch ám sát anh phòng thủ của Thế Thiên rất tốt nhưng sao lúc này lại bị lọt vào bẫy.

Song Y cũng nghe về Gia Hồng thị này, trước kia ông ta muốn cả hai gia tộc hợp tác tự nguyện đưa con gái của mình cống hiến cho anh nhưng Thế Thiên không hề để mắt đến, lại còn tính kế khiến cho con gái ông ta thân bại danh liệt.

Từ đó ông ta quyết trả mối thù này cho con gái của mình.

_ Song tiểu thư! xin người đừng đau buồn, tôi xin lỗi!- Sau khi thư kí Lương báo về người đã lên bẫy Thế Thiên thì không nghe Song Y nói gì nữa.

Anh ta biết lỗi vừa rồi là do anh ta chủ quan mới khiến cho giám đốc mình xảy ra chuyện như vậy. Lại còn mất trí nhớ quên đi người mà giám đốc yêu thương , anh lần đầu mở miệng an ủi một người lại còn xin lỗi .

_ Thư kí Lương, chuyện không ai muốn! - Song Y nghe được tiếng xin lỗi của thư kí Lương nổi buồn liền mang theo đó mà nặng trong lòng.

_ Thư kí Lương, anh có biết cô gái tên Thanh An? - Sau khi nghe rõ sự tình, Song Y đi vào vấn đề chính, cái vấn đề mà làm cho cô chần chọc.

Sự thật, từ kiếp trước cho đến khi chết cô cũng chưa bao giờ nghe qua cái tên này, nếu nói như vậy thật sự rất nhiều điều cô không biết về anh nữa rồi.

À không, phải nói là kiếp trước chưa bao giờ cô muốn hiểu về anh cho nên mới như ngày hôm nay.

_ Thanh An, cô ta là thanh mai trúc mã với giám đốc. - Thư kí Lương làm sao không biết đến cô gái kia, rất rõ nữa là đằng khác.

_ Vậy làm sao cô ta không ở bên Thế Thiên? - Song Y thờ thẩn một chút.

_ Sự thật, giám đốc thật từng đã thích cô ta..... nhưng mà.... - Thư kí Lương hạ giọng một chút khi nói đến điều này .

_ Nhưng thế nào? - Song Y tìm đập như điên khi nghe đến khúc đó.

_ Ba cô ấy, tính kể với giám đốc lại lúc đó công ty thật sự có vấn đề nên đã rút vốn đầu tư ra khỏi công ty khiến cho công ty thời điểm đó gần như phá sản, còn gọi điện đe dọa người không được giúp giám đốc.... mặc khác.... liền mang Thanh tiểu thư đi mất - Thư kí Lương đến thời điểm này có muốn đầu cũng không đầu được.

_ Vậy là, anh ấy từng thích người con gái đó?- Song Y tỏ một thái độ thất vọng đến không ngừng.

Hóa ra từ kiếp trước đến bây giờ cô đã tự cho mình là chỉ một mình mình trong lòng của anh, nào ngờ tất cả chỉ là vận may mà thôi.

Vậy nếu cô gái kia không đi mất thì có phải 3 năm trước họ đã kết hôn rồi không?

_ Vậy, Thế Thiên muốn gặp cô gái đó thì làm sao bây giờ? - Song Y giọng buồn đến đau lòng người, ánh mắt cũng theo câu nói mà sụp xuống.

_ Cô ấy hiện tại đang ở bên cạnh giám đốc! - Thư kí Lương thật cũng rất khó khăn mà nói ra câu này.

Thật sự ra, khi Song Y ngắt xiu được đưa đi Thế Thiên đã không màng đến lại con dứt khoát bắt anh điều tra coi Thanh tiểu thư đang ở đâu, liền mang người đến cho anh.

Sau 2 tiếng thì anh cũng đã kiểm tra được Thanh tiểu thư, một chiếc phi cơ trực tiếp đến đón Thanh tiểu thư hạ cánh được 1 tiếng trước, hiện tại chắc hẳn hai người đó đang bên nhau.

_ Được! cảm ơn anh! - Song Y nói cũng không nói được, tất cả đều nghẹn tại cổ họng, khó khăn lắm cô giữ được giọng nói của mình mà hồi đáp, sau đó liền tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tôi là ai anh ấy biết

Cả một đêm không ngủ, mắt của Song Y nổi rõ quầng thâm mẹ cô thật thương lòng.

_ Song Y! Mẹ luôn ủng hộ con trong một việc, chỉ là nếu con thật sự mệt mỏi thì đừng tự làm mình bị thương, mẹ luôn ở đây - từ tình yêu của mình Ngọc Vân thật sự không muốn Song Y phải sống một cuộc đời như bà, bà không muốn con gái mình bị tổn thương.

_ Mẹ! Con thật may mắn khi có mẹ. - Song Y thật không ngừng được nước mắt, ôm chặt mẹ mình mà bày tỏ nỗi buồn.

Hôm nay cô quyết định sẽ đến nhà Thế gia hỏi về việc Thanh An, sau đó sẽ đến bệnh viện chiến đấu dành lại anh cho bằng được.

Chỉ là.... Chỉ là... Nếu anh thật sự không nhớ cô thì cô một lần nữa sẽ để anh ra đi chứ?

Tình yêu này ngay từ đầu cô đã tự mình chinh nó, vậy thì cô sẽ chinh cho chết anh luôn.

_ Song Y! Con vào đây - Song Y đến Thế gia sau 1 tiếng, Ôn Nhu ngồi ở trên ghế lớn thấy Song Y đi vào liền đứng lên đón cô vào.

_ Mẹ! Con muốn hỏi... - Song Y ngồi xuống cô không thể nào đợi thêm giây nào nữa.

_ Song Y để mẹ nói hết cho con nghe - Ôn Nhu biết điều Song Y lo lắng lúc này đây bà mới từ từ kể lại mọi việc cho cô nghe.

Sau một hồi, cô đã hiểu ra nhiều điều. Hóa ra điều khiến anh không gần gũi sắc chính là do Thanh An mà ra.

Cô nghĩ lại, nếu như mà cuộc đời kiếp trước lại cho anh mê cô đến ngược đãi cô như vậy thì có phải cô là anh muốn trả thù phụ nữ?

Càng lúng sâu vào suy nghĩ, cô càng cảm thấy áp lực vô cùng. Hay rằng mọi việc đã có chiều sai của nó mà cô không biết được.

Đúng chưa bao giờ cô hiểu anh, chưa bao giờ cô biết được anh đang suy nghĩ những gì. Cô chỉ biết rằng tình yêu lúc đó của anh là một sự bạo tàn, độc chiếm mà thôi.

Nhưng

Thời gian vừa qua, tất cả minh chứng cho sự thay đổi của anh trong việc yêu thương cô là điều gì?

_ Song Y, mẹ hầm canh cho Thiên chút nữa con đem vào cho Thiên nhé! - Ôn Nhu đau lòng nhìn cô con dâu tương lai của bà đang chìm đắm trong sự đau khổ, bà lại không giúp được gì chỉ mong trời rằng Thế Thiên sẽ nhớ lại.

_ Được ạ! - Song Y nhìn thấy nồi mềnh canh liền gặt đầu.

Đúng rồi cô tính vào với anh mà nên thế này vào với anh sẽ tiện hơn.

Sau một hồi được mẹ anh an ủi động viên, Song Y được tài xế Trần đưa vào bệnh viện.

Trước cửa phòng của anh là hai cận vệ đang đứng, họ đương nhiên biết Song Y là ai, cúi chào cô một cách kính trọng nhất.

_ Thiên ca ca, anh nói xem chúng ta lúc này có phải đã rất vui - Tiếng nói lãnh lớt của một cô gái đang vui vẻ.

Song Y bước vào, ánh mắt buồn đến lạ thường.

_ Cô, cô là ai? Sao cô vô được đây? - Thanh An chính là chủ nhân của giọng nói đó, ánh mắt to tròn nhìn cô gái trước mặt.

Song Y đứng người một cách bất ngờ, khuôn mặt kia, cặp mắt kia, mái tóc kia 7 phần là giống cô. Chỉ có cái mũi và đôi môi thật khác.

Song Y hiện lên suy nghĩ rằng lúc đó chắc chắn anh vì cô giống Thanh An nên đã đối xử như vậy với cô rồi.

_ Tôi là ai, anh ấy biết! - Song Y không nhìn cô gái đó nữa mà cặp mắt đầy nhớ nhung nhìn về phía người đàn ông tuấn tú đang ngồi trên giường kia.

_ Anh biết cô ấy? - Thanh An ngạc nhiên quay lại nhìn Thế Thiên.

_ Không! - Thế Thiên nhìn cô vài giây sau đó quay đầu nhìn cặp tài liệu không thèm để ý đến cô nữa.

_ Thiên! Mẹ bảo em đem canh đến cho anh - Song Y đau từng cơn trong ngực nhưng vẫn bình thần tươi vui tiến đến.

Lúc này đây, cô cần phải bình tĩnh, bình tĩnh hết sức cô không được phép lộ ra bất kì sự yếu đuối nào cả.

_ A Thế bá mẫu làm sao, được rồi cảm ơn cô tôi sẽ dứt cho Thiên làm phiền cô rồi! - Thanh An vui vui về về tiến đến tay nắm lấy cặp mềnh canh miệng không ngừng nói.

Song Y thấy động tác của người kia muốn lấy đi thứ trên tay cô liền trợn to mắt hung tợn nhìn cô gái kia.

_ Aaaa! - Thanh An tay đã nắm lấy quai cầm lại bị giựt ra mạnh như vậy khiến tay cô ta đổ lên một đường.

_ An Nhi! Em làm sao vậy? - Thế Thiên đang ngồi xem văn kiện nghe được tiếng la liền nhìn về phía hiện trường. Liền lai thẳng đến ôm lấy cô ta vào lòng.

_ Thiên ca ca, em không sao! - Thanh An bị làm giật mình lại bị giựt mạnh như vậy đau đến nước mắt chảy ra.

_ Cô để canh ở đó rồi đi đi! - Thế Thiên thật trong suy nghĩ sẽ quát lấy người kia dám làm cho An Nhi của anh đau như vậy.

Nhưng lời chưa nói ra, lúc nhìn vào ánh mắt của Song Y bỗng nhiên anh lại không thể la. Ngược lại còn lúng túng.

_ Không! Em sẽ ở đây, xem anh ăn hết canh - Song Y siết chặt cặp mềnh canh này, quả quyết không rời đi.

_ Thiên ca ca, cô ấy là ai anh nói đi - Thanh An vốn tưởng anh sẽ nổi một trận lôi đình đuổi người đi nào ngờ giọng nói này vừa rồi khiến cô có chút hốt hoảng.

Anh không những không quát lớn, lại còn nhỏ nhẹ mà nói người rời đi, khi người kiên quyết không đi anh cũng chẳng mản đuổi.

_ Anh cũng không rõ, anh sẽ điều tra! - Thế Thiên ôm Thanh An đứng dậy, ánh mắt không nhìn Song Y mà nhìn vào Thanh An.

_ Em là hôn thê của anh, cần gì phải điều tra? - Song Y đem cặp mềnh canh đến bàn ăn để lên sau đó kéo ghế ngồi xuống nhàn nhạt trả lời.

_ Cô... Cô.... Cô nói cái gì? - Thanh An hoàn hồn mà trợn trắng mắt quát to.

_ Tôi Song Y là hôn thê của Thế Thiên, nếu, không có gì thay đổi liền tháng sau sẽ kết hôn! - Song Y bình tĩnh, điềm đạm trả lời.

_ Thiên ca ca, cô ta nói bậy đúng không? - Thanh An nước mắt rơi là chả.

_ Em về nghỉ ngơi đi, anh sẽ điều tra một chút - Thế Thiên không đem cô đi vào mà quay cô ra ngoài cửa âm thanh ôn hoà.

_ Thiên ca ca, anh...! - Thanh An càng hoàn hơn khi mà anh lại đuổi cô trắng trợn như vậy.

_ Ngoan, mai lại có thể đến! - Anh không biểu lộ quá nhiều biểu cảm, chỉ nhìn cô ta bằng ánh mắt nhu một chút.

Thanh An không nói gì được, chỉ có thể liếc nhìn Song Y một cái rồi lùi thui ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chịu đựng

Sau khi Thanh An ra khỏi phòng Thế Thiên nhân nhạ bước đến bàn ăn. Ngồi đối diện Song Y.

_ Nói đi! Cô muốn gì? - Anh không nhìn cô, chỉ lấy cặp mềnh canh mút từng muỗng đưa vào miệng thưởng thức.

Đúng là hương vị này của mẹ anh nấu.

_ Em muốn anh nhớ lại em! - Song Y khoanh tay trước ngực tựa người ghé.

_ Tôi có quen cô không mà quên? - Anh vẫn không nhìn cô, vẫn cứ mút từng muỗng canh ăn thật ngon.

_ Không những quen mà còn là không rời khỏi em được? - Song Y không khoanh tay nữa mà đưa hết nguyên người hướng về cái bàn nhìn anh thật gần.

_ Cô lấy gì làm chứng cứ? - Lúc này anh không ăn canh nữa mà ngược lên nhìn cô.

_ Thời gian! - Song Y nhìn ánh không chớp mắt.

_ Bao lâu? - Thế Thiên cũng như vậy nhìn cô không chớp mắt.

_ 1 tháng! - Song Y tự ấn định thời gian cho mình, đúng cô chỉ có một tháng để anh nhớ lại, một tháng nữa cũng là ngày cô và anh sẽ kết hôn nên thời gian sẽ không sai biệt.

_ Nếu tôi vẫn không nhớ lại? - Anh buông muỗng xuống, nheo mắt nhìn cô.

_ Thì em sẽ đi! - Song Y cũng nheo mắt nhìn anh.

_ Nếu tôi nhớ lại nhưng không còn yêu cô nữa thì sao? - Thế Thiên dùng ánh mắt đậm chiều nhìn cô.

_ Thì em sẽ biến khỏi cuộc đời anh - Song Y kiên định nhìn anh cô đặc cuộc một ván thật to cho cả cô và anh.

_ Tốt, giờ tôi cần nghỉ ngơi, cô về trước! - Thế Thiên dùng khăn giấy lau miệng, bỏ xuống rồi đứng dậy đi khỏi bàn ăn.

_ Được! Anh nghỉ ngơi tốt, mai em lại vào - Song Y không biểu lộ quá nhiều chỉ đơn giản là dọn gọn đồ ăn, chừa lại một ngăn đầy lại đàn hoàn để lúc sau anh đói lại có thể ăn.

_ Tốt! Tôi chờ xem biểu hiện của cô! - Anh cầm quyển tài liệu lên đọc đọc một chút, lại lật trang khác.

Song Y nhìn anh một chút, ánh mắt nhớ nhung thật nhiều nhưng rồi lại thu lại rồi bước ra ngoài.

Song Y bước ra ngoài cửa, cánh cửa đóng lại lúc này trong phòng chỉ còn lại Thế Thiên, anh cứ nhìn chăm chăm cánh cửa kia thật lâu, sau đó lại nhìn về phía cặp mềnh canh được để ngay ngắn.

Ngoài cửa, Song Y sau khi đóng cửa lại cô liền để tay lên trái tim của mình, hơi thở thật gấp.

Cô muốn bước đi nhưng lại lao đảo khiến cô phải định vào tường. Cảnh vệ thấy cô có biểu hiện của té đưa tay muốn đỡ nhưng cô lại đưa cữ chỉ không cần, nên hai người chỉ dám đứng nhìn cô.

Song Y định tường mà bước đi từng bước nặng nhọt. Phải hơn 20 phút cô mới có thể bước ra khỏi bệnh viện.

Cô đi lại ghế đá gần nhất ngồi xuống, lúc này đây tay của cô run lên từng cơn, cả thân người của cô cũng theo đó mà run lên.

Có trời mới biết từ lúc cô bước vào phòng bệnh. Những diễn cảnh vừa rồi, cô phải chịu đựng như thế nào mới có thể để lên cái mặt bình tĩnh kia mà đối diện với anh.

Song Y ngồi đó rất lâu, cố lấy lại bình tĩnh cho bản thân mình.

Chợt một lon nước đặc lên má phải của cô, cô giật mình nhìn lên. Ánh mắt của cô mở to hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Ăn đi! Sẽ hết buồn ngay thôi

_ Song Y! Sao em lại ngồi đây? - Giọng nói ấm áp này đến từ người con trai cao lớn kia.

_ Trần Hạo? - Song Y sự việc đau lòng chưa nguôi lại một cơn hoãn khi gặp người này.

_ Song Y, sau hôm bữa anh muốn liên lạc với em liên không được, em lúc này bận lắm sao? - Trần Hạo vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười đó, từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

_ À, em thật dạo này khá bận! - Song Y trầm mặt cô lúc này thật không muốn nói nhiều.

_ Em đã ăn cơm chưa, chúng ta cùng đi ăn? - Trần Hạo nhìn sắc mặt Song Y không tốt, anh ta cũng không hỏi nhiều chỉ hành động một chút.

Song Y từ nhỏ đều bị đồ ăn dụ dỗ nên mỗi lần cô buồn anh đều dẫn cô đi ăn cái này đến cái kia, khi lớn lên cũng như vậy thôi.

Song Y lúc này không thấy đói, tâm trí lúc này làm sao cô có thể ăn được cơ chứ. Nhưng là Trần Hạo cứ kể bên mà lôi nhải hoài, cô cũng đành lòng đứng lên đi cùng.

Đến quán Mì bò , nơi này cô trước kia rất thích, cô đã đến đây vô số lần cùng mẹ và Trần Hạo.

Đúng rồi, cô chưa cùng Thế Thiên đến đây lần nào.

Nghĩ đến Thế Thiên cô lại cảm thấy tâm trí lại nặng đến khó thở.

_ Cô Hoa, cho chúng con như cũ a! - Trần Hạo rất tự nhiên gọi người chủ quán.

_ Hào a, lâu lắm mới thấy hai đứa a, ối, cô bùng ra ngay - Cô Hoa chủ quán mì bò này, cô cũng là một trong những người tận mắt nhìn hai người lớn lên nên cô rất thân thuộc.

Trần Hạo cười cười với chủ quán rồi lại quay sang nhìn Song Y.

Anh ta muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi lúc này anh ta chỉ lẳng lặng nhìn Song Y lại đang tự bay vào suy nghĩ của riêng cô.

Đội một lúc, hai tô mì bò cỡ lớn nóng hổi, khói bốc lên trong thật ngon lành được bùng ra để trước mắt hai người.

Song Y nhìn tô mì, ánh mắt cũng không thay đổi quá nhiều, cô thật không thấy đói. Còn định bảo Trần Hạo sốt bớt cho cô.

_ Ăn đi! Sẽ hết buồn ngay thôi - Trần Hạo xưa nay luôn ôn hoà, anh không thể hiện quá nhiều, dù rằng đã bị Song Y lên tiếng trước đó nhưng vẫn không thay đổi.

_ Em, em thật không muốn ăn! - Song Y hạ tầm mắt xuống cô mũi cũng bắt đầu đỏ.

_ Được! Nào, vừa ăn vừa khóc nào. Ớt đây, bỏ nhiều vào, khóc nhiều vào! - Trần Hạo hiểu cô hơn ai hết.

Khi cô buồn cô sẽ đến đây ăn, không những ăn còn khóc, lại bỏ nhiều ớt để khóc nhiều hơn.

Có lần cô bị điểm kém, buồn đến mấy ngày sau khi Trần Hạo biết chuyện liền dắt cô đến đây, hôm đó cô ăn hết cả một hũ ớt tâm tình mới bớt lại.

Còn giờ, Trần Hạo hiện tại không biết cô đang buồn chuyện gì chỉ đơn giản là biết cô buồn cho nên liền để hai hũ ớt trước mặt cô.

Song Y nhìn hành động của Trần Hạo, nếu trước kia nó rất là bình thường nhưng bây giờ nó lại làm cô đau lòng đến chết đi.

Thế Thiên không biết quán mì bò này, lại không hề biết cách cô giải quyết nỗi buồn này. Vậy mà, người thanh niên trước mặt này lại hiểu rõ cô đến từng điểm nhỏ như vậy.

Rồi cô lại nghĩ đến cảnh cô gặp Thanh An, cô và cô gái đó lại giống nhau hơn nữa điểm, lập luận của cô lại càng chính xác hơn khi anh bảo rằng.

" Nếu tôi nhớ lại rồi nhưng mà không yêu cô nữa " cô không biết là anh cố ý hay vô tình làm cô tổn thương.

Nhưng mà dù anh cố ý hay vô tình thì anh cũng đã thành công rồi đó, cô thật đã tổn thương lắm rồi.

Suy nghĩ một hồi nước mắt của Song Y lại rơi nhiều hơn, cô quyết định giải quyết nỗi buồn này thật tốt.

Tay cầm hai hũ ớt bỏ vào tô mì, trộn nó một cách mạnh bạo, sau đó hả miệng thật lớn mà ăn.

Mùi ớt cay nồng khiến cho Song Y không thể ngờ được liên sắc súa, sau đó khóc rống lên. Cả quán ăn ai ai cũng nhìn cô.

Chỉ riêng Trần Hạo rất bình tĩnh mà đưa nước cho cô uống, vỗ vỗ lưng cô.

_ Tốt, ngày mai mọi việc sẽ tốt thôi! - Trần Hạo nhìn Song Y mà thật đau lòng, từ đầu đến cuối cô chưa hề nói cho anh biết lý do cô đau lòng nhưng anh biết lần này là điều rất kinh khủng đối với cô.

Sau một hồi sắc tới đỏ cả mặt, Song Y nước mắt rơi liên hồi lúc này cô không biết là do ớt cay hay là do cô khóc.

Mặc kệ, miễn rằng cô giải toả được thì mọi việc sắp tới cô sẽ không sợ không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Hôm nay cô thể hiện không tệ!

Qua một ngày thật nặng nhọc với Song Y. Cô ăn hết tô mì bò kia đến giờ cổ họng rất nóng nhưng nó thật làm cô thoải mái nỗi lòng.

Cô từ chối việc đưa về nhà của Trần Hạo, một mình đi trên con đường trải dài hai hàng đào, mùa này đào chưa có hoa, nhưng những tán lá to chắc thật làm người nhìn rất mát lòng.

Đến ngã tư đèn lại đỏ, Song Y một mình thần thò đợi đèn, được một lúc thì một cặp tình nhân cũng bước đến ở bên cạnh chờ đèn cùng Song Y.

Cô chỉ nhìn sơ qua hai người, trên môi treo một chút ý cười. Đúng thật là có quá nhiều việc cô chưa hề được làm cùng anh.

Mà giờ đây điều quan trọng phải làm cho anh nhớ lại cô mới được.

_ Anh, em nên mặc gì đây? - Tiếng của cô gái đang đứng kế bên Song Y đáng yêu nói với bạn trai cũng được.

_ Um! Em mặc cái đầm mà lần đầu chúng ta gặp nhau ấy! - chàng trai rất cung chiêu cô bạn gái khoát tay qua nhéo má của cô bạn gái.

_ Không! Cái đầm đó nó cũ lắm rồi! - Cô gái có chút bất mãn liến chu môi.

_ Nó cũ! Nhưng nó là cái đầm lần đầu chúng ta gặp nhau. Anh có muốn quên cũng không quên được, em mặc đầm đó rất đẹp! - Chàng trai lại cao hứng nhéo mũi cô bạn gái.

" Anh có muốn quên cũng không quên được " câu nói này dừng lại trong đầu Song Y.

Đúng rồi, cái đầm ren trắng đó lần đầu hai người gặp, anh sẽ nhớ lại khi nhìn thấy cô y như lần đầu gặp. Vì đó là ấn tượng khó quên.

Đúng rồi, đúng rồi.

_ Cảm ơn, cảm ơn hai người! - Song Y như được mở chìa khoá trong lòng, nụ cười nhạt lúc nãy biến thành nụ cười tươi.

Quay sang bắt lấy tay của cô bạn gái hết thấy cảm ơn, sau đó không đợi đèn nữa mà chạy về một hướng khác.

Đề lại hai người một nam một nữ đứng ngốc ra ở đó đến đèn xanh chuyển lại đèn đỏ vẫn chưa thể hoàn hồn.

Chạy như bay về đến nhà, Song Y lục tung cái tủ đồ cuối cùng cũng kiếm ra được cái cần kiếm. Nụ cười trên môi Song Y càng thêm lớn.

Cô đêm nay ôm cái đầm ngủ, trên môi còn nở nụ cười thật tươi.

Sáng sớm, Song Y đã tỉnh dậy rất sớm chuẩn bị vài thứ liền đi đến bệnh viện với hy vọng lớn.

Lúc trên đường cô còn hân hoan, cho đến khi đứng trước cửa phòng bệnh cô lại tự nhiên cảm thấy sợ.

Cái cảm giác vui vẻ lúc này biến đâu mất rồi, tim của Song Y đập thình thịch thình thịch.

Hít một hơi thật sâu, Song Y đưa tay mở cửa ra thì cánh cửa tự động mở. Đập vào mắt cô là thân ảnh rất mê người, bờ vai đó, hơi thở đó khiến cho cô nhớ đến phát điên.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, một hồi Thế Thiên nhú mày đưa con ngươi nhìn cô từ trên xuống, sau đó lại nhìn lên khuôn mặt trắng nõn đáng yêu của cô.

_ Cô cùng tôi đi dạo! - Thế Thiên đưa cây truyền nước biển cho cô cầm sau đó bước một bước ra ngoài.

Song Y chưa kịp lấy lại tinh thần thì dây nước biển bị kéo căng Thế Thiên quay lại nhìn cô thêm một cái cô mới hoàn hồn lại mà đi theo anh.

Dọc hành lang chỉ hai người, anh không nói gì, chỉ đi và đi.

Song Y ở phía sau mắt đưa qua đưa lại, cô muốn bắt chuyện với anh nhưng mà từ trước đến nay anh toàn gặp cô để ăn nên hai người vốn dĩ cũng ít chuyện để nói.

_ Cô nói muốn tôi nhớ lại cô, mà cô lại cảm như thế thử hỏi làm sao tôi nhớ được cô cơ chứ? - Đi đến một khoản giữa lang can Thế Thiên mới dừng lại, ánh mắt nhìn về nơi xa xa kia, không ai có thể biết được anh đang nghĩ cái gì.

_ Em, em đang muốn hỏi... Hỏi... Hỏi hôm nay anh thấy em mặc thế này có đẹp hay không? - Song Y nói trong đầu rằng, làm gì phải sợ anh chứ nhưng mà câu nói nói ra lại không như sự can đảm trong đầu a.

_ Hôm nay cô thể hiện không tệ - Anh quay lại, nhìn Song Y một cái, ánh mắt cũng đã nhu hơn hôm qua, không còn khoản cách với cô nữa.

Song Y đứng ngây ra với câu nói này của anh.

Nói... Nói như vậy... Là cô mặc cái áo đầm này chỉ là để anh ngắm thôi sao? Anh? Vẫn chưa nhớ lại sao?

_ Anh, anh vẫn chưa nhớ ra sao? - Song Y tròn mắt lớn nhìn anh.

_ Tôi...! - Anh nhìn thẳng vào Song Y mở miệng nói một tiếng.

_ Thiên ca ca, anh ở đây sao? - Thế Thiên tính nói thêm một chút, nhưng tiếng nói lớn của người kia át lấy tiếng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Nỗ lực hết mình

Tiếng nói mềm mại của Thanh An làm cắt đứt hoàn cảnh lúc đó của hai người.

Song Y tỏ rõ thái độ không hài lòng quay lưng lại nhìn về phía cô ta.

Thanh An trên mặt nở một nụ cười tươi đi ngang qua Song Y, với tay tới nắm lấy tay Thế Thiên.

_ Thiên! Anh chưa hồi phục sao lại ở đây! - Thanh An để trên người Thế Thiên một ánh mắt nhu huyền nhu nước.

_ Không sao! - Thế Thiên cười nhẹ lại ôn nhu một chút.

Song Y như chết lặng, cái ánh mắt đó, nụ cười kia, sự ảm áp ấy là của cô cơ mà.

_ A! Chị Song Y chị cũng ở đây hả? - Thanh An một hồi lâu ánh mắt đặc trên người Thế Thiên rồi mới nhàn nhạt nhìn qua Song Y như là vô tình nhìn thấy.

_ Đúng! - Song Y giật phát run nhưng vẫn cứ cố gắng hết sức mà chịu đựng.

_ Em đến rồi, chị có thể về ở đây em lo cho Thiên ca ca được rồi, cảm ơn chị nha! - Thanh An hướng về Song Y với giọng điệu vô cùng khách sáo.

_ Thiên là chồng sắp cưới của tôi, tôi chăm sóc cho anh ấy là lẽ thường tình. Còn cô, cô là cái gì mà thay anh ấy cảm ơn tôi? - Song Y với ánh mắt bình tĩnh nhìn Thanh An.

_ Chị..! - Thanh An bị Song Y nói trúng chọc cho tức lên.

_ Được rồi, hai người có thể về tôi cần nghỉ ngơi ngày khác hẳn đến - Thế Thiên đứng một bên nhìn Song Y nói rất thú vị.

_ Thiên ca ca, em vừa tới, em có mang canh cho anh em sẽ bồi anh - Thanh An làm sao có thể mới tới mà chịu bị đuổi về nhanh như vậy.

_ Em hôm nay không làm gì, em sẽ ở đây với anh - Song Y cũng không chịu thua, nhẹ nhàng cười tươi hướng đến Thế Thiên.

Thế Thiên nhìn hai cô gái này tranh đấu với nhau, ánh mắt của anh trở nên khác lạ.

Suốt cả buổi trưa đến gần chiều, hai cô gái này một trái một phải tranh nhau bồi anh.

Song Y tuy là lớn hơn thân xác này 10 tuổi nhưng cô ngày thường lại là người vụng về.

Bưng ly nước tới cho anh thì tới giường bị đổ, gọt trái cây thì bị đứt tay, cắm hoa vào bình thì lạc trụi cả bông.

Thanh An thì khác từ nhỏ đã là một thiên kim tiểu thư, lại nói ba cô ta là người đọc tài cho nên cái gì cũng bắt ép cô học, phải nói khổ cực ngày trước bây giờ trước mắt rất hù hiệu.

Song Y nghiêng răng nghiêng lợi, cô tự trách mình vô số lần tại sao cái gì cũng tốt mà tới thời khắc quan trọng này lại làm đổ bể lung tung như thế.

Thế Thiên từ đầu đến cuối không tỏ ra một vẻ gì khác, chỉ đơn giản là nhìn hai cô gái kia.

Thanh An một chữ cũng Thiên ca ca, tiếng thứ 2 cũng Thiên ca ca.

Song Y thì hành động một cái bẻ rồi một cái vỡ.

Bi kịch không thể kết thúc khi mà Thế Thiên không nổi nóng lên.

_ Hai Cô, im lặng cho tôi! - Thế Thiên thật muốn an tĩnh để xử lý hồ sơ, lại không hiểu sao bị hai cô gái này quấy rầy không thôi khiến anh từ trầm tĩnh thành nổi nóng lên.

_ Thiên ca ca! - Thanh An mặt mày méo mó.

Song Y lại không lên tiếng, đứng yên một chỗ.

Quả thật cô cũng muốn về lắm nhưng nếu cô về thì coi như là mình chịu thua nên bậm môi nhắm mắt mà ở lại.

Thế Thiên dùng ánh mắt hung dữ nhìn hai người, thật bức mình hết chỗ nói.

_ An Nhi, sau này em không cần đến quá sớm như vậy cứ ở nhà nghỉ ngơi, giờ thì em về nghỉ ngơi - Thế Thiên nhìn Thanh An ánh mắt nhẹ hơn một chút.

_ Song Y! Cô ở lại đây. - Thế Thiên đưa mắt nhìn sang Song Y không biểu lộ quá nhiều.

_ Thiên ca ca! - Thanh An cứ ngỡ rằng người bị đuổi sẽ là Song Y nào ngờ lại là cô. Không cam lòng.

_ Mau! - Thế Thiên liếc nhìn Thanh An một cái.

Cô ta không dám cãi lời anh, nên nắm chặt nắm đấm mặt cúi xuống bước ra ngoài.

Thế Thiên sau khi nhìn Thanh An bước ra rồi mới nhìn sang Song Y.

Bộ dạng của cô lúc này thật là làm người ta phát rầu mà.

_ Cô nói xem, một người như tôi sao lại đi yêu một người hậu đậu như cô được chứ? - Thế Thiên đưa mắt nhìn Song Y từ trên xuống.

_ Em...! - Song Y uất ức muốn mớ lời.

_ Được rồi! Tôi cần xử lý công văn, em im lặng giữ tôi. - Thế Thiên không nhìn cô nữa mà lại quay về máy tính tiếp tục xử lý công văn.

Song Y bước lại ghế sofa bên hong giường bệnh của anh, nhẹ nhàng ngồi xuống cô cố gắng không phát ra tiếng ồn để không làm ảnh hưởng anh.

Song Y lấy điện thoại ra tìm vài thứ trên mạng.

Cả một buổi chiều hai người ở chung một phòng nhưng lại không nói với nhau câu nào.

Song Y xem điện thoại, lâu lâu lại liếc nhìn Thế Thiên một cái.

Ngày hôm nay cô được anh giữ lại như vậy quả thật là có hi vọng. Dù rằng anh chưa nhớ ra cô nhưng sự việc này coi như là một tiến triển tốt đi.

Xem điện thoại đến chán, cô nằm một chút rồi sự buồn chán cũng đưa cô vào giấc ngủ ngon lành.

Thế Thiên ngồi bên giường tập trung cao độ, cho đến khi anh xử lý xong thì bất giác nhìn qua cô gái kia. Lại thấy cô đã ngủ từ lúc nào.

Anh bước xuống giường tay cầm theo cái chăn bước đến cô gái nhỏ này.

Anh nhú mày nhìn cô thật lâu.

Đúng là cô bên cạnh thế này, anh lại không ghét, cô hậu đậu thế kia anh cũng không ghét lại cảm thấy rất đáng yêu.

Đây là cô gái anh chọn làm vợ vậy có nghĩa rằng lúc chưa mất trí nhớ anh yêu cô rất nhiều nên mới đồng ý cưới cô như vậy.

Lại là điều khiến anh đau đầu suốt mấy ngày qua, anh thật sự rất muốn nhớ lại cô là ai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Trông, ngóng, cô ấy!

Ta nói: cũng nhờ quý đồng bào yêu thích, cái huynh đệ tí muội ủng hộ mà truyện được nằm ở hạng 9 trong # trongsinh, được nằm trong top 10 truyện đẹp quan tâm nhiều nhất.

Mộc Dung ta đây vui hết lớn, thành thật, chân thật, thành tâm cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện ạ.

Để đánh dấu sự kiện này thứ 7 này tức là ngày mai Mộc Dung sẽ ra 5 chap một lúc luôn, xoắn hết não, nhào hết chất xám để ra cho đủ 5 chap như đã hứa.

Mong mọi người đón coi, tiếp tục ủng hộ hơn nữa ạ.

Dự kiến, 5 chap tới dù có ngược thì mọi người cũng bình tĩnh, mọi việc sẽ lại ngọt ngào lại nhanh thôi ạ.

(_ Hắc hắc, ta đây ra 5 chap bạo ngược cho các người uống thuốc trợ tim cho chết luôn hắc hắc)

_ Àch... Nghe hết tron rồi!....

Đừng làm loạn nha mọi người bình tĩnh đi a

Từ sáng sớm Thanh An đã đến bên cạnh Thế Thiên, giúp anh làm những việc tay chân.

Ngày đầu tỉnh lại, đúng thật rằng người Thế Thiên tìm đầu tiên là Thanh An, cũng chính anh một hai bắt thư kí Lương phải tìm cho được cô, bắt máy bay đến đón cô về bên mình sớm nhất.

Nhưng mà cái cảm giác của anh khi gặp được Thanh An lại không hề như anh nghĩ.

Mặc dù cô ta vẫn nụ cười đó, vẫn tiếng gọi đó nhưng lòng Thế Thiên lại cảm thấy nhạt nhẽo vô cùng, không một cảm xúc.

Chính ngày hôm qua ở bên Song Y cả một ngày anh lại có cảm giác rất chân thật, cô gái này khiến cho người ta một cảm giác rất dễ chịu lại rất đáng yêu.

Mặc dù có Thanh An bên cạnh lo việc tay chân cho mình rồi nhưng Thế Thiên lại không hiểu vì sao mình lại trông ngóng người kia đến vậy.

Anh lấy số gọi cho thư kí Lương xem cô có đi làm hay không thì thư kí Lương lại bảo rằng hôm nay cô xin nghỉ.

Anh ừ một tiếng rồi bảo thư kí Lương chuẩn bị những thông tin của anh và Song Y trước đó để anh xem qua.

Còn về phần không nghe được cô đang ở đâu lòng anh trôi lên nỗi lo lắng cực kì.

_ Thiên ca ca, anh khó chịu sao? - Thanh An đang chăm chỉ gọt táo cho anh.

_ Không có! Em ăn xong thì cũng mau về nghỉ sớm - Thế Thiên nhìn Thanh An rất trầm tĩnh, lại như đang tự đánh giá cảm xúc trong lòng mình.

_ Em khỏe, hôm nay em sẽ ở bên anh một ngày - Thanh An lại nghe như anh muốn đuổi cô đi, liền đầu ngu dại gì mà để bị đuổi nữa.

Thế Thiên không trả lời nữa, tiếp tục nhìn laptop với một dây thông số chẳng ai hiểu gì.

" Chắc chút nữa cô ấy sẽ đến " Thế Thiên thoáng nghĩ trong lòng .

2 giờ chiều rồi mà Song Y vẫn không thấy xuất hiện. Thế Thiên không thể tập trung được nữa, liền dùng điện thoại.

_ An An! Song Y có đi cùng em? - Đầu dây bên kia vừa bắt máy, không đợi họ trả lời Thế Thiên vội lên tiếng.

_ Nga, em ngủ chưa dậy mà đi với ai? - Thế An hôm qua liền mạng xem phim đến trời sáng mới đi ngủ.

Sao? Cô ấy không ở cùng Thế An?

Vừa nghe câu trả lời này, tâm của Thế Thiên không hiểu sao liền gấp đến muốn vỡ nát.

Cô ấy nói rằng cô ấy sẽ làm cho anh phải nhớ ra cô ấy là ai, vậy mà bây giờ không một chút tin tức nào.

Song Y sáng sớm cũng đã muốn đến cùng anh, nhưng lại bị mẹ cô lôi đi dự hội thảo cho nên cô đành phải đi.

Dù sao hôm qua cô thể hiện rất tốt, anh lại không bài xích cô, tiến triển này quả thật ngoài mong đợi.

Hôm nay cô nghĩ nên ở bên mẹ một ngày, giao anh cho cô gái Thanh An kia thật không nên nhưng mà tình thế bắt buộc thôi. Để anh nhớ về cô một chút, có lẽ sẽ tốt cho việc mau mau lấy lại trí nhớ anh

Đúng như cô mong muốn, anh gấp đến không chờ kịp. Trục tiếp gọi điện cho thư kí Lương ghé qua nhà cô xem tình hình thế nào.

Thư kí Lương sau khi biết rõ tình hình liền ôm một đống tài liệu về hai người mang đến bệnh viện.

_ Thanh An! Hôm nay em về sớm đi, anh có nhiều việc cùng thư kí Lương giải quyết - Thấy thư kí Lương đến như thấy được cứu tinh, anh liền quay sang cô gái kia đang nằm đọc báo.

Thanh An thật có chút bất mãn vốn cô tính ở lì rồi nhưng mà nhìn thấy thư kí Lương với một đống hồ sơ, đành phải ra về.

Đi ngang qua sắp tài liệu trên tay thư kí Lương, Thanh An chợt nhìn thấy tấm ảnh của Song Y lòi ra một chút. Cặp mắt từ hiện dụ nổi nên một sự oán giận.

_ Anh có thể bắt đầu - sau khi Thanh An đi rồi anh mới hướng về thư kí Lương ra hiệu.

Thư kí Lương bắt đầu từ lúc hai người gặp nhau ở tại Thế gia và dần tiếp diễn.

Con người thâm túy của Thế Thiên từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác.

Đúng thật là anh không nghĩ rằng mình lại có cái loại tính cách như vậy. Nào lại yêu chiều một người phụ nữ như thế.

Thư kí Lương nói không ngừng, Thế Thiên chỉ ngồi yên lặng nghe từng chút một.

Thanh An không cam tâm đứng ngoài cửa, cách âm tốt khiến cô không nghe được nên đành để cửa hé một chút để nghe lén.

Cô nghe rõ thư kí Lương đang nói về sự việc của Song Y và Thế Thiên, bàn tay cô ta siết lại ở nắm cửa.

_ Thanh tiểu thư, mời ngài! - Vệ sĩ đứng trước cửa nhìn thấy hành động không phải của cô ta liền bước đến cung kính tiễn khách.

Thanh An mày nhiều chặc chẽ, bực tức mà bước đi.

Anh là người mang cô đến đây, cứ nghĩ rằng chuyện tình của đã được kết nối lại nào lại nháy ra một con nhỏ tên Song Y kia.

Năm đó không phải là lão cha tham lam, lại bắt ép cô phải rời đi thì giờ cô đã đương đương là thiếu phu nhân của Thế gia.

Anh cho người đưa cô đến, lão cha mừng đến chết công ty hán mấy năm nay thua lỗ giờ tự nhiên Thế Thiên lại một lần nữa xuất hiện.

Lão cha nói rằng đúng là Thế Thiên phải hận nhà cô lắm cô cũng đổ mồ hôi mà đến xem vì sao anh bảo cô đến.

Nào ngờ biết được anh bị người ta hãm hại mà mất trí nhớ, lại trời giúp cô ta hay sao mà anh nhớ cô ta.

Ha ha, lão cha nghe tin mừng hết thấy, dặn dò cô phải mau mau cùng anh kết hôn có như vậy mới cứu được công ty.

Cơ hội này, cô đã mất một lần, lần này quyết phải nắm lấy.

_ Cha, con có việc cần nhờ cha! - ThanhAn đi ra khỏi bệnh viện liền cầm điện thoại.

Đầu dây bên kia có vẻ cũng rất khẩn trương.

_ Cha điều tra về người tên Song Y giúp con! - Thanh An lạnh giọng nói đến cái tên Song Y.

_ Được, cô ta dám dành Thiên ca ca với con, cha con sẽ không tha cho cô ta - Thanh An đi đến chiếc xe đặc tiền của mình vừa nói vừa bước vào trong xe.

_ Nổ tung, bại liệt, danh tiết, khuôn mặt, cha có thể làm bất kì thứ gì cha muốn! - Đầu dây bên kia nói một chút gì đó, Thanh An tay nắm chặt vô lăng siết càng mạnh.

_ Tốt, cha đợi tin con, con lên tiếng cha hãy hành động! - ánh mắt Thanh An không còn hiền dịu như lúc nãy mà đã đổi thành một quỷ dữ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Giận rồi

Sau gần 3 tiếng Thế Thiên ngồi nghe thư kí Lương thuyết trình về mối quan hệ của anh và Song Y, anh thật cả kinh khi biết rằng mình đã từng yêu rất sâu đậm với cô gái này.

Chưa hết khi mà tình yêu này lại ngọt đến anh không ngờ.

Sau đó anh lại bảo thư kí Lương nói một chút về Thanh An, lý do vì sao cô không còn bên cạnh anh nữa.

Sự tình đã rõ, mọi việc đã rõ nhưng chỉ là anh không thể nào nhớ lại được nhưng chuyện đã xảy ra với hai người trước đó.

Cả ngày hôm nay, Song Y không đến dù rằng thư kí Lương đã điều tra được hôm nay cô đi dự hội thảo với mẹ, nhưng anh lại không thích chút nào.

Cô có điện thoại mà sao lại không gọi cho anh chứ, cứ im lặng mà biến mất như vậy là thảo nào.

Cái gì mà bảo rằng dứt khoát sẽ làm anh nhớ lại, cái gì mà bảo là hôn thê anh yêu nhất. Cơ vậy mà không đến không một thông báo.

Yêu chỗ nào, thương chỗ nào, vì anh chỗ nào cơ chứ.

Cả một đêm anh mang tâm trạng bực tức đi ngủ, lại càng không thể ngủ. Cho nên sáng hôm sau, gương mặt đẹp trai của anh bắt quá trở nên khó coi biết nhường nào.

Song Y từ sáng đã đến, hôm nay là ngày anh ra viện trước khi đến cô còn tưởng phải tranh dành với cô gái thanh mai trúc mã kia của anh.

Nào ngờ hôm nay cô ta bảo bận việc không đến.

Ạch... Nhưng mà, tình huống gì đây?

Cái con người cao lớn kia từ đầu đến cuối không nói một lời, mặt đánh lại chỉ nhìn thẳng đến vách tường, hai tay khoanh ở ngực.

_ Thiên, anh mau thay đồ đi! - Song Y một bên thu dọn đồ, một bên đưa bộ đồ cho anh mặc.

Vậy mà con người kia lại cứ ngồi yên đó không nhúc nhích.

_ Thiên anh nhanh nhanh mẹ đi làm thủ tục sắp xong rồi! - Song Y vốn dĩ là lo dọn dẹp, làm gì có thời gian mà nhìn đến cái nét mặt của ai kia cơ chứ.

Thế Thiên vẫn cứ ngồi đó, cái vẻ mặt biểu tình rõ ràng "Ta không làm, ta không làm".

_ Thiên! - Lúc này Song Y đã dọn xong đồ mới quay sang nhìn anh lại thấy anh còn y nguyên bộ đồ bệnh nhân.

Anh liếc cô một cái, sau đó vẫn tiếp tục bộ dáng lúc này.

_ Anh giận em sao? - Song Y bỏ túi đồ xuống đi đến chỗ anh ngồi xuống bên anh.

Thế Thiên vẫn không nói câu nào, vẫn một trạng thái.

_ Anh không muốn thấy mặt em sao? Vậy em đi trước! - ngồi hơn nửa ngày, Song Y không thấy anh lên tiếng, liền buồn bã vừa nói vừa đứng dậy.

_ Hôm qua sao không đến! - nghĩ rằng sẽ giận cô cả buổi, nghĩ rằng sẽ không để ý đến cô, nghĩ rằng sẽ để cô năn nỉ đến gãy lưỡi.

Nào ngờ cô gái vô lương tâm mình một tiếng cũng không xin lỗi, thấy anh như vậy lại không thêm giải thích.

Đứng dậy bỏ đi là thế nào?.

Song Y đứng dậy hơn phân nửa nghe được tiếng nói của anh, đôi môi đáng yêu của cô cong đến lợi hại.

" Thì ra anh giận vì hôm qua mình không đến ".

Điều này chứng tỏ rằng anh đã rất quan tâm đến cô, như vậy thì việc anh nhớ lại là chuyện sớm thôi.

Chờ mãi không thấy cô giải thích, lại ngồi tùm tùm cười một mình.

Xem ra cô gái này gan to tày trời, chọc giận anh rồi còn ngồi cười hả hê.

Anh nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt giận dữ vô hạn.

_ Ah... Em xin lỗi, hôm qua tại vì đi dự hội thảo với mẹ, quên báo cho anh, em sau này sẽ không như vậy, anh đừng lo lắng quá! - Song Y thấy ánh mắt kinh người liền cảm động tỏ thái độ ăn năn.

_ Ai lo lắng, cô đừng tới tôi lại mừng! - Ha, nói câu nói ngược lòng đó.

_ Anh giận em đến vậy sao? Em xin lỗi mà - Song Y xoay người qua nắm lấy khuỷu tay của anh lung lay.

Hành động này của cô khiến cho anh tâm ngọt thật ngọt, muốn liền hết giận nhưng mà sĩ diện kia không cho phép.

_ Buông ra, thật phiền chết đi được - Anh không muốn để cô nhìn thấy bộ mặt chịu thua với cô liền vùng tay lấy bộ đồ đi thay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Đỡ Lấy

Hôm qua quả thật là cô muốn gọi cho anh, nhưng khi vào hội thảo rồi tất cả đều phải trở thành chế độ im lặng, thậm chí có người tắt nguồn.

Hội thảo lần này quả thật rất quan trọng với mẹ, đề án gần hơn 10 năm của mình cuối cùng cũng được hoàn thành.

Việc cô đến không phải là dư thừa mà cô giúp mẹ một tay để soạn kỹ lại mọi thứ.

Phụ trách một số thứ cần thiết để buổi hội thảo thành công tốt đẹp.

Cô không nghĩ rằng là anh sẽ giận khi cô không đến, vốn cô đã ngược lại rất lo lắng rằng anh cùng với cô gái kia sẽ bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn.

Tâm trí lo lắng của cô như vụt mất khi thấy được anh quả thật quan tâm cô rất nhiều.

Sự giận dỗi lúc này là mình chứng hoàn toàn cho việc cô đã thành công.

Dù anh có là đang mất trí nhớ nhưng mà cô lại tận lợi lấy được tâm trí anh như vậy, xem ra cô là người rất lợi hại a.

Không phải là một kẻ vô dụng đâu nha.

Đến khi Thế Thiên thay đồ xong thì Ôn Nhu mẹ của anh cũng đã làm xong thủ tục xuất viện.

_ Y Y đã dọn xong rồi sao? - Ôn Nhu tâm trạng vui vẻ đến bên con dâu bà ưng ý này.

Đúng thật sự mà nói, con dâu mà do mình chọn mình thích thì dù con bé có làm gì đi nữa cũng cảm thấy đáng yêu.

Chỉ là mấy bữa nay bà khá lo lắng về con bé Thanh An kia, Thế Thiên tự nhiên lại nhớ đến nó, lại còn lôi nó về.

Rắc rối lại càng rắc rối.

Song Y dìu Thế Thiên đi, lúc đầu còn chống cự nhưng rồi lại mặc kệ cô.

Ôn Nhu nhìn một loạt hành động này rất vui vẻ vì con trai mình có tiến triển tốt.

Thế An và ba Thế Tường đang chờ sẵn ngoài cửa, khi nhìn thấy ba người cùng đi ra, Thế An nhảy nhót chạy lại bên anh hai.

Không ngừng riu rít.

_ Anh hai khỏe rồi a! Em nói mà, Y Y chúng ta là tốt nhất, có Y Y chăm sóc là tuyệt nhất - Thế An một bên bồi vô, miệng cười thật lớn.

Bồi một chút tốt đẹp cho Song Y, biết đâu nhờ công mình mà anh hai mau mau nhớ lại

_ Mặt mũi của em chó tha rồi hay sao? - Thế Thiên trước giờ chưa bao giờ thấy em gái lại vui vẻ như vậy, nhưng mà cô sao lại quá tăng động như thế.

Dùng tay của mình để lên mặt của Thế An đẩy cô qua một bên không để cản đường mình nữa.

Thế An đang vui mà bị anh ghê lạnh, trực tiếp ném mình qua một bên như vậy gương mặt không khỏi có coi.

Không thèm quan tâm đến ông anh già kia nữa, cô chạy qua Song Y vui vui về về nắm lấy khuỷu tay Song Y cùng cô đi ra đến cửa bệnh viện.

Đoàn người từ trong bệnh viện đi ra không khỏi làm người nhìn thấy mà bất ngờ.

Một nhà 5 người, ai cũng ngũ quan xinh đẹp đến chạm lòng người.

Người ta thán trách ông trời bất công, vì sao lại để một nhà tất cả lại đẹp như vậy cơ chứ.

Luật bù trừ ở đâu, công lý ở nơi nào rồi.

Cùng nhau bước ra đến xe, ba mẹ Thế và Thế An bước lên xe trước. Song Y cùng Thế Thiên đi sang xe phía sau.

Đội cảnh vệ mở cửa, theo như phép lịch sự, Song Y bước vào xe trước, cô tâm tình vui vẻ.

Cô ngay ngắn chỗ ngồi sau đó ngược lên nhìn Thế Thiên cười một cái.

Con người của Song Y như mở lớn khi nhìn thấy một chấm đỏ ngay tim của Thế Thiên.

Súng... Là súng...

_ Không Thiên! - Song Y phát hét lên, từ trong xe chui thẳng ra ngoài lấy lưng mình che vết đỏ kia.

_ Thiên! Anh không sao chứ? - Song Y mắt mở lớn nhìn Thế Thiên sau đó toàn cơ thể của cô buông xui

_ Song Y... Song Y... KHÔNG... KHÔNG.... K..H...Ô....N....G..... - Máu là máu đang chảy ra từ phía sau lưng, chấm đỏ hết bàn tay của Thế Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Có một người có thể cứu

Dọc hành lang bệnh viện, một hàng người áo đen đứng dài hai bên.

Lúc này không một ai được phép ra vào nơi này.

Thế Thiên lần đầu nếm cảm giác đau như vậy, tay anh phát rung đến lợi hại, nỗi đau này đang lan khắp người anh.

Anh giận bản thân mình vì sao lúc đó anh không phát hiện có người ám sát.

Vì sao anh lại có một phút lơ là như vậy mà để cô phải đỡ lấy cho anh phát đạn đó.

Cả con người của Thế Thiên rung lên từng cơn, ba mẹ Thế, Thế An và Ngọc Vân mẹ của Song Y cũng đang trong cơn hỗn loạn.

Mẹ của Song Y khóc không ngừng, cuộc đời này bà chỉ còn mỗi mình Song Y, vậy mà... Vậy mà.

Ôn Nhu cũng ở bên ôm lấy Ngọc Vân khóc không ngừng.

Thế Thiên đầu đau đến hoa mắt, anh suy nghĩ quá nhiều, anh muốn ngay khắc này có thể nhớ ra cô, ngay lúc này mọi việc sẽ lại như cũ.

Nhưng anh lại không nhớ ra được.

Nhưng nỗi đau này khiến anh biết được cô ở trong lòng anh không chỉ đơn giản là một người vợ sắp cưới.

Không khí xung quanh trùng xuống một cách lợi hại, ai cũng mang một nỗi lo trong lòng rất lớn.

Cánh cửa lạnh lẽo kia, phía trên ánh đèn mang chữ " Cấp Cứu " khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy.

Trong thời khắc không khí sắp không còn có thể thở được thì cánh cửa lạnh lẽo đó bật ra thật mạnh.

Bác sĩ Thạch với dáng vẻ đầy mồ hôi, hoảng loạn chạy thẳng ra.

_ Không xong rồi, viên đạn nằm cách tim 0.2cm, cần phải mổ gấp - Thạch bác sĩ nhất cử nhất động từng giây.

_ Vậy còn không mau mổ - Thế Thiên tức giận quát lớn.

Giờ phút này mà còn báo, báo con khi.

_ Mổ ngay được nhưng chỉ là không có máu - Thạch bác sĩ không sợ mắt trừng lớn nhìn Thế Thiên.

_ Vậy ngân hàng máu đó là sao, sao lại không có máu - Thế Thiên siết chặt nắm áo blue kia càng ngày càng mạnh.

_ Thế tổng, Song Y tiểu thư nhóm máu hiếm. Ở thành phố không có - Thạch bác sĩ vẫn giữ nguyên giọng nói rất cứng rắn đưa ra vấn đề.

_ Làm sao lại có chuyện vô lí như vậy, bệnh viện này ta xây lên để chum hay sao. Mau đi kiếm máu cho ta - Thế Thiên nổi giận vô cùng thét lớn.

_ Có! Có, có một người có thể cứu - Ngọc Vân đứng ở một góc từ nãy đến giờ bà đã ngừng khóc.

_ Thật, thật sao? - Thế Thiên bỏ bác sĩ Thạch ra quay nhanh hướng về phía mẹ của Song Y, như bắt được tin vui.

_ Đó là ai? - Ôn Nhu đứng kế bên lắc tay của Ngọc Vân không ngừng.

_ Đó là... Đó là ba của Song Y, Song Tử Hùng! - Cái tên này bà không muốn nhắc, 4 từ " Ba của Song Y " bà càng không bao giờ muốn thừa nhận.

_ Song Tử Hùng? Hắn ta là ba của Song Y - Thế Tường một khắc lớn giọng nói.

_ Mau, mau đi kiếm hắn ta về đây - Thế Thiên bỏ qua tất cả chỉ một nước muốn lấy tên lửa phóng hắn ta đến đây ngay lập tức.

4 tên vệ sĩ nghe lệnh của Thế Thiên cuối chào liền quay lưng đi.

_ Ta.... Ta đi chung! - Ngọc Vân một bên ngại ngừng lên tiếng.

Thế Thiên không còn thời gian liền gạt đầu ra hiệu cho 4 tên vệ sĩ bảo vệ bà.

Cả đám người rời đi, bên này bác sĩ Thạch chạy liền vào phòng mổ, điều trước mắt ổn định lại mạch tượng và cầm máu cho cô có như vậy mới kéo dài thời gian.

Ngọc Vân cùng đám vệ sĩ tiến đến Nhan gia, bà trên xe rung đến không ngờ.

Cánh cửa lớn của Nhan gia mở ra, chiếc xe bóng loáng của Thế gia chạy thẳng vào trong.

_ Lão gia, có người của Thế gia đến - Quản gia nhận được thông báo, chạy đi kêu người.

Ngọc Vân được người đưa vào trong phòng khách. Bà nắm lấy vạt áo tay siết chặt không buông.

Đây là lần đầu tiên bà vào Nhan gia, đây là nơi cái người bà gọi là chồng trước kia vì nơi này mà bỏ rơi mẹ con bà.

_ Vân Vân! Em đến tìm anh? - Song Tử Hùng đang ở trong thư phòng nghe quản gia báo có người của Thế gia đến.

Ông vội chạy ra xem lí do gì tự nhiên Thế gia tìm đến nhà. Nào ngờ ra tới phòng khách người ông trong thấy lại là Ngọc Vân.

_ Song Tử Hùng, ông... Ông còn xem Song Y là con gái của ông không? - Câu nói này, bà chưa bao giờ muốn nói đến, chưa bao giờ để người nào nhắc đến.

Vậy mà bây giờ, chính miệng bà lại là người nhắc.

Tất cả vì sinh mạng của Song Y lúc này.

_ Vân Vân! Em....! - Song Tử Hùng cũng nhiều lần đến tìm, mới đây còn bị bà phủ nhận kịch liệt, nào ngờ câu hỏi ngày hôm nay của bà khiến ông bất ngờ.

_ Tôi xin ông... Tôi xin ông... Cứu, hãy cứu lấy Song Y.... ô ô ô... Tôi xin ông - đầu gối của bà vô thức rơi xuống, bà quỳ trước mặt ông để cầu xin sự sống cho con gái của mình.

Song Tử Hùng nhất thời bị hành động này của bà làm cho đứng hình.

_ Song Y, Song Y bị làm sao? - Song Tử Hùng hoàn hồn, quỳ một gối xuống nắm lấy bắp vai đang rung không ngừng của bà.

_ Nó cần máu, cần máu của ông - Ngọc Vân nghẹn từng cơn.

_ Nó đang ở đâu? Chúng ta đi ngay! - Song Tử Hùng không đợi được bà giải thích. Trực tiếp lôi bà đứng dậy, cùng nhau đi ra cửa lớn.

Cần máu, đúng ông là nhóm máu hiếm, Song Y là con của ông đương nhiên là dùng máu của hắn.

_ Đứng lại! Không được đi - Tiếng hét lớn giận dữ này từ trên lầu rơi xuống.

_

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bày ra thương tâm

Tiếng người đàn bà giận dữ làm cho hành động của hai người dừng lại.

Ngọc Vân gấp đến nỗi mặt mày tái mét, viên đạn cần được lấy ra gấp.

_ Nhã Dung, khi về anh nói chuyện sau - Song Tử Hùng cũng gấp đến nỗi không thể dừng chân.

_ Anh đứng lại đó cho em! - Bà ta từ trên lầu đi nhanh hơn, phong thái đại phu nhân cũng không còn giữ được.

_ Nhã Dung, em! - Song Tử Hùng nhủ đôi mày lại.

_ Bà là cái gì mà đến nhờ chồng tôi! - Nhã Dung phóng nhanh đến bên hai người liền hai tay tách hai người họ ra.

_ Tôi chỉ xin ông ta cứu một mạng người! - Ngọc Vân cuối mặt xuống giờ phút này bà không thể làm gì khác ngoài việc nện.

_ Xin, ha, ở thành phố này Song Tử Hùng anh ấy có thể giúp tất cả mọi người.... Nhưng... Riêng mẹ con bà thì không! - Ánh mắt hung ác của Nhã Dung trợn trắng, đôi môi kêu gọi ngày nào thành ra mở lớn.

_ Nhã Dung, Song Y là con anh! - Song Tử Hùng bao năm sống với bà ta, đây là lần đầu tiên ông thấy bà ta lộ vẻ hung bạo như thế.

_ Con? Lấy gì làm chứng? Khai sinh cô ta có để tên anh là cha không? - Nhã Dung tay nắm thật chắc, nhưng đầu móng tay siết đến nỗi bấm vào da đỏ lên.

_ Em...mặc kệ em, Ngọc Vân chúng ta đi! - Song Tử Hùng tức đến mặt đỏ chót, liền mặc kệ bà ta một tay ôm bắp vai của Ngọc Vân dìu bà đi ra cửa.

_ Song Tử Hùng, anh đứng lại đó cho em! - Nhã Dung hét lớn, tiếng hét của bà ta vang khắp nhà.

_ Em ở đó, khi về ta nói chuyện sau! - Song Tử Hùng ra tới cửa lớn, quay đầu lại nói với bà ta sau đó một thân chui thẳng vào trong xe của Thế gia.

_ Mẹ có chuyện gì? - Song Mẫn Uyên từ trong phòng nghe tiếng hét của mẹ mình cô liền chạy xuống.

Trước mắt cô chỉ thấy là một đoàn xe đang rời khỏi biệt thự, còn lại mẹ cô đang giận đến chóng mặt sắp xỉu.

_ Con xem, cha của con, hần hần! - Nhã Dung ngẩng hết cả người về con gái, dùng sức cuối cùng chỉ về hướng chiếc xe, sau đó ngã đi.

_ Mẹ! mẹ, người đâu, người đâu? - Song Mẫn Uyên chưa hiểu rõ tình hình chỉ thấy là mẹ mình ngất xỉu nên gọi người đến đỡ bà.

Đề mẹ an vị trên sofa, cô mới lấy điện thoại ra gọi cho ba mình, bên kia ba của cô chỉ nói ngắn gọn là đợi ông về sẽ nói chuyện sau đó cúp máy.

Nhã Dung sau khi được sức dầu một chút sau tỉnh lại, nhìn thấy Song Mẫn Uyên như một chỗ dựa vững chắc bà ta liền ôm lấy cô con gái khóc rống lên.

_ Cha của con, ông ta bỏ mẹ để đi với con đàn bà đề tiện kia, con xem, hôm nay bà ta đến tận nhà để đưa cha con đi trước mặt ta... ô ô ô - Bà ra sức rống lớn.

_ Mẹ, bình tĩnh, có chuyện gì kể rõ con nghe - Song Mẫn Uyên không biết sự tình, chỉ là thấy mẹ mình đang đau lòng đến thương tâm như vậy.

_ Con đàn bà đề tiện kia kêu ba con đi hiến máu cho con của ả... ô ô ô Mẹ con mình sắp bị bỏ rơi rồi... Uyên Nhi, mẹ thật khổ mà. - Nhã Dung được nước làm tới.

_ Cha sao có thể! - Song Mẫn Uyên từ nhỏ chứng kiến cha luôn luôn vì hai mẹ con người.

Mới ngày trước cô biết được cha có con ngoài dã thú nhưng mà cô ta cũng không để ý lắm, nhưng hôm nay mẹ cô đau lòng như vậy cha lại bỏ mặt mẹ mà đi, khiến lòng cô hiện lên căm thù với đối phương.

_ Được rồi! Đợi cha về chúng ta sẽ hỏi rõ hần có được không?, Giờ thì mẹ nín đi, mẹ thế này con rất đau lòng! - Song Mẫn Uyên dỗ dành mẹ của cô.

Chuyện này cô nhất định không để yên đâu.

Nhã Dung thấy con gái mình đã ngã về phía mình, xem ra sắp tới bà ta cũng tìm cách hành hạ mẹ con nhà kia không ít, như vậy mới vừa lòng hả dạ bà ta.

Đoàn xe đến bệnh viện, Song Tử Hùng cùng Ngọc Vân chạy nhanh vào trong.

_ Tôi đến ba Song Y, liền mau mau lấy máu! - Ông ta trên xe hỏi một chút tình hình của Song Y biết cô tính mạng đang treo trên sợi tóc liền xuống xe không cần nhìn ai chạy thẳng đến y tá.

_ Được! ông theo tôi! - Đội ngũ y tá chờ sẵn chỉ cần người đến liền mau lấy máu cứu người.

_ Bắt đầu phẫu thuật thôi! - Thạch bác sĩ suốt gần 1 tiếng đứng ngồi không yên, ông đã làm mọi cách để có thể kéo dài, tình trạng bệnh nhân đang chuyển xấu hơn.

Ở ngoài cửa, mọi người ta chân rung rẩy, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về cửa phòng cấp cứu đang sáng đèn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Ở lại hay là đi

_ Thiên con đã ở đây hơn 8 tiếng rồi, nghỉ ngơi một chút đi.

Từ lúc Song Tử Hùng đến cho máu của phòng cấp cứu đã sáng đèn 8 tiếng đồng hồ mà không hề có động tĩnh gì.

Thế Tường bảo người đưa Ôn Nhu cùng mẹ Song Y và Thế An đến phòng VIP nghỉ ngơi khi nào có tin sẽ báo.

Thế Thiên không nhúc nhích từ lúc đó, anh ngồi im, bất động hoàn toàn. Hiện tại đầu của anh đau cực kì.

Nhìn con trai cứ giữ nguyên một tư thế suốt 8 tiếng như vậy, nước cũng không uống, Thế Tường nhìn một chút lại nhớ đến vợ ông cũng từng vào sinh ra tử như vậy.

Liền cùng con trai đau lòng, chỉ mong rằng con bé này sẽ bình an vô sự.

Thế Thiên đã lạnh từ nhỏ, nhờ con bé mà nó trở nên ấm hơn như vậy mà con bé xảy ra chuyện gì thì ông thật không biết sau này có Thế Thiên sẽ ra sao.

Trong phòng mổ, Thạch bác sĩ không ngừng nghỉ đấu tranh với thần chết, viên đạn thật sự là muốn lấy mạng của cô mà.

Cô gái đang nằm đó, thở oxy đó không thể xảy ra chuyện gì được.

Ở một nơi trời cao, mây đẹp lại có đồng cỏ xanh mát, chỉ duy nhất ở trên đồi một cái cây tán lá thật đẹp, xanh mát cả một khu vực.

Song Y vui vẻ bước lại cái cây trên đồi, càng đến gần cô thấy có một bóng người.

Song Y nhú mày lại, vóc dáng, mái tóc của người đó thật giống cô.

_ Song Y. - Song Y vừa bước đến liền nghe chính giọng nói của mình.

_ Cô là....? - Song Y có chút ngơ ngác nhìn người trước mặt.

_ Song Y, kiếp này cô vui chứ? - Hình bóng kia nhìn thẳng vào Song Y môi cười thật tươi.

"...." Song Y không trả lời chỉ bất động nhìn hình bóng đó.

_ Tôi đang ở đâu? - Song Y nhìn một lượt xung quanh, có chút mơ hồ.

_ Ở đây là nơi cô quyết định ở lại hay là đi! - Hình bóng kia vẫn tươi cười nhìn vào Song Y.

_ Có nghĩa là? - Song Y chợt nhận ra điều gì đó liền có chút hoảng hốt.

_ Song Y, tôi hỏi cô, kiếp này cô có vui không? - Hình bóng phản chiếu của chính mình vẫn khuôn mặt rạng rỡ nhìn đến cô.

_ Rất, rất vui! - Song Y nhớ đến hình bóng của ai kia liền vui vẻ.

_ Song Y, quyết định đi cô ở lại hay là đi? - Hình bóng vẫn không động vẫn một bộ dạng.

_ Tôi....! - Song Y rất muốn trả lời là ở lại nhưng mà.

_ Thế Thiên hẳn sớm đã quên cô rồi, cũng như kiếp trước hẳn bỏ cô đi không từ biệt - Hình bóng đó nhìn vào vẻ thương tâm của cô.

_ Thế Thiên sẽ nhớ lại tôi - Song Y vội đến không thể ngừng.

_ Cô chắc chứ? - Hình bóng đó vẫn giữ vững bộ dạng mà nhìn cô.

Song Y một lúc lại trầm xuống, đúng, anh sẽ nhớ lại cô chứ? Viên đạn vừa rồi cô đỡ cho anh, anh sẽ vì sự việc này mà nhớ lại cô chứ.

_ Song Y, đổi một kiếp cô có được sự yêu thương của Thế Thiên, nhưng rồi cũng như kiếp trước tình yêu của hai người sẽ chỉ ở đến đây. - Hình bóng bước đến gần Song Y một tay nắm lấy tay cô .

_ Song Y, cô hãy ở lại.. Song Y, tôi bắt cô phải ở lại.. - Bên này Thạch bác sĩ cấp cứu đến sắp thở không được, viên đạn vừa được lấy ra, cứ vừa thở phào nhẹ nhõm thì nhịp tim của cô và huyết áp động mạch của cô liền tuột mạnh.

Thạch bác sĩ dùng hết sức hét lớn gọi tên cô không ngừng.

_ Song Y, thời gian đã đến, cô quyết định đi. Nếu cô ở lại tôi không đảm bảo cô sẽ vui vẻ, nhưng nếu cô đi cùng tôi, ở kiếp kế tiếp tôi đảm bảo cô sẽ có cuộc sống hạnh phúc vô cùng, sẽ không phải rơi một hạt lệ nào nữa - một bên hình bóng kia nắm chặt tay của cô, cơ hồ là dẫn cô đi theo mình từng bước.

_ Song Y! Cô hãy ở lại, ở lại với chúng tôi, không, không Song Y - một bên tiếng của Thạch bác sĩ hét lớn.

Song Y vẫn cứ mơ màng nghe giữa hai tiếng nói, cô đúng là một kiếp lại một kiếp nữa đau lòng đến tột cùng.

Song Y đứng ở giữa hai nơi cho đến khi trước mắt cô là thứ ánh sáng lạ thường mới khiến Song Y hình tỉnh lại.

_ Đây là? - Song Y nhìn sang hình bóng kia, tròn tròn mắt nhìn cảnh cửa.

_ Đúng vậy, đây là cánh cửa dẫn đến nơi sẽ mang cô đến nơi mà hạnh phúc sẽ thuộc về cô - Hình bóng kia chỉ ngón tay đến nơi ánh sáng đó.

Song Y suốt hai kiếp đều rất đau lòng vì một người, dù là chính cô đã tự mình sửa lại nhưng vẫn không thoát khỏi sự chia ly này.

Nếu vậy thì cô đến một kiếp khác, lại cho anh tự do, cũng tốt bây giờ anh không hề nhớ ra cô vậy cô có mất đi anh cũng sẽ không đau lòng có đúng không?

"Vậy thì cô sẽ đi " Song Y quyết định trong đầu, một quyết định khiến bản thân cô thật đau lòng.

Bên này nhịp tim của cô như không còn đập nữa, màn hình hiển thị chỉ còn 1 nhịp đang kéo chậm gần đến cuối màn hình.

Chỉ cần 1 nhịp này chạy hết màn hình thì cô sẽ hoàn toàn rời khỏi kiếp này.

_ Song Y, không, không, không.... Song Y Thế Thiên đang đợi cô ngoài kia, Song Y cô nhất định phải ở lại. - Thạch bác sĩ bỏ hết thứ trực tiếp leo lên giường nhấn mạnh từng nhịp vào tim cô.

" Thế Thiên đang đợi cô, Thế Thiên đang đợi cô " Câu nói này vang đến bên tai của Song Y.

Chỉ một bước chân nữa là cô sẽ bước qua cánh cửa thì tiếng nói này vang đến bên tai Song Y.

Lúc này Song Y mới hoàn hồn quay đầu lại " Anh, anh thật là đang đợi cô? "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ôn rồi Song Y ạ

T....í....c.....h.....

Tiếng kêu của máy đo nhịp tim, tất cả trên màn hình đều là một đường kéo dài.

_ Thạch bác sĩ, cô ấy đã đi rồi, Thạch bác sĩ hãy dừng lại - Vị bác sĩ đứng bên giường nhìn Thạch bác sĩ cứ duy trì.

_ Không, Song Y cô mau quay lại cho tôi. - giờ phút này ông không nghe lời ai cả.

Mọi người đứng xung quanh tất cả đều đứng qua một bên, bọn họ đã buông họ chính thức xác nhận Song Y đã ra đi.

_ Bệnh nhân đã ra đi vào 5h45 phút - Một y tá thất thời không biết sống chết lên tiếng.

Lúc này Thạch bác sĩ trán đầy mồ hôi, ông thở dốc và buông tay leo xuống giường, chính vì câu nói của y tá đã làm ông thất tỉnh.

Ông không biết rằng khi bước ra khỏi căn phòng này, ông sẽ phải đối mặt với những con người lạnh khốc kia thế nào.

Được rồi cùng lắm bị giết thôi.

Các y tá bước đến, mỗi người một việc gỡ tất cả các thiết bị trên người cô xuống.

T....í....c.....h, t....í....c.....h

_ Thạch bác sĩ, cô ấy đã quay lại! - một y tá trẻ đang chuẩn bị gỡ thiết bị đo xuống.

kế bên cô màn hình đang vang tiếng Tích kéo dài nhưng lại chột trở lại tiếng tích tích.

Màn hình hiện lên nhịp đập của cô đã trở lại.

_ Mau mau tiếp tục - Thạch bác sĩ đang trong sự khổ tâm, liền nghe y tá hô to.

_ Tôi biết Song Y cô sẽ không bỏ cuộc - Thạch bác sĩ vui đến không thể che dấu được mà cười nheo cả mắt.

Chỉ là cái khẩu trang che đi nên không ai nhìn, thấy, trước đây ông một tay cứu sống bao nhiêu mạng người nhưng cái cảm giác vui đến như vậy thì chưa bao giờ có.

Lại phẫu thuật hơn 2 tiếng đồng hồ nữa, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, bác sĩ Thạch không thể bình tĩnh được mà chạy ra.

_ Mọi việc đã tốt, mọi việc đã tốt - Thạch bác sĩ nắm lấy tay của Thế Thiên lắc không ngừng.

_ Ôn rồi Song Y ạ! - suốt 10 tiếng đồng hồ anh bị con nhừ đầu tra tấn, giờ phút này anh mới được thả lỏng.

_ Thế tổng, Thế tổng, người đầu mau, mau mang Thế tổng vào phòng cấp cứu - Thế Thiên sau khi nói xong thì anh cũng ngã xuống mà ngất đi.

Anh ép buộc mình phải chờ được tin tức của cô, chờ đến khi cô an lành thì lúc đó anh đã 1 mình im lặng trải qua cơn sốt 40 độ suốt 10 tiếng.

Song Y đã được đem đến phòng hồi sức đặc biệt, chỉ cần qua 1 ngày nếu không có chịu chứng gì thì cô sẽ được chuyển ra bên ngoài.

3 người phụ nữ nghe tin ai cũng mừng rỡ nước mắt, chỉ là vừa mới lo cho Song Y xong thì Thế Thiên lại vào cấp cứu.

_ Tiểu Y, Tiểu Y! - Con người cao lớn nằm trên giường bệnh, đang an tĩnh ngủ thì bỗng hết lớn ngồi bật dậy.

Do ngồi dậy quá bất ngờ, lại vừa hạ sốt xong nên đầu của anh như đến lợi hại.

_ Anh hai, anh hai mau nằm xuống!- Thế An đi lấy nước ấm về liền thấy anh hai mình tỉnh dậy nhưng đang ôm đầu.

_ Thạch bác sĩ, anh hai đã tỉnh - Thế An nhấn nút đỏ nói vào trong.

Chưa đến 2 phút, một đàn bác sĩ y tá đã ở ngay giường bệnh của anh.

Một hồi kiểm tra, Thạch bác sĩ trấn an mọi người xung quanh là anh đã hạ sốt không sao nữa rồi.

_ Tiểu Y, cô ấy thế nào rồi? - Thế Thiên quay sang nhìn mọi người.

_ Tiểu Y? Anh hai, anh đã nhớ ra Song Y rồi sao? - Thế An nghe anh nói liền hiểu ra mọi chuyện.

_ Đúng, cô ấy thế nào rồi, anh muốn đi xem cô ấy! - Sau cơn sốt đó, trong lúc mê man Thế Thiên đúng là đã nhớ ra tất cả.

_ Thật tốt quá, chuyện vui đến cùng 1 lúc...! Ôn Nhu đứng một bên vui mừng đến khóc không ngừng.

_ Song Y tiểu thư đang ở phòng hồi sức, vài tiếng nữa sẽ được chuyển về phòng bệnh - Thạch bác sĩ tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Êm đềm rồi!

Trên chiếc giường tốt ở bệnh viện, hình bóng cô gái trẻ nằm đó, cô hôn mê đến nay là 4 ngày.

Thế Thiên sau khi lấy lại trí nhớ cũng đã điều tra ra ai là người làm ra chuyện này.

Thanh An sau một hồi vui mừng chưa hết lại bất ngờ đến nỗi không thể tả. Việc giết chết Song Y không thành mà lão ba làm việc bị bại lộ.

Sau khi Song Y được giải phẫu xong, người của Thế Thiên liền đến biệt thự của cô ta vay bắt cô ta còn về phần lão ba cũng đã sớm bị người giải đến.

_ Thiên ca ca! Anh sao lại như vậy, rõ ràng anh kêu em về với anh mà. Tại sao, tại sao chứ - Thanh An ngồi trên chiếc ghế bị cột hai tay hai chân lại.

_ Thế Thiên tên khốn khiếp, mau thả con gái ta ra, chính người hại nó, chính là người - Lão Ba một bên cũng gào thét oán hận.

Thế Thiên lặng yên, nhìn một hồi cả hai người, đúng là anh kêu họ về đây, anh sẽ không truy xét về chuyện năm xưa nhưng họ đã lấy giới hạn của anh mà trêu đùa.

_ Thanh Nhi, tôi cho em một đường lui nhưng em cứ bước đến lại không an phận mà chạm vào giới hạn của tôi, chuyện xưa tôi đã cho qua... Nhưng... Chuyện này.. không thể - Thế Thiên lạnh lẽo đi qua bên trái, vừa đi anh vừa ngẩng đầu lên nhắm mắt lại như kèm nén cơn tức giận nội tâm.

_ Thiên ca ca, anh.... Chính anh bảo em về, rồi lại vứt bỏ em mà theo con tiện nhân kia. Đạo lý nằm ở đâu? - Thanh An vẫn một mực gào thét, tóc tai lúc này lù bù.

_ Có thể, tôi sẽ cho em một số tiền để giúp công ty ba em có thể vượt dậy... Nhưng, em đã không biết chân trọng - Thế Thiên tiếp tục đi, anh vừa đi vừa nói.

_ Đúng đó, em chính là vì quá yêu anh ngày được anh đón đến em liền bỏ tất cả mà đến với anh, cũng là con tiện nhân kia, tại vì nó thứ đã bà đảm tiện - Thanh An không thể bình tĩnh hơn chửi rống lên.

_ Câm miệng, cô không có quyền nói đến Song Y - Hai tay anh nâng niu cô còn chưa hết làm sao có thể đứng trơ ra mà nhìn người khá vũ nhục cô cơ chứ.

_ Tôi vẫn nói, tôi vẫn chửi, anh là đồ độc ác, chính là anh, sao, có ngon thì giết tôi đi, có ngon thì giết đi tôi là ma là quỷ cũng không để hai người bên nhau - Thanh An cuồng quấy chiếc ghế kia như muốn ngã xuống.

Được thôi, được thôi, giết... Thế Thiên này không ngăn máu đâu.

_ Thanh An, một viên này tôi trả cho Song Y, viên còn lại là trả cho việc dám đụng đến người của tôi. - Thế Thiên dùng bước bên cạnh một ám vệ đưa tay rút khẩu súng bên hông của hắn ra chia về cô ta.

_ Không... Không, Thiên giám đốc hạ thủ lưu tình nể mặt con bé đã luôn yêu thương anh hãy hạ thủ lưu tình - Lão ba bên này lúc này miệng còn oai oán đến lúc này mặt không còn một giọt máu.

_ Ha, hạ thủ lưu tình, vậy ta hỏi năm đó ông đã làm gì với công ty của tôi, h.ũ...m? - Anh dùng ánh mắt lạnh hơn băng nhìn về phía ông ta.

_ Là tôi sai, tôi sai, tôi biết lỗi, xin Thiên giám đốc nể tình - Lão Ba tròn tròn mắt lên cả người run cầm cập.

_ Được, vậy ta chấp nhận lời xin lỗi của ông, cho nên..... Ta.... Chỉ.... BẮNG.... Ông... Một... Viên.... PĂNG...- Thế Thiên cười lạnh nhìn thẳng về phía lão ba câu vừa dứt cổ cũng vừa bóp.

Viên đạn bay thẳng đến đầu ông ta khiến cho ông ta chết tại chỗ, máu bắn lên người của Thanh An đang ngồi kế bên.

_ Thiên ca ca, anh sao giết ba tôi, tôi hận anh... Tôi... " PĂNG " - Thanh An nhìn ba mình chết trước mặt mình, cô nhìn thẳng vào anh với sự oán hận. Nhưng thật tiếc, chưa hết câu thì viên đạn đã cắm vào đầu của cô.

_ Thu dọn tốt, còn nữa lấy hai tấm gương úp lên mặt bọn họ rồi hãy chôn! - Thế Thiên nhìn thuộc hạ ra lệnh, anh nhìn lại một chút.

(Lấy tấm gương lật úp để vào mặt người chết là để cầm chân người chết lại, mãi mãi lưu trong xác không thể đầu thai, đây là cách người ta làm khi mà người chết trước khi chết có sự oán giận hay bị bức chết để hồn của họ không phải về báo thù). Mộc Dung đã từng chứng kiến việc này ở nhà bà hàng xóm cách 4 căn ha ha ha ta nhiều chuyện lắm

_ Thế tổng, Song tiểu thư đã tỉnh! - Thế Thiên vừa ra khỏi phòng pháp hình, liền nghe thue kí Lương báo.

Tâm tình anh đang tốt lại tốt hơn, đẹp đi thứ rắc rối sau này không lo Song Y lại bị hại, vừa xong nghe cô tỉnh lại anh không nói lời nào liền ra xe đến bệnh viện.

_ Tiểu Y! Em đã tỉnh! - căn phòng bệnh dành cho VIP không khác gì một căn nhà.

_ Thiên, anh đã nhớ ra em! - Song Y vừa tỉnh được 1 tiếng, cơ hồ tinh thần đã hồi phục lại.

Mẹ cô cùng mẹ chồng bởi cô đủ thứ khiến cô bị vây đến khoẻ cũng thành mệt.

_ Tiểu Y! Mọi việc êm đềm rồi! - Thế Thiên bước đến bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy bảo bối vào người trong lòng sự yêu thương đến không giới hạn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Vợ à à à...à à à!

Hôm nay là ngày Song Y được xuất viện, từ sự kiện vừa rồi đến nay cũng đã hơn một tháng.

Thế Thiên nhất cử nhất động đều bấy Song Y ở yên một chỗ, uống nước cũng tay mình bưng cho cô, cô thay đồ, đi vệ sinh, rửa mặt tất cả đều do một tay Thế Thiên đảm nhiệm.

Anh đem hẳn cái bàn làm việc của mình vào phòng bệnh của Song Y.

Song Y những ngày đầu thật không để ý cho lắm cũng vì vết thương là về phần nội tạng cho nên cô mới yên ổn cho anh phục vụ.

Đến nay, cô đã hoàn toàn khoẻ lại mà anh thì sao cứ làm như cô bị bại liệt không bằng.

Chính vì vậy cứ 1 -2 ngày lại nghe thấy tiếng thét của Song Y la lên.

_ Thế Thiên! Em không bị liệt - Mặt Song Y giận đỏ tía lên.

_ Anh biết, anh biết ngoan uống miếng nước, ngoan - Đáp lại với sự tức giận của cô là gương mặt sùng nịnh của anh.

Anh như mất điếc tai lơ lơ cứ dờ dảnh rồi lại cứ làm theo ý mình.

Ngày xuất viện, Song Y muốn về nhà cùng mẹ, lại ôm một bụng tức tiếp tục là anh đã sớm an bài mẹ cô về ở chung một nhà.

Cho nên giờ thì cô đường đường chính chính về nhà ở chung với anh rồi.

Lúc này đây, ngay hiện tại Song Y tức đến nói không nên lời.

Bé cô, bỗng cô vào nhà, mặt sàn nhà từ lâu cô không còn cảm giác nữa.

_ Thiên, bỏ em xuống mau - Về đến nhà, anh không ngại mà lại tiếp tục bế cô vào nhà. Song Y lừa gạt đùng đùng.

Trước mặt bao nhiêu người lớn, anh lại chẳng kể nể cái gì cả, khiến cô mặt mông ngại đến thẹn hoá giận.

Thế Thiên nào cũng không nghe, chỉ nở nụ cười triều mến nhìn cô rồi lại tiếp tục làm theo ý mình.

Song Y đầu hàng... Song Y bó tay.

Hôm nay cũng được gọi là ngày vui vì Song Y được xuất viện trở về, nên hai mẫu vui vui về về lấy hoay trong bếp nấu nấu gần cả chục món tẩm bổ cho Song Y.

_ Oa! Song Y các con về rồi, mau mau vào đây bồi bổ nào - Ôn Nhu phui phui tay chạy ra miệng nói không ngừng.

Thế Thiên không quá nhiều cảm xúc nhìn Song Y đang thẹn thùng cười một cái.

_ Con đưa cô ấy lên lầu nghỉ ngơi một chút - Thế Thiên không ngừng cước bộ của mình, vừa đi vừa nói, nói xong thì cũng đã lên tới bước cầu thang.

_ Được được, xong rồi mẹ sẽ lên gọi, mau nghỉ ngơi chút - Ôn Nhu nhìn cô bé đang thẹn thùng mà mỉm cười.

_ Tiểu Y! Tuần sau chúng ta cưới nhé - Để Song Y an ổn trên giường, Thế Thiên yêu thương nắm tay Song Y.

Song Y chỉ có thể nhìn lấy người đàn ông đang gấp gáp.

_ Cười gì chứ? Chẳng phải, anh không biết em là ai sao, còn kêu một cô gái về ngày đêm bên cạnh đó sao? - Song Y bị anh lôi tới lôi lui cục tức này đã nằm trong bụng 1 tháng, nay phải trả thù.

_ Chẳng phải lúc này anh ở bên em sao! - Thế Thiên nghe cô lên con dấm chua liền ôm lấy cô yêu thương.

_ Buông ra, đi mà ôm cái Thanh An đó đi, buông ra! - Song Y dỗi hờn đẩy anh ra.

_ Vợ à à.... Anh biết lỗi rồi! - Thế Thiên ôm Song Y ngày càng mạnh.

_ Anh muốn ép chết em sao? Mau buông! - Song Y nghe anh nói yêu thương liền mềm lòng. Giọng nói lúc tức lúc này cũng đã mất đi một phần.

_ Vợ à à...a..a..a.a! - Thế Thiên giọng nói sùng nịnh hơn bao giờ hết.

_ Ai là vợ của anh cơ chứ, hử! - Song Y liếc anh một cái.

_ Song Y là vợ của ta! - Thế Thiên đưa trán lại kề lên trán của cô.

_ Em chưa đồng ý mà! - Song Y ngại ngùng né tránh những cử chỉ thân mật này.

_ Vậy em có muốn anh làm em đồng ý không? Hửmmmmmm? - Thế Thiên nhìn Song Y với ánh mắt mê loạn.

_ Em, em chưa khỏi bệnh mà! - Song Y dùng tay đẩy anh ra.

_ Thạch bác sĩ bảo em có thể động nhẹ! - Hắc hắc hắc, ang vô sỉ, vô sỉ.

Lúc đi làm giấy xuất viện, anh hỏi qua Thạch bác sĩ về vấn đề trên.

_ Anh.... um um! - Song Y chưa kịp mở miệng liền bị anh hôn lên đôi môi mềm kia.

Đôi môi này anh đã kèm chế hơn cả tháng nay. Bàn tay của anh không yên phận luồn vào trong áo của Song Y.

_ Anh hai, Y Y xuống ăn.... Com...! - Àch, Thế An... Ha ha, phá đám nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Gặp con gái

Hôm nay ngày nắng đáng lẽ ra đẹp đến lạ thường, nhưng mà riêng với Thế gia lại trở nên hắc ám vô độ.

Nơi phòng khách xa hoa lộng lẫy hôm nay có sự xuất hiện của ba nhân vật lạ.

Có vẻ họ không được chào đón.

Một nhà ba người đang ngồi ở vóí vẻ mặt ngại ngùng, cười cũng như không cười mặt khó coi.

Song Y ngồi đó vẻ mặt không có biểu cảm gì quá nhiều, chỉ là người trước mắt cứu cô một mạng nên ánh mắt cô nhìn ông ta có phần dịu đi phân nửa.

Ngọc Vân mẹ cô lại thất thần bà giờ có muốn đuổi cũng chẳng thể đuổi, cứ chằm ngằm mà ngồi đó mắt nhìn tách trà đang để trước mặt.

_ Song Y, con đã khoẻ rồi! - Song Tử Hùng là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí này.

Sau đêm hôm đó, ông quay về nhà với con tức từ trên người Nhã Dung đập vào người ông, bà ta không ngần ngại mà néo mọi đồ vật gần bà nhát vào người ông.

Ông trước nay lần đầu thấy bà ta tức giận như vậy, lòng ghen của đàn bà là không giới hạn mà.

Giải thích cũng giải thích rồi bà không nghe thì thôi, họ chiến tranh lạnh với nhau từ lúc đó.

Song Tử Hùng trước đó sợ bà ta hết 7 phần nhưng từ hôm Song Y gặp nạn ông ta quay ngược lại suy nghĩ của mình.

Đuổi thì đuổi ông sợ gì, quay lại xin lỗi rồi cùng lo lắng cho Song Y là đủ. Dù như thế nào Song Y vẫn ngoan ngoãn nghe lời hơn Song Mẫn Uyên nhiều.

Không biết bao nhiêu lần ông ta sức đầu mề trán với cô ta rồi, nay lấy 1 lý do cứu mạng Song Y ông giờ đường đường chính chính tới thăm Song Y.

Đương nhiên, sau chiến tranh lạnh người xin lỗi cũng là Nhã Dung bà ta yêu Song Tử Hùng yêu sống yêu chết năm đó không phải bà tính kế hạ thuốc ông ta làm sao giờ có được Song Mẫn Uyên.

Bà xin lỗi mấy ngày liên tiếp và để thoả hiệp ông tha lỗi thì bà phải cùng ông và cả con gái đến để xin lỗi và hỏi thăm Song Y.

Cho nên cái mặt của bà ta lúc này khó coi đến cực độ.

_ Con khoẻ, cảm ơn! - Song Y treo một nụ cười nhẹ khách sáo

_ Tốt! Vậy thì tốt - Song Tử Hùng nhìn con gái có ý cười hướng đến ông, tinh thần cũng vui vẻ hơn nhiều.

_ Song Tử Hùng tôi xin cảm con Thế gia đã giúp Song Y, thân làm cha không lo được cho con gái mình, tôi thật là tát trách - Nhìn Song Y xong ông lại hướng về phía gia đình Thế đủ 4 người mà khách khí nói cảm tạ.

_ Song Y là con dâu chúng tôi, chúng tôi không lo thì lo cho ai? - Ôn Nhu thương yêu nhìn về phía Song Y.

Một màn này đi hết vào mắt của mẹ con nhà kia.

Mấy lần liên tiếp, họ đến khu mua sắm nhằm mục đích chờ may gặp được cha mẹ Thế, nào ngờ không gặp được lần nào cơ hội không bao giờ có, hôm nay lại nghe phải hung tính

" Con Dâu "?

Họ nhìn về phía Song Tử Hùng ánh mắt oán giận cực độ.

Song Tử Hùng nghe tin này cũng muốn nổ tung, ông trước đó lại suy nghĩ để Song Mẫn Uyên cơ chứ.

_ Thế phu nhân! Ý của người là? - Song Tử Hùng đưa người hướng đến Ôn Nhu một chút, mắt tròn lên.

_ Đúng rồi, nếu mà không phải do tai nạn thì chắc có lẽ tuần trước đã là đám cưới, có phải không chị sui? - Ôn Nhu mắt cười vui vẻ, giọng nói rất là tự hào với vấn đề lại, nay đánh vô người Ngọc Vân một cái.

Ngọc Vân không trả lời chỉ nhìn sang Ôn Nhu cười một cái, sau đó lại nhìn Song Y đáng thương của bà.

_ Vân Vân! Chuyện này là? Sao em không nói với anh? - Song Tử Hùng như bị điểm huyết người ông cứng đờ chỉ đầu nhìn về phía mẹ Song Y.

_ Không quan trọng! - Ngọc Vân mắt vẫn nhìn con gái của mình, tay vẫn sửa soạn đồ lại cho cô.

_ Ông xem, ông cứu con cô ta một mạng mà giờ cô ta tỏ thái độ với ông như vậy đó! - Nhã Dung tức giận trước thái độ của Ngọc Vân.

bà đây phải đi xin lỗi ông chồng còn mất mặt hơn là phải đến thăm mẹ con kia, ông chồng thì khép nép còn thái độ mẹ con kia thực làm bà tức chết.

_ Bà im đi! - Song Tử Hùng từ ánh mắt dịu dàng chuyển sang tức giận nhìn sang bà ta, thật là một người phụ nữ không biết điều.

_ Được rồi! Người cũng đã thấy, tin cũng đã nghe, mọi người có thể về vài bữa nữa Thế gia sẽ sai người đem thiệp qua! - Thế Thiên ngồi một bên này giờ không thèm nhìn bọn họ chỉ lo chăm chú bấm điện thoại lúc này vừa lên tiếng.

_ Thế giám đốc! Dù sao tôi cũng là cha của Song Y, việc này phải có tôi! - Song Tử Hùng dù gì cũng mang một tiếng cha vợ, nào lại bị con rể coi thường như thế này.

_ Trên giấy thì đúng, trên thực tế thì không, ông nợ mẹ con Song Y một cuộc đời và cũng đã trả lại cho họ bằng máu, vậy xem là hết nợ - Thế Thiên cắt điện thoại vào túi, anh vừa nói vừa làm phép tắc một chút cũng không có.

_ Cậu, như vậy, sao được! - Song Tử Hùng bắt đầu tức nhưng không biết tức như thế nào.

_ Vậy ông bỏ rơi hai người này như vậy coi cũng sao được, được rồi Trần quân gia tiễn khách - Thế Thiên cắt điện thoại xong liền đứng dậy sửa bộ áo vest của mình.

_ Thế tổng, cậu! - Song Tử Hùng tức đến nói không được, đúng là ông không thể cãi lại nhưng dù sao ông cũng là cha vợ, trên danh nghĩa thì đã sao, mà cũng là cha vợ đó.

_ Song Y! Chúng ta đi thôi - Anh không thèm để ý đến ông ta nữa trực tiếp nắm tay Song Y lôi đi

Hai thân hình đi mất, để lại một bãi chiến trường cho ba mẹ mình tự giải quyết.

Song Tử Hùng mất mặt vô cùng, ông càng nghĩ càng tức giận không nói được, không làm được nên đứng dậy bỏ về.

Hai mẹ con Nhã Dung và Song Mẫn Uyên cũng theo sau, hôm nay hai mẹ con họ chịu mất mặt một cách không thể cứu vãn.

_ Chị sui, đừng buồn thứ đàn ông đó chị đừng dây dưa nữa - Ôn Nhu nhìn thấy họ đi mất, một bên an ủi Ngọc Vân.

Bà không nói gì, cũng chỉ nở một nụ cười đầy cảm kích hướng về Ôn Nhu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Song Y bám dai.

Tối hôm qua, Song Y theo đuôi Thế Thiên từ trên lầu xuống dưới đất đến khi lên giường đi ngủ cũng không tha.

_ Thiên! Đi mà, đi đi mà - Tiếng Song Y vang từ phòng này sang phòng khác.

Ba mẹ Thế không xen vào ngược lại càng muốn xem kịch vui.

Thế An lại không có tâm trạng đầu mà mần đến hai người này, hôm qua cô bị Lục Nhuận lôi vào phòng làm việc cưỡng hôn một hồi.

Tâm trí của cô sớm bị Lục Nhuận vắt lên cành cây rồi.

_ Thiên, anh mà không cho, hôm nay... Hôm nay! - Đỗ ngọt không được, Song Y cô nương đỡ chiêu cuối cùng.

_ Không cho thì sao?.... Hừmmmm? - Thế Thiên bên tai muốn lúng búng từ sáng đến giờ.

Anh trong trí nhớ anh biết Song Y là một người nhu thuận, cô lại ít phản nản hay là nói về một vấn đề nào đó quá lâu.

Nào biết được những cái gọi là hiểu Song Y của anh hôm nay hoàn toàn bị vỡ vụn.

Cô bám dai như đĩa, dai còn hơn cả Thế An.

Lý do chỉ có một.

Cô muốn được lại đến công ty làm việc, còn anh thì chỉ muốn cô an phận ở nhà đừng đi đâu cả.

Hai người cứ một đề tài từ sáng đến tối, người lắc đầu người kia vẫn kiên trì bám theo.

_ Anh không cho, vậy tối nay em sẽ ngủ chung với Thế An - Song Y giận đến thẹn cả người liền quát lớn.

Cái nhân vật bị nhắc tên đang lãnh đạm ăn một miếng snack mà bị kêu tên giật mình sặc tới tấp.

_ Hự, hự hự, Song Y cậu muốn giết người bằng âm thanh à hự hự hự - Khó khăn lắm Thế An mới giảm bớt cơn ho.

_ Em dám? - Thế Thiên đến lúc này anh nhịn không được nữa rồi.

Cả một ngày bị cô bám theo cũng không phiền, dù lỡ tai có lủng búng cũng chẳng sao. Nhưng, việc không ngủ chung với anh mà qua Thế An ngủ... Ha ha.

_ Sao không giám, chúng ta chưa cưới, chuyện không ngủ chung là lẽ đương nhiên! - Song Y dù rung như chuông điện thoại nhưng vẫn cố mạnh mẽ.

Ở nhà hả? Anh mơ chắc, em đây không cần anh nuôi, em tự mình kiếm tiền được.

_ Em... Thử dám nói lại một lần nữa đi? - Cực hạn, anh đã đến cực hạn.

_ Chưa cưới, thì không ngủ chung! - Tưởng cô sợ anh sao, cô nhắc lại đó.

_ Được, ba mẹ mai liền tổ chức đám cưới! - Thế Thiên giận đỏ cả mặt, bước đến sọc cô lên vai, ánh mắt nhìn ba mẹ Thế rất nghiêm túc.

_ Á aaaaa, Thiên, bỏ em xuống, anh làm gì vậy? Bỏ em xuống! - Song Y vùng vẫy trên vai của Thế Thiên một cách vô lực.

_ Để xem hôm nay anh chinh em thế nào! Cô bé hư đấy! - Thế Thiên đánh vào mông cô một cái chân bước thẳng vào phòng của hai người.

Song Y lúc này sợ thì sợ thật đấy, nhưng mà, vì đại nghiệp không thể để thua.

_ Anh thử làm sao, em đây biến mất cho anh xem! - Giữ vững tinh thần không phục là không phục.

_ Được, nếu tối nay em không ngủ, ngày mai liền cho em đi làm! - Thế Thiên liện Song Y lên giường sau đó cũng một thân hình to lớn của mình đè cô bên dưới.

Song Y hít một ngụm khí lạnh, cái, cái gì mà không ngủ cơ chứ.

Thế lực của anh cô đâu phải chưa từng mềm qua cơ chứ, anh như cái máy robot không biết mệt, một lần lại thêm một lần.

Người bại trận luôn luôn là cô, thật là vô sỉ mà làm sao cô có thể thắng anh cơ chứ.

_ Ba hiệp.... Nếu.... Nếu.... Nếu.... Ba hiệp em không ngủ, ngày mai anh phải cho em đi làm - Àch, điều kiện này khiến cho Song Y phải nói lắp bắp.

_ Ba hiệp, quá ít! - Thế Thiên hiếp mắt lại, không chịu thỏa hiệp.

_ Vậy, vậy, vậy, 4 hiệp, 4 hiệp đi - Song Y rung lên với sự việc này.

Anh ra thương trường làm ăn, phải có lợi tất anh mới làm, nhưng mà có ai lại giao dịch kiểu này không cơ chứ.

_ Còn ít - Thế Thiên ánh mắt gian tà hơn nhìn cô.

_ 5 hiệp, không thể hơn nữa, Thiên anh không được quá đáng! - Song Y cắn chặt môi, ủy khuất vô cùng.

_ Thành giao! - Thế Thiên treo trên môi một nụ cười

Từ đầu Thế Thiên đã không thể nhịn nhưng mà vẫn cứ thích ghẹo một chút

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Sính lễ như vậy, vừa ý chứ?

Song Y chưa hoàn được hôn thì xe đã đi vào cao tốc, đến khi cô hoàn hồn lại thì đã đến một cửa hàng rất lớn.

_ Thiên! Đây là!? - Song Y ngỡ ngác nhìn cửa hàng, rồi quay sang nhìn anh.

_ Như em đã nhìn thấy, mau vào! - Thế Thiên yêu chiều dùng bàn tay vén nhẹ tóc mái của cô lên.

Đúng vậy! Điều khiến cho Song Y phải ngó ra đó chính là cái bảng hiệu

" SONG Y'S "

Bảng hiệu của cửa hàng là tên của cô, cửa hàng này đã hoạt động được 3 năm trước đó nó tên là " Isana " là một trong những cửa hàng kinh doanh thời trang có tiếng nhất thành phố T.

Là một chi nhánh con của tập đoàn Thế Thị, nay Thế Thiên đem sửa bảng hiệu lại tên cô, bàn giao hết tất cả thuộc về tên của cô.

Song Y vẫn cứ ngỡ ra, bộ não của cô hôm nay tiếp thu chậm một cách lạ thường, cô vẫn chưa nuốt được mọi thứ.

Đi hết một vòng trong cửa hiệu, nó thật rất lớn, bình thường một cửa hàng chỉ chuyên về một thứ , nào có như cái này giống cái này.

Muốn giày có giày, muốn áo có áo, muốn đầm có đầm , muốn trang sức có trang sức. Vậy chẳng phải nó là một cái trung tâm thu nhỏ hay sao.

Song Y lúc này trên tay cầm một ly nước, cô uống hết một hơi lấy lại bình tĩnh.

_ Thiên! Anh làm việc này hồi nào? - Song Y nhìn Thế Thiên rất nghiêm túc.

_ Trước khi em đồng ý lấy anh - Thế Thiên nhàn nhạt nâng ly ca phê lên, bộ dáng rất đời bình thường.

_ Anh tin em đến vậy sao? - cái gì cơ chứ chuẩn bị trước khi cầu hôn, vậy chẳng phải là anh đã quá tự tin rồi không

Nói như vậy việc cô đồng ý lấy anh là đều nằm trong kế hoạch của anh hay sao.

Ach... sao tình thế lại đổi ngược như vậy được chứ, đến cuối cùng người bị tính kế vẫn là cô hay sao?

" Song Y à, mày qua hai kiếp rồi đáng lẽ phải khôn hơn người mới đúng cơ chứ, sao lại dễ bị tính kế thế hử "

Tiểu cô nương nhà ta tự dẫn dắt trong lòng, cô mới là người muốn dụ anh, nào ngờ giờ cô bị dụ đến không ngờ.

_ Song Y! Sính lễ như vậy vừa ý chứ? - Thế Thiên nhìn bộ dạng của cô, đã yêu càng yêu hơn, nhưng lúc này anh thật sự nghiêm túc.

Việc sính lễ đối với thành phố T rất quan trọng, sính lễ sẽ nói lên gia cảnh nhà trai kèm theo đó là việc nhà trai ưng mắt với con dâu hay không tùy vào sính lễ lớn nhỏ.

Đương nhiên hình thức này không thể đem người nghèo ra so sánh được nhưng với những gia đình có thể lực thì thực sự nó rất quan trọng.

Kèm theo câu hỏi là tờ giấy, Song Y nhiu mảy đọc trên tờ giấy, đồ mảy đã nhiu càng chặt hơn.

_ Thế Thiên , anh không nên!- Song Y đưa lại tờ giấy cho Thế Thiên

_ Em từ chối anh sao? - Thế Thiên nhướn mày lên.

_ Em không có, một tiệm thời trang này là đủ, anh đâu cần phải! - Song Y gấp vô cùng.

_ Vậy thì ngoan nhận lấy cho anh vui - Thế Thiên đưa tờ giấy quay lại phía cô nhìn cô một cách châm chú.

Song Y không còn cách nào khác phải nhận lấy, thuở đời nay có ai nhận sính lễ mà lại bị ép buộc như cô không hử.

Trên tờ giấy đó, những chữ một đều in rất rõ ràng.

Giấy chuyển nhượng cổ phần, tập đoàn Thế Thị chuyển giao 30% cổ phần cho cô Song Y.

Tờ giấy chưa tới 1 tẻ mà những chữ trên đó lại ở giá cả tỷ

Cô đến với anh không phải vì những thứ này mà là cô thật lòng yêu anh, việc anh bàn giao thế này thật sự làm Song Y cảm thấy khó chịu.

_ Song Y! Anh muốn cả thế giới này biết được anh coi trọng em đến mức nào, tờ giấy này mình chứng cho vị trí của em trong lòng anh, sau này sẽ chẳng một ai dám coi thường em cả! - nhìn bộ dạng Song Y khó khăn đến vậy, Thế Thiên nắm lấy tay cô, hôn nhẹ lên.

Song Y chỉ muốn lấy mỗi trái tim của anh, nhưng thứ này cô không cần.

Nhưng mặt mũi của anh rất lớn, cô sẽ vì anh mà nhận, nhưng sau khi kết hôn cô sẽ chuyển nó thành một quỹ từ thiện, tiền lời đều được chuyển vào đó.

Cả hai người không kiên, không nê đứng ôm nhau tại giữa cửa không.

Mặt kệ xung quanh, không gian lúc này chỉ có mỗi cô và anh là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Vợ anh thật đẹp

Trong căn phòng to lộng lẫy tại biệt thự của Thế Gia, một màu hồng hiện lên toả ra cửa sổ lầu hai.

_ Thiên, đủ rồi.... Thiên - Song Y dùng hết sức lực còn lại của mình đẩy thân ảnh to lớn đang không ngừng động ở thân dưới.

_ Bảo bối làm sao có thể dừng - Thế Thiên không dừng động tác ngược lại lực ngày càng nhanh.

_ Không mà, không mà - Song Y bị hành đến không thể chịu được nữa.

_ Sao lại không? Bảo bối, em bảo rằng 5 lần vừa chỉ mới 3 lần - Thế Thiên hôn lên môi của Song Y yêu thương cô vô độ.

_ Em không đi làm nữa, em không đi nữa Thiên, tha cho em đi...a aaaaa - Song Y đầu lắc lia lịa,

Cô thật ngu khi bị anh lừa mà, sống lại một kiếp nữa vậy mà cũng không khôn lên chút nào.

Bị anh dụ từ lần này đến lần khác, gì mà 5 lần cơ chứ quả thật cái miệng hại cái thân.

_ Bảo bối, người kinh doanh không được nói hai lời - Thế Thiên nghiêng răng cong người ngẩng lên một chút.

_ A, a a, a, Thiên anh nhẹ một chút - Song Y cảm nhận được cao trào, nó lại đến... Lại đến.

Nếu nói về tình trường, sau đêm mãnh liệt kia, cô không hề tin rằng cô là người đầu tiên của anh. Chỉ vì anh quá thuần thực.

Ai bảo ông trời nói tình dục là bản chất con người cơ chứ, cô không tin, tất cả đều lừa gạt.

_ Bảo bối, anh lại đến - Người đàn ông này quả thật chưa được ăn no.

_ Em hứa không làm càng nữa, em hứa mà huhuhuhu - Song Y lúc này mếu máo vô cùng.

_ Anh lại muốn mai em cùng anh đến công ti cơ - Thế Thiên nằm đè lên người Song Y mặt đối mặt.

_ Thiên, anh nặng quá, em không đi nữa, ở nhà, ở nhà - Song Y la toán lên đầu lắc lia lịa.

_ Ngoan, thêm lần nữa - Thế Thiên nhìn biểu cảm của cô, yêu hết chỗ nói phán ứng lại càng mạnh.

Lỗi này là do cô những thời điểm này ai bảo quá đẹp cơ chứ làm anh chỉ muốn yêu cô hoài hoài thôi.

Song Y lại một lần nữa không kịp trở tay, cơn thịnh nộ kia một đường lại đi thẳng vào cô.

Giao hoan lúc này để lại cao trào, vẫn còn động lại tron mướt làm cho Thế Thiên đi vào một cách dễ dàng.

Cho đến khi Song Y chịu không nổi nữa, cô lại một lần nữa được anh dắt lên cao trào sau đó ngắt lịm đi.

_ Bảo bối, em thật ngoan - Thế Thiên kì này thật sự là buông tha cho cô, anh hôn nhẹ lên mái tóc của cô sau đó bế cô vào nhà tắm.

Buổi sáng, cửa sổ bị ánh nắng chiếu vào hai con người lười biếng trên giường khẽ động một chút.

_ Àch... Tên Thế Thiên này, thật ép chết người mà - Song Y đưa tay đặt lên hông của mình con ẽ không hề giảm bớt.

_ Bảo bối, sáng sớm em thật nhiều sinh lực, được rồi còn một hiệp chúng ta làm cho xong đi - Thế Thiên vừa tỉnh dậy đã nghe câu cửa miệng của Song Y là mình tâm trạng thật vui vẻ.

_ Thiên, anh muốn ép chết em hả - Song Y nổi giận đùng đùng đẩy mạnh Thế Thiên ra.

_ Bà xã em thật đáng yêu chết đi được - Anh không hiểu thế nào nhưng cô giận, cô vui, cô buồn trong mắt anh đều cô đều đẹp đến mê người.

_ Em không muốn nói với anh nữa - Song Y mặc kệ anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Thân hình cô ba vòng chuẩn cả ba, dáng người búp bê thật là tạo nên những đường cong vàng ngay cả người mẫu cũng không bằng cô nữa đó.

Thế Thiên chống một tay lên đầu để lên lòng bàn tay nằm nghiêng, anh nhìn thân hình của cô từ trên xuống không sót một chỗ nào.

_ Vợ anh đẹp thật - Anh nhìn càng nhìn càng thích, gật đầu một cái không ngại miệng mà nói ra câu này.

_ Anh tự luyện quá đây - Song Y đứng bên tủ kiếm cái đầm ngủ mặc vào nghe anh nói câu này quả thật cực kì mát gan mát ruột, miệng thì trách nhưng môi lại treo một nụ cười không để tháo.

_ Bảo bối, anh yêu em! - Thế Thiên đứng dậy, đi đến ôm cô từ đằng sau, hít một hơi mùi hương của cô.

_ Có ai lại đi khen vợ mình như anh không? - Song Y không mản đến anh, thao tác lấy bàn chải vẫn cứ làm.

_ Anh biết, em rất hạnh diện về điều này - Thế Thiên tự khen không biết xấu hổ, càng nói lại càng tỏ vẻ rất thích.

Song Y không thèm cãi với anh nữa, kiếp nay chẳng phải cô muốn anh thay đổi như vậy sao.

Anh trở nên như vậy, cô mừng đến phát điên luôn ý chứ.

_ Đi, hôm nay ngày đầu đi làm chính thức, em thấy thế nào? - Thế Thiên kéo cô vào phòng thay đồ, tự tay mình chọn đồng phục cho cô.

_ Đi làm? Chẳng phải... Tới qua..... Tới qua - Ày, nói đến chỗ này cô không muốn nói.

_ Tới qua thế nào? - Thế Thiên dừng động tác lựa đồ lại mắt nhìn về hướng Song Y mà thích thú.

_ Đâu... Đâu.... Đâu đủ 5 hiệp - Trời ơi, anh là đồ ác bá mà, đồ ác độc mà chuyện thế này sao mà lại cứ bắt cô nói ra mãi là thế nào.

_ Còn một hiệp, anh muốn thay đổi cảnh sắc - Thế Thiên lựa được bộ đồ ưng ý mình cô sau đó nhét vào tay cô lại thuận tay ôm cô lại.

_ Thay.... Thay.... Thay... - Song Y lắp bắp, không phải chứ, kì trước chẳng phải là tại văn phòng rồi hay sao. Thay đổi là thay như thế nào.

_ Rồi em sẽ biết, anh tin chắc em sẽ rất thích - Thế Thiên hôn sâu đắm cô đến khi cô không thể thở được nữa mới buông ra, tà ma nói.

Song Y không nói với anh nữa, quay lưng đi ra khỏi phòng trang phục.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Chức vụ gì ?

Ôm một bụng tức leo lên xe anh, Song Y bị anh chọc đến phát điên cả buổi trong xe không thèm nhìn anh một cái.

Xe chạy đến công ty, Song Y bước xuống với tâm trạng đầy mây đen.

Thế Thiên không nói gì chỉ nhìn bảo bối của mình còn đang tự mình ôm bụng tức, anh bước đến ôm cô đi lên lầu.

Cô làm sao có thể để anh thuận lợi ôm vậy chứ, đôi tay to của anh vừa chạm đến eo cô liền bị cô mạnh thật mạnh hất ra.

Thế Thiên không giận chút nào lại còn tâm tình vui vẻ trực tiếp bế cô lên đi vào thang máy,

_ Thiên! mau bỏ em xuống. - Song Y hét lên vùng vẫy.

_ Nếu em còn giận anh sẽ bộ dạng này mà đi đến đại sảnh, chứ không phải đi thang máy riêng! - Thế Thiên nhìn Song Y một cái, lời uy hiếp này còn kinh dị hơn là lời phàn của từ thần.

Song Y nghe xong liền im ngay, không quấy không vùng vữa ngoan ngoãn nằm im trong lòng anh để anh đưa lên lầu.

Cô đâu có ngu mà tiếp tục, mắt mặt chết cô luôn.

Thang máy vừa đến tầng 99, cánh cửa mở ra đã có thư kí Lương đứng đợi sẵn. Sáng sớm nghe lệnh của giám đốc thư kí Lương đã phải dắt chân lên cở mà chạy luôn ý chứ.

_ Thiên em làm việc ở phòng thiết kế, anh đưa em lên đây làm gì? - Song Y ngơ ngác nhìn anh một cái, tầng của cô là tầng 40 cơ chứ.

_ Ai bảo em làm việc ở nơi đó - Thế Thiên không dừng bước tiếp tục bước đến phòng làm việc của mình.

_ Em đăng kí phòng thiết kế cơ mà - Song Y vẫn không hiểu vấn đề, nhướn mày lên hỏi.

Thế Thiên không trả lời cô nữa một chân đá cửa phòng ra bế cô đi vào.

_ Thiên! đây là? - Song Y tròn to mắt nhìn những vật đang trước.

Phòng làm việc của anh sao cô lại không biết cơ chứ, nhưng mà.... nhưng mà hôm nay nó lại xuất hiện thêm một cái bàn kê bên cái bàn của anh.

Điều đáng chú ý hơn nữa đó là gì? Đó là cái bảng hiệu đặc trên cái bàn.

Cái gì? không phải chứ, cái chức vụ kiểu gì vậy hả.

" SONG Y, VỢ CỦA THẾ THIÊN GIÁM ĐỐC "

Cái bảng quái đản đó là thế nào cơ chứ?

_ Thiên! là sao? - Song Y tiêu hóa không kịp với những thứ này.

_ Cái bảng ghi quá đúng còn gì. - Lúc này anh bế cô tiến đến cái bàn đặt cô ngồi trên ghế, hai tay chống lên thành ghế cả người anh bao phủ cả thân hình mềm mại của cô.

_ Làm... làm... làm gì có cái chức vụ quái như vậy cơ chứ? - Song Y không dám nhìn mặt anh, cô trong lòng vui sướng đến phát điên nhưng vẫn bình tĩnh, vẻ xấu hổ đáng yêu.

_ Chỗ nào không có, nhưng... ở văn phòng của Thế Thiên anh thì có - Thế Thiên dùng tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn đáng yêu của cô lên đặt cho cô một nụ hôn.

_ Anh.... an...h.... phô trương quá đấy - Song Y xấu hổ vô cùng, cô nào nghĩ rằng anh sẽ lại ngọt ngào đến như vậy cơ chứ.

_ Thư kí Lương! hôm nay anh làm rất tốt tháng sau liền tăng lương - Anh không trả lời cô chỉ nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng chạy ra nước một tay bấm đến điện thoại nội bộ.

Trước đó cô muốn đi làm anh lại không cho, nhưng sau một hồi suy nghĩ thì anh đã nghĩ ra muốn cô giờ giờ phút phút đều phải bên anh.

Nếu vậy để cô đến công ty là được chứ gì, bắt cô trong phòng với anh lúc nào trong mắt cô cũng có anh như vậy chẳng phải là rất tốt hay sao.

Tâm trạng hôm nay của giám đốc Thế tốt cực kì cho nên kì công ngày hôm nay của thư kí Lương cũng được hưởng lây.

Song Y còn ngó người ngồi đó, cô đang lập luận lại mọi thứ.

Không thể nào.

Không thể nào.

Ý cô muốn đi làm, sao lại thành ra bị anh ăn sạch sẽ rồi còn bị trói bên người anh là thế nào.

" Song Y à!, sống lại một kiếp rồi mà sao mày vẫn cứ ngu thế không biết " Sóng Ý tự đánh vào đầu mình một cái trừng phạt sự ngu ngốc của mình.

_ Em bắt nạt gì?- Thế Thiên nhìn hành động của cô thừa biết là cô đã hiểu mình bị dụ, đưa người đến bên cô bắt nạt một chút.

_ Không có, em chỉ là quên vài thứ nên tự mắng mình!- Cô nào dám nói ra là mình ngu vì chúng kế của anh.

Thế Thiên dùng một tay nắm lấy cô ngã nhào vào lòng mình ôm không buông.

_ Tiểu Y! tuần sau mình làm đám cưới nhé! - Thế Thiên sau sự việc kia anh càng gấp đến cực độ, ngày nào còn chưa được kết hôn với cô ngày đó anh vẫn không yên.

ai bảo cô đẹp quá làm gì khiến cho anh thời thời khắc khắc đều sợ cô bị bắt mất.

_ Dạ! - Song Y bên này cũng gấp đến nước sôi bùng bùng.

Sau sự việc của Thanh An, cô lại không dám đảm bảo rằng sắp tới sẽ lại xuất hiện thêm cô gái nào nhảy vào chuyện của hai người nữa đâu nha.

Cho nên đám cưới càng sớm càng tốt a.

_ Thiên! ĐỪNG LẠI NGAY - Vừa câu trước nghe anh nói thật vừa lòng, lại hết câu cô chưa kịp hoàn hồn thì anh lại dõ dạc đòi bại.

_ Tiểu Y! hoàn tất một hiệp như lời em hứa đi! - Thế Thiên không những không ngừng lại mà còn không kiêng nể mà đẩy thẳng áo sơ mi của cô lên làm lộ ra bộ ngực no đầy của cô trong cái áo ngực màu trắng đơn giản.

Thế Thiên không nhịn được nữa liền áp mặt xuống hôn liếm đôi nhũ hoa đáng yêu này.

_ Tiểu Y! em lúc nào cũng ngọt chết người.... um... Tiểu Y, anh không thể ngừng lại được, em thật ngon mà - Miệng anh không ngừng liếm, không ngừng mút lấy cặp ngực của cô, miệng lại không ngại mà phát ra tiếng.

_ Thiên, đây là văn phòng cơ mà - Song Y yếu ớt đưa đầu anh ra khỏi ngực mình.

_ Thì thế nào! đây là văn phòng anh, không cho phép ai có thể vào - Thế Thiên không ngẩng đầu lên vẫn cứ cắm đầu vào ngực của cô mà tiếp tục công việc của mình.

Cốc cốc cốc.

_ Giám đốc tới giờ họp! - Thư kí Lương vừa được tăng Lương nên cấp độ hăng hái làm việc của anh tăng gấp 200 lần bình thường.

Đợi hơn một lúc cánh cửa mới được mở ra, gương mặt của giám đốc thay đổi hoàn toàn.

_ Thư kí Lương! anh bị trừ hai lần tiền lương - Người nào đó không thèm nhìn thư kí Lương một cái trực tiếp bỏ đi.

_ DẠAAAAA? - Thư kí Lương biến thành cái tượng chết đứng ở trước cửa

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Có là gì của nhau

Hôm nay tại nhà Thế Gia tung bừng, nhộn nhịp, hoa đỏ, bảng chữ đỏ treo đầy cả một căn nhà.

Mẹ Thế từ hôm Thế Thiên và Song Y cùng nhau bước về, nói câu tuần sau đám cưới cho đến hôm nay được 3 ngày bà không ngậm được mồm.

Bà cười từ sáng đến tối, cho đến đi ngủ bà vẫn cứ cười điều này khiến cho Thế Tường cũng vui lây.

_ Vợ à! Thấy em vì việc này mà vui đến vậy hay là mình thêm 2 -3 đứa nữa đi. - Thế Tường tạ niệm đầy mặt, đối với Khúc Ôn Nhu từ trước khi cưới đến nay đều luôn si mê bà quá độ

_ Lão già! Không được không đứng đắn, chuẩn bị làm ông nội rồi đó - Ôn Nhu nghe lão công nói bên tai, bà thật đỏ cả mặt.

Nhìn bộ dạng của vợ xấu hổ đến giận dữ, ông không kềm được nữa, trực tiếp bế bà vào phòng của hai người.

Cả nhà đều vui vẻ chỉ riêng mình Thế An mấy ngày rồi không cười nổi.

Vui thì vui cho anh hai chứ còn chuyện của cô chẳng vui tí nào.

Đêm hôm trước cả văn phòng tổ chức tiệc nhân dịp Lục Nhuận lên chức gần hơn chục người đều ở đó.

Lúc đầu Lục Nhuận bảo sẽ đón cô nhưng vì tăng ca nên cô bảo hấn ta đi trước, lúc cô đến thì mọi người trong phòng đều đang âm ỉ.

Cái gì chứ, cảnh tượng như thế là sao?.

Hình ảnh không đáng có cứ quanh quẩn trong đầu cô mà thôi.

Cô chỉ là đến trễ 1 tiếng thôi mà, vậy mà anh miệng nói yêu cô vậy mà sau lưng lại lén lút như vậy là thế nào.

Anh ngồi đó, cúc áo sơ mi mở ra 3 nút, trên đùi là một nhân viên nữ của phòng anh đang ngồi lên đùi anh, vui vẻ uốn qua éo lại.

Anh không cười mà còn cười, cười rất mãn nguyện là đằng khác.

Mọi người đang vui vẻ hò reo cổ vũ thì ngay cửa ra vào một loại sát khí có thể nổ banh cả vũ trụ đang từng đợt từng đợt lớn lên.

Đừng,,, rầm rầm

Cánh cửa bị đóng lại, lực đạo kinh người đến mọi người nhìn thấy phải ngừng thở.

Cánh cửa đó, Nó.... Tét... Làm.. Hai?

Lục Nhuận đẩy ả nhân viên kia ngã nhào xuống đất, tay chân lúc này rung đến lợi hại.

_ Tiểu... Tiểu An! Anh, anh có thể giải thích - Lục Nhuận xưa nay ngoại trừ đối với Thế Thiên có phần kính nể còn lại chưa bao giờ biết sợ ai, vậy mà hôm nay, đối với anh Bầu trời này đã sập rồi.

_ Người chơi vui vẻ, tôi có việc - Tay của Thế An còn cầm nắm cửa của nửa cái cửa còn lại cặp mắt trừng lớn liếc nhìn mọi người.

Sau đó cô liện nửa cái cửa trên tay đó qua một bên quay lưng bước đi.

Lục Nhuận không để mất thêm một giây nào vội vàng chạy theo.

_ Tiểu An.... Tiểu An nghe anh giải thích - Thân hình cao lớn của hắn chỉ cần chạy vài bước liền kéo được cô lại.

Cô dùng ngón trỏ chỉ vào mặt anh môi mím chặt mắt trừng lớn, mặt vênh lên hết cỡ.

Ngón trỏ chỉ lên má hắn nơi đó có dấu son môi

Ngón trỏ chỉ đến cổ áo hắn nơi đó cũng có dấu son môi.

Ngón trỏ chỉ vào ba cúc áo bị mở tanh banh của anh.

Sau đó ngón trỏ lại chỉ thẳng vào mặt anh kèm với gương mặt đỏ chót của cô.

Hành động này của cô là bảo chỉ cần anh nói thêm một lời, tôi đảm bảo bác sĩ sẽ chỉ có thể làm thủ tục nhận xác anh mà thôi.

Sau đó Thế An quay người bỏ đi hai tay của cô nắm thành quyền, rung đến nổi cả người cô bước đi cũng rung theo.

Nhớ lại hết thời khắc đó, về đến nhà không nói với anh việc vui của anh hai đang đến lúc này mà cô nói thì sẽ phá hỏng chuyện tốt của anh hai nên đành tự mình cam chịu.

_ An An! An đưa hấu! - Tiếng Song Y vang lên làm cắt vòng suy nghĩ của Thế An.

_ Oh! - Thế An cố nén nỗi buồn đó đi, trở lại gương mặt rạng rỡ.

Song Y là ai cơ chứ, sao có thể dấu được cô vừa bước vào phòng cô đã thấy được nét mặt không tốt của Thế An.

_ An An! Mau nói mình biết, đã có chuyện gì? - Song Y nhìn Thế An nén đau thương mà đau cả lòng.

Thế An mang bộ mặt vui vẻ tháo bỏ ngay.

_ Dễ nhận ra vậy sao? - Cô bất mãn, bất mãn lắm a.

Song Y gật đầu một cái thật mạnh.

_ Tên Lục Nhuận khôn nạn, hắn ta dám chơi mình - Thế An giờ phút này không kiềm lòng được nữa, liện miếnng đưa hấu đang ăn giăng dờ mặt bùng bùng sát khí.

_ Hắn ta làm gì? - Song Y biết ngay là chuyện liên quan đến Lục Nhuận mà.

Từ ngày nhị tiểu thư Thế gia có tình cảm với người khác giới, tính tình thay đổi đến đáng sợ.

Dịu dàng, thực nữ, nhẹ nhàng đến mọi người trong gia đình có chút sợ.

Thế An kể lại cho Song Y nghe sự việc này, càng kể cô càng thêm tức sắc mặt còn hơn cả quỷ hút máu.

Song Y hiểu được tình hình, thật rất đồng cảm với Thế An.

_ Vậy cậu tính thế nào? Dù sao cũng phải gặp nói chuyện mới phải - Song Y nghĩ rằng sẽ có hiểu lầm nào đó ở đây, thế nên cô không muốn Thế An như kiếp trước chịu khổ sở vì tình nên lúc này một lòng muốn giúp Thế An.

_ Có là gì đâu mà phải nói, dù sao cũng chỉ là tìm hiểu thôi, hẳn ta không còn liên quan đến mình nữa rồi - Thế An hít mạnh một hơi, thở ra cũng mạnh một hơi.

_ Có hiểu lầm nào không? - Song Y cũng vì tâm trạng này của Thế An mà lo lắng vô cùng.

_ Hiểu lầm? Vậy nếu anh hai mình cũng y như vậy trước mặt cậu vậy có được coi là hiểu lầm - Thế An nghiêm túc nhìn sang Song Y.

_ Minh...! - Song Y nhất thời cứng họng không biết phải nói gì, đúng nếu là cô thì cô cũng như vậy.

_ Vậy quyết định của mình là đúng có phải không? - Thế An đứng dậy mặt hết quyết tâm nhìn Song Y.

_ Uhm, chỉ cần cậu hạnh phúc là được! - Song Y không biết phải nói gì hơn, đúng thật là cô chỉ muốn Thế An hạnh phúc mà thôi nhưng mà thế này có phải là không đúng

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hôn lễ

Rạo rức suốt cả tuần cuối cùng cũng đến ngày mong đợi, đèn hoa treo từ ngoài cửa Thế Gia vào tới trong nhà.

Bài tria xa hoa lộng lẫy đến ngập người, mọi người đến dự hôn lễ nhìn thấy ai cũng phải một phen tán dương.

Mẹ Thế một thân sườn xám hồng sánh vai cùng Ba Thế một thân vest đen, tuy tuổi hai người đã ở phần trên dưới 50 nhưng diện mạo này không ai nói hai người này có hai đứa con còn ở nửa tuổi đời người cơ chứ.

Thế Thiên thường ngày anh đã bức người hôm nay anh càng kính người hơn.

Các tiểu thư xung quanh ai nấy cũng ngậm ngùi khi người đàn ông vốn là hoàng kim này một nước lên xe hoa.

Lại còn gan tỵ với cô dâu không hề xuất danh hào môn chi là một cô gái bình thường thật là các nàng tức cho chết.

Lần trong đám đông đó họ thầm rủ sớm sớm kết hôn rồi sớm sớm ly hôn.

Đúng 9h xe rước dâu về đến cổng, Song Y một thân màu đỏ lại bị che màn được Thế Thiên đỡ vào nhà.

Mẹ Thế thích phong tục xưa nên cứ thế mà làm trước đó bà còn đòi đem kiệu qua rước dâu, cả nhà 5 người la lớn cản bà lại.

Hôm nay nhìn con dâu mình ưng ý rồi cuộc cũng bước qua bếp than bước vào cửa bà thật không còn gì vui hơn nữa, vui đến nỗi nước mắt rơi thay cho niềm vui.

_ Kia em! - Thế Tường nhìn vợ mình rót nước mắt mà đau lòng, ông không cần biết nó là nước mắt vui hay nước mắt buồn chỉ cần là nước mắt của bà đều không được.

_ Em vui quá đó mà - Bà nhìn chồng mình nhớ lại ngày bà bước vào cửa Thế gia lại càng xúc động hơn.

_ Vui thì cười không được khóc, không nên! - Thế Tường ôm vợ vào lòng một thân an ủi.

Sự ngọt ngào của vợ chồng bà cả cái thành phố T này ai lại không biết, Thế Tổng trước kia yêu chiều vợ hơn mạng, bà nói được thì không sẽ được, bà nhìn chó nói mèo ông cũng nói mèo.

Sau bao nhiêu năm nó vẫn không thay đổi, nay lại đến con trai của bọn họ gia đình thật là chung thủy, người người khen ngợi, người người ganh tỵ a.

Quy tất cho một hôn lễ kiểu trung cũng tương đối đơn giản sau khi rước dâu, chỉ là thời đại mới nên cô dâu không cần ở trong phòng đợi chồng như xưa

mà sau khi làm lễ xong có thể thay một Sare để đi tiếp khách.

Đình thự của Thế gia hôm nay yến tiệc linh đình, chuyện chung thân đại sự của con cả nhà Thế gia là một tiêu đề nóng các cánh báo chí cũng đã từng tốp đứng đợi ngoài cửa.

Bị chặn cửa không cho vào thì họ dùng flycamer bay lên quay lén, nhà báo đứng là nhà báo mà.

Thế Thiên cũng không quản, chỉ mong ngày trọng đại này Song Y sẽ là người hạnh phúc nhất, anh không thích khoa trương nhưng mẹ anh lại thích.

Vừa hay như vậy cũng để mọi người biết cô con dâu này quan trọng với Thế gia đến nhường nào, sau này chẳng một kẻ nào dám xem thường cô cả.

Giữa một trời tiếng cười thì một nơi ngay giữa trung tâm bàn tiệc là một vùng u ám.

Khí đen toả ra nơi đó khiến cho mọi người lần lượt né ra.

Nhị tiểu thư Thế gia tính tình ngây thẳng, thích thì cười giận thì buồn, ngày vui thế này thái độ cũng không dẫu vào đâu.

Song Y này giờ cùng anh tiếp khách muốn là người, ai bảo anh làm giám đốc làm gì, ai bảo anh làm ăn lớn làm gì, người đâu bạn đâu mà nhiều thế không biết.

Cô nhìn anh cầu cứu Thế Thiên nhìn một cái liền hiểu, yêu chiều ôm lấy eo cô đi về phía cô em gái bọc bội kia đang ngồi.

_ An An! Chăm sóc chị dâu em cho tốt - Thế Thiên nhìn cô một cái, giao phó nhiệm vụ quan trọng lại cho cô, tuy thật anh không bằng lòng cho lắm.

Thế An lúc này tâm trạng không tốt, không hứng giỡn chủ gặt đầu một cái rồi lại đem tâm trạng u ám tiếp.

Anh thật muốn đem Song Y đi liền ngay lập tức, ngày vui như thế này mà con bé này nó lại như vậy.

Sau này mà ảnh hưởng đến Song Y xem xem anh xử cô như thế nào.

Song Y mỉm cười lắc đầu với anh, ý bảo rằng cứ để cô ở bên Thế An. Thế Thiên nhú mày một cái, rồi nhìn Thế An một cái quyết định sau khi xong hôn lễ anh trực tiếp sử dụng con bé.

_ Lục Nhuận nhìn cậu này giờ! - Thấy Thế Thiên đi rồi, Song Y mới vào vấn đề chính.

Cô dù tiếp khách nhưng cũng lo lắng cho cô bạn thân kim em chồng này, mắt cứ đảo dặt nhìn cô từ đầu đến cuối.

_ Liên quan gì?? - Thế An dùng tay cầm ly nước lên uống một hớp lớn sau đó quệt miệng nhìn Song Y.

_ Cậu đó! Cứ thế này sau này có mà hối hận! - Song Y chỉ vào đầu của Thế An mấy cái trách.

_ Cái gì mà hối hận cơ chứ, bà đây không hối hận, sống chết đều không liên quan! - Thế An cất giọng lớn lên như nói cho ai kia nghe.

Lục Nhuận từ lúc đầu đến giờ vẫn cứ đi sau lưng Thế An, anh thật muốn tiếp cận cô để giải thích nhưng mà hôm nay là đại hỷ của Thế Thiên cả nhà ai cũng bận nên đành gắt qua.

Vừa lúc tính đi lại ngồi xuống nói chuyện với Thế An thì Thế Thiên đưa Song Y đến nên anh đành đứng lại nhưng gần hơn một chút nên nghe rất rõ những gì hai người nói.

_ Vậy cậu tính thế nào? - Song Y khích tướng một chút, ít ra cũng phải có người chủ động.

Mấy bữa nghe Thế An kể xong Song Y đi hỏi Thế Thiên một chút về Lục Nhuận, theo như con mắt nhìn người của Thế Thiên thì Lục Nhuận quả thật không phải hoa hoa công tử.

Như vậy trong đây có ân tình ha?.

_ Một biết! - Thế An không nói ra ý định của mình, nhìn Song Y một cái sau đó uống hết nước còn lại trong ly sau đó đi vào nhà.

Song Y có phần lo lắng, tính cách của Thế An không giống như những cô gái khác, làm nông nghiệp hơn là suy nghĩ.

Nghĩ đến đâu làm đến đó chẳng hề một chút nào mà suy nghĩ cho tương lai.

Tiệc cuối cùng cũng xong, giờ phút này Song Y không còn thời gian đâu mà suy nghĩ về Thế An nữa.

Mà là cô đang phải chặt vật dưới thân hình to lớn của Thế Thiên.

Bình thường anh đã muốn cô đến không thể ngừng, bây giờ anh lại còn phần khích hơn mọi lần.

Cô đêm nay không phải quả thật là bị ép khô luôn đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Thế An đi du học

Dù rằng không phải đây là lần đầu cô và anh quan hệ, cũng chẳng phải lần đầu anh dai dẳng như vậy.

Nhưng cô thật sự không thể nào tiết chế được anh cô đương nhiên bị anh ép cho đến không thể nào chịu được.

Sau một đêm kịch liệt như thế, cho đến trưa cô mới có thể tỉnh lại.

Miệng thâm mẩn tên nào đó đã thú đã man, kiểu gì cũng không thoả mãn được hẳn.

Trang phục chỉnh tề Song Y mới đi xuống lầu, lúc này dưới lầu đang ồn ào tiếng của mẹ chồng cô khá lớn.

_ Không! Không được, mẹ không cho phép. - Tiếng của Ôn Nhu la toán lên.

_ Mẹ! - Thế An một bên nhăn mày.

_ Bà xã bình tĩnh - Thế Tường bên này đỡ bà xuống, một tay vuốt sống lưng bà cho người giãn.

Sáng sớm ra, nhị tiểu thư đã xách hai ba cái vali từ trên lầu đi xuống, lần đầu nghiêm túc chính xác tuyên bố với ba mẹ Thế cô muốn đi du học 5 năm.

Trước kia ba mẹ Thế cũng muốn cô đi du học nhưng cô lại bướng bỉnh không đi, vậy mà giờ cô muốn đi thì lại không cho đi.

_ Chị hai! - Thế An đang trong tâm trạng cực diện hoãn loạn, cầu xin không được liền quay sang cầu cứu.

_ Ba mẹ, Thế An mọi người sao vậy? - Song Y nhẹ nhàng từng bước đi xuống.

Không phải cô thích nhẹ nhàng đâu mà là tại... Àch... Tên đêm qua... Haizzz.

_ Song Y! Con xem Thế An nó muốn bỏ nhà đi! - Ôn Nhu đang trong lòng ông xã, nghe con dâu tâm can của bà xuống bà liền bỏ qua người kia chạy đến bên cô con dâu tâm can của bà báo tội.

_ Mẹ! Con bỏ nhà đi hồi nào? - Thế An bị cáo trạng sai, phản bác cực độ.

_ Thế An! Em đi thật sao? - Song Y tay ôm mẹ Thế, mắt hướng về Thế An đầy đau lòng.

_ Em muốn học hỏi nhiều hơn! - Thế An kiên định nhìn thẳng Song Y, cô sợ chỉ cần cô rú mắt xuống là nước mắt liền rơi.

_ Mẹ! Tiểu An chỉ đi du học, em ấy muốn tiến thân em cứ cho em ấy đi, với lại coi như em ấy đi du lịch một thời gian - Song Y nhìn người mẹ này của cô đang đau lòng cô cũng đau vô cùng.

_ Nhưng mà, Lục Nhuận! - Ôn Nhu nhìn cô con dâu tâm can này bà, chuyện giữa Thế An và Lục Nhuận cả nhà ai cũng biết.

Chúng nó đang tìm hiểu nhau, cơ mà tự nhiên Thế An đòi đi du học, lại không nhắc về Lục Nhuận chút nào chắc chắn đã xảy ra chuyện..

_ Em đề con bé đi đi, như vậy tốt chứ không xấu - Thế Tường nãy giờ im lặng bây giờ mới lên tiếng.

Đối với con gái của ông, chỉ cần con bé vui vẻ, con bé hạnh phúc thì chuyện gì cũng được.

_ Con phải thường xuyên gọi về đó! - Ôn Nhu lúc này không can được, với suy nghĩ này bà cũng nghĩ phải để con bé tự ổn định lại.

5 năm chắc chắn là đủ để con bé chính chắn hơn, còn về Lục Nhuận, bà sẽ hỏi Song Y một chút.

_ Con nhớ mà, vậy bây giờ con đi được chưa? - Thế An nở một nụ cười tươi hướng về hướng mẹ ôm lấy bà.

_ Ừm! Chăm sóc tốt cho bản thân mình! - Ôn Nhu bỏ Song Y ra quay sang ôm lấy Thế An đau lòng không thôi.

_ Chị Hai! Chị đi cùng em ra sân bay đi - Cô muốn nói chuyện riêng với Song Y nên đưa mắt nhìn Song Y một cái.

Thu xếp tất cả, hai cô gái nhỏ lên xe đi ra sân bay.

_ Qua đó phải biết tự chăm sóc bản thân đó! - Song Y nắm lấy tay của Thế An.

Cô lo cho Thế An rất nhiều, tính tình của Thế An có chút kì quái nhưng thật sự Thế An là một cô gái tốt vô cùng.

Nghĩ đến kiếp trước của Thế An cho đến bây giờ Thế An toàn phải chịu đau khổ điều này cũng khiến cho Song Y đau lòng vô cùng.

Đến sân bay, Song Y vẫn không ngưng miệng căn dặn Thế An đủ điều khi qua bên đó.

Nhìn Thế An kéo vali vào trong cửa, Song Y mới quay lưng đi.

Trong lòng cô cầu nguyện cho Thế An, kiếp này cô cũng một chút đưa đẩy cho tình duyên của Thế An tốt đẹp hơn.

Nếu như mà giữa Thế An và Lục Nhuận không đến được thì người thật sự sẽ đến với Thế An phải là một người tốt hơn nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng Song Y cũng ra đến cửa, cô hôm nay ở nhà cũng không biết làm gì nên quyết định sẽ đi dạo một chút, mua cho Thế Thiên vài bộ đồ.

Quyết định rồi cô vui vẻ đi đến xe đang đợi. Song Y ngồi ngay ngắn vào xe mới nhìn thẳng lên tài xế.

Lúc này trong xe có 2 người lạ mặt.

_ Các người là ai, Á! - Song Y vừa lên tiếng thì tên ngồi kế bên đã đánh vào gáy cô một cái khiến cho Song Y bất tỉnh ngay.

_ Đi! - Tên ngồi kế bên ra lệnh cho người phía trước.

Chiếc xe từ từ đi khỏi sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Người là ai ?

Khốn khiếp! Ai cho các người ra tay? - Người đàn ông ngồi trên ghế chủ tức giận rống to.

_ Thừa! Nếu thuộc hạ không xuống tay thì khó mà đưa cô ấy về đây! - Tên áo đen đánh vào gáy của Song Y đang quỳ nơi giữa sảnh lớn.

_ Nếu Song Y có vấn đề gì, ta xem người chết ra sao... Cút! - Người đàn ông đứng dậy đi đến tên áo đen nắm đầu của hắn đưa lên rồi liện sang một bên.

_ Thuộc hạ luôn chờ lệnh! - Tên áo đen bị đẩy ngã không hoàn hồn mà rất bình tĩnh điều chỉnh lại tư thế cung kính.

Người đàn ông không để ý đến hắn nữa quay lưng bước đi.

Nơi căn nhà lớn này, màu sắc u tối dọc hai hành lang là dãy phòng lớn hắn ta đi xuyên qua hai dãy hành lang đến căn phòng cuối cùng.

_ Cô ấy thế nào? - mở cửa bước vào, câu đầu tiên hắn ta hướng đến tên bác sĩ hỏi.

_ Thừa ngài! Tiểu thư bị đập mạnh, có dấu hiệu máu tụ trong não, có lẽ sẽ mất một phần kí ức! - Tên bác sĩ cung kính cúi thấp người, trình bày rõ ràng.

_ Mất đi kí ức? Cũng tốt - Hắn ta môi lên một nụ cười nhạt người nhìn sẽ cực kì kinh sợ.

Tên bác sĩ không dám động dậy, chỉ đứng yên một chỗ chờ lệnh.

_ Khi nào cô ấy tỉnh dậy? - Hắn ta đi đến bên giường ngồi xuống kế bên người đẹp đang ngủ say.

_ Thừa! Phải mất 1-2 ngày - Tên bác sĩ rung rẩy nói, hắn ta thừa biết chủ nhân của mình tính cách thế nào.

_ Được người lui ra, bảo Trần Điền vào đây!- Giọng nói sắc bén của hắn hướng đến tên bác sĩ.

Được lệnh lui, tên bác sĩ nhanh thật nhanh thu dọn sau đó biến nhanh ra cánh cửa.

_ Song Y, cuối cùng em cũng ở đây với anh! - Khi gian phòng này chỉ còn mình hấn với người đẹp đang ngủ.

Khuôn mặt lãnh khốc kia biến mất nhanh vô cùng giờ trên mặt hấn là sự yêu chiều dịu dàng.

_ Thủ lĩnh! Người gọi tôi. - Một người đàn ông khác gõ cửa bước vào, bộ dáng của hấn nữa phần cung kính.

_ Đem được Song Y về là công lớn, nhưng lại dám ra tay với người phụ nữ của ta là một đại tội. - Hấn ta nhàn nhạt nói, động tác trên tay không ngừng vuốt ve mặt của cô.

_ Thuộc hạ đã rõ! Thuộc hạ lệnh người làm ngay - Trần Điền cuối người hỏi đáp sau đó quay lưng ra khỏi phòng.

Căn phòng tiếp tục chỉ còn lại hai người, hấn ta nở một nụ cười dịu ngọt, hướng đến má của Song Y hôn nhẹ một cái.

" Um! Em thật ngọt "

Trong đầu hấn hiện lên dòng chữ này, sự tham lam của người đàn ông không hề dừng lại, hấn hôn nhẹ từng ngum, từng ngum từ má chuyển qua bờ môi của Song Y.

Bờ môi cắn mọng, hồng hồng, lại thơm mùi dâu tây khiến hấn không thể kiềm chế mà tham lam hôn lên môi của cô.

_ Song Y! Em thật vô tình, anh mặc kệ em cùng với tên kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng giờ em đã ở đây với anh thì em là của anh! - Hấn ta nói nhỏ trong lỗ tai của cô phả hơi thở nóng bỏng của mình vào vành tai của cô.

_ Song Y, ngu ngơ sau khi tỉnh dậy anh sẽ dẫn em đi chơi! - nhìn khuôn mặt của cô, hấn không nhận được mà phải yêu chiều đến lạ thường.

Nói xong, hấn không ở lại mà một chút lưu luyến rồi đi.

Ra đến cửa hấn lệnh cho các người hầu phải chăm sóc cho cô cẩn thận.

Giao phó xong tất cả, một thân hình bước vào chiếc xe màu đen chỉ có 2 chiếc trên thế giới.

_ Đến công ty! - Tiếng nói lạnh lẽo vang lên.

Tài xế nghe lệnh liền di chuyển, phía sau hấn là 4 chiếc xe cận vệ chạy theo nối thành một hàng dài nhìn đầy uy lực

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Đông Hàn Ung

Bên này Thế Thiên vừa nhận được tin Song Y bị bắt cóc.

Trong cuộc họp quan trọng anh không màn đến tông cửa chạy ra hình tượng lãnh khốc, hình tượng phúc hắc coi như không còn gì nữa.

Anh chạy không ngừng, phía sau anh là một đám vệ sĩ chạy theo.

Thông tin cô bị bắt cóc đã đưa về tổng bộ, định vị cô cũng bị nhiễu sóng, camer trong thành phố bị xoá sạch sẽ.

Thế Thiên chạy như bay về tổng bộ, khuôn mặt biến sắc hoàn toàn.

_ Các người là một lũ ăn hại - Tiếng gầm lớn của anh vang lên trong gian phòng khiến cho tất cả mọi người trong đó đều phải nín thở.

Thiên nhăn cái gì chứ không hề có một dấu vết là thế nào?.

Anh điên cuồng đập mọi thứ trong phòng, thuộc hạ đứng kế bên chỉ dám im lặng.

_ Lão đại! Bình tĩnh, chúng ta sẽ sớm tìm ra phu nhân - Thư ký Lương can đảm đứng lên khuyên ngăn.

_ 2 tiếng! 2 tiếng phải tìm ra cô ấy, nếu không tất cả các người đều phải chết - Thế Thiên với con mắt đỏ ngầu hơi thở nặng nề nhìn khắp phòng.

Sau tiếng nói chấm dứt cả đám người liền bu vào máy tính, định vị tất cả đều hướng về một mục đích duy nhất.

Thế Thiên cả người run rẩy, cô sao lại bị bắt như vậy cơ chứ. Kẻ nào lại to gan như thế.

Thư kí Lương bước đến đưa anh một cốc trà để anh bình tĩnh lại.

Cầm lấy tách trà trên tay thư kí Lương mà tay anh rung đến nổi nước trong tách trà bắn ra tung toé.

Anh đưa lên miệng hớp được một ngụm, trà ấm làm cho thân lạnh của anh được xoa dịu đi một chút.

_ Lão đại, đã tìm ra phu nhân - anh vừa đặc tách trà xuống thì một tên áo đen liền hướng đến anh.

_ Phu nhân đang ở bang Hắc Hồ! - Hắc ta miệng vừa nói tay không ngừng đánh trên bàn phím.

Hắc Hồ chắc phải là kẻ luôn đối địch với anh trong giới ngầm hay sao?

Rất nhiều năm nay hai bang nước sông không phạm nước giếng, có hiệp ước hoà với nhau vậy sao hôm nay lại dám động tay với người của anh.

_ Thư kí Lương! thông báo với bên công ty Đông Thị, ta muốn gặp chủ tịch của họ. - Vừa suy nghĩ anh lệnh cho thư ký của mình.

Ngần vịn lần chắc chắn rằng anh không thể ngờ lý do mà Đông Hàn Ứng bắt Song Y vì hắn ta yêu Song Y đâu.

Nếu so về tàn khốc thì cả hai đều ngang nhau, nếu so về Bạo tàn thì cả hai cũng đều ngang nhau.

Từ trong thương trường đến thế giới ngầm thì cả hai thế lực đều ngang hàng nhau.

_ Chủ tịch! Chủ tịch của Thế Thị muốn gặp ngài! - Thư kí của Hắc nghe điện thoại sau đó thông báo cho hắc.

_ Hẹn sau 1 tiếng nữa gặp ở nhà hàng XX - Tâm trạng của hắc từ đầu ngày đến giờ luôn chìm trong cô gái đang nằm ngủ ở nhà.

Hắc thừa biết Thế Thiên sẽ cho người tìm Song Y, nhưng lại không nghĩ anh ta sẽ tìm được nhanh như vậy.

_ Chủ tịch! 30 phút nữa ngài có cuộc họp quan trọng - Thư ký của hắc bộ dạng lo lắng.

Cái họp đồng này suốt 1 tháng cô ta chật vật với nó, sức đầu mề trán chứ không phải đùa.

_ Hủy - Đông Hàn Ứng không nói nhiều, hắc ta không nhìn lấy cô ta một cái cứ nhìn vào điện thoại.

Cô ta không phản ứng gì nhiều chỉ đơn giản tuân lệnh đi ra.

Tại nhà hàng XX.

Ngày thường rất đông, hôm nay cũng đông mà đông là áo đen chứ không phải thực khách.

Một hàng vệ sĩ vây quanh nhà hàng này không ai dám vào.

Bên trong nhà hàng là hai người đàn ông cực phẩm đang ngồi đối diện nhau.

_ Đông tổng! Tôi nghe nói anh dạo này chuyển sang bắt người bắt hợp pháp. - Thế Thiên đưa ly rượu vang trên bàn lên, nhấp nhẹ một ngụm.

_ Ai đã tung tin đồn quái này cho Thế Tổng vậy, thật là oan ức - Đông Hàn Ứng hiệp mắt lại tay cũng không nhàn rồi mà cầm lấy ly rượu vang đưa lên miệng.

_ Lý do Đông Tổng là gì? Đông Tổng muốn gì hãy nói Thế Thiên tôi sẽ đáp ứng sau đó Đông Tổng thả người, chúng ta sẽ không phải đổ máu - Thế Thiên buông ly rượu xuống, ánh mắt lạnh đến tận xương tủy nhìn về phía đối phương.

_ Nếu tôi nói, tôi có được thứ tôi cần rồi thì thế nào? - Đông Hàn Ứng đưa con mắt khiêu khích về phía Thế Thiên.

_ CMN! Mày nói mau cô ấy đang ở đâu? - câu nói kia vừa dứt, Thế Thiên không nhịn được mà đập bàn đứng lên rống to.

_ Đương nhiên! Là nơi tao có thể yêu thương cô ấy! -Đông Hàn Ứng một chút phản ứng đều không có, lại tao nhả mà thưởng thức ly rượu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Tao yêu cô ấy trước mày

Vô cùng xin lỗi các tình yêu!

Mộc Dung lại phải đi công tác cho nên không rachap được.

Hôm nay mới về nên ra chap lại đây này...

Phù phù.... Haizzz....

Thế Thiên không thể bình tĩnh được nữa nhào đến đánh tới tấp vào Đông Hàn Ưng.

Sau cú đánh đó, Đông Hàn Ưng máu trong miệng chảy ra, hấn ta không hề cảm giác đau.

Dùng tay quẹt vết máu trên miệng cười cái khinh bỉ anh.

_ Ha! Điểm yếu của Thế tổng chính là con đàn bà này sao, được tới nay có lẽ ta sẽ thưởng thức xem cô ta hấp dẫn cỡ nào - Đông Hàn Ưng đứng dậy đi đến bàn cầm ly rượu lên.

_ CMN! Mày dám - Thế Thiên không còn giữ được bình tĩnh lại nhào đến đấm cho hấn một cái.

Bây giờ Đông Hàn Ưng không để bị đánh nữa hấn né lấy năm đấm của anh sau đó trực tiếp ra tay đánh trả lại một cái.

_ Thế tổng! Đàn ông có thể giữ bình tĩnh hơn phụ nữ nhiều, nhưng mà khi không thể giữ được nữa thì sẽ điên loạn hơn phụ nữ gấp ngàn lần đấy - Hấn ta dùng khăn tay xoa xoa bàn tay như đang lau đi cái thứ dơ bẩn trên tay.

Thế Thiên bị đánh một đấm, gò má liền sưng to một cục, máu bầm hiện lên ngay lập tức.

_ Mày muốn thế nào mới thả cô ấy hả? - Thế Thiên đứng đập rống to đến nỗi những người bên ngoài cũng nghe thấy được tiếng rống của anh.

_ Thả? Ha ha, người mình yêu thì sao lại thả, thứ mình thích thì làm sao phải nhường? - Đông Hàn Ưng ngấp một ngụm rượu nuốt xuống gương mặt hài lòng vô cùng.

_ Mày! - Cả người của anh rung lên một cách lợi hại, chiến trường dù có khốc liệt cỡ nào anh chẳng cảm thấy đáng sợ một chút nào, cơ vậy mà ngay lúc này anh lại sợ vô cùng.

Song Y của anh đang bị cái tên này giam giữ.

_ Tao thế nào? - Đông Hàn Ưng dờn lực nhìn ly rượu sang nhìn Thế Thiên.

_ Trong 5 phút mày không thả cô ấy, Bang Hắc Hắc mày sẽ bị xóa sổ hoàn toàn! - Thế Thiên hít lấy một ngụm khí lạnh ánh mắt của anh biến sắc, điều này nói lên anh thật đang rất tức giận.

_ CMN! Tao yêu cô ấy trước mày, mày lấy quyền gì mà được ở bên cô ấy? Song Y là của tao, nghe chưa là của tao! - Đông Hàn Ưng lúc này lật nguyên một cái bàn, hấn ta cũng không thể làm bộ mặt bình tĩnh được nữa.

_ Mày nói mày yêu cô ấy trước? - Thế Thiên ngẩn mặt lên ánh mắt khinh người khiến người ta phát sợ.

_ Đúng!, chính là mày đã mang cô ấy đi, tất cả là mày - Đông Hàn Ưng dùng tay chính vào mặt Thế Thiên.

Cả hai cùng đứng đó, từ sau một thuộc hạ của Đông Hàn Ưng gấp gấp chạy đến bên tai chủ tử mình nói nhỏ.

Tin tức này chấn động hoàn toàn khiến cho con mắt chim ưng của hấn hiện lên những tia máu.

_ CMN! Mày dám đột kích chỗ tao - Đông Hàn Ưng rút một khẩu súng ra chìa thẳng Thế Thiên.

_ Tao đã cho mày 5 phút mày lại không nghe lời - Thế Thiên cũng rút một khẩu súng ra chìa vào người hấn.

_ Tao yêu cô ấy 10 năm, tao được như thế này là vì cô ấy, mày Thế Thiên mày từ đâu ra dám cướp cô ấy của tao, hôm nay một là mày một là tao hoặc cả hai sẽ cùng chết tại nơi này! - Đông Hàn Ưng lên cò, con mắt của hấn không phải những tia đỏ nữa mà là màu đỏ hoàn toàn.

_ Thật tội nghiệp!... - Thế Thiên sát khí đập ngừng, vừa dứt lời anh bóp cò.

Pằng..... Pằng....

Hai tiếng súng đều vang lên một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Trở về bên anh

_ Chủ tử! - đồng loạt tất cả vệ sĩ áo đen đều tiến lên.

Cả hai người đàn ông kia cùng ngã xuống, mọi người đều nín thở chạy về phía chủ tử mình.

_ Thiên! Ngươi - Phụt - tiếng nói của Đông Hàn Ứng trong con giận dữ phun ra máu.

_ Kết cục này đối với ngươi là quá tốt rồi! - Thế Thiên một bên ôm cánh tay bị chạy máu của mình được thuộc hạ đỡ dậy.

Hai viên đạn cùng băng, một viên cắm vào ngực của Đông Hàn Ứng, một viên cắm vào cánh tay của Thế Thiên.

_ Chủ tử! Đã đưa phu nhân về tới nhà - thư kí Lương kẻ bên nghe điện thoại xong gương mặt sáng hơn bao giờ hết.

_ Các người dám cướp Song Y của ta - Đông Hàn Ứng trợn mắt to lớn nhìn Thế Thiên.

_ Ta đây không cướp mà là lấy về thứ vốn đã thuộc về ta, ngươi có thể yên lòng an giấc ngàn thu rồi- Thế Thiên bước đến nơi Đông Hàn Ứng nằm

Đúng vậy, viên đạn xuyên qua tim, người bình thường chết ngay lập tức nhưng với những con người như Đông Hàn Ứng và Thế Thiên sức lực lớn vô cùng.

Hắn trụ lại một lúc, sau lần thổ huyết thứ 2 Đông Hàn Ứng chính thức tắt thở.

Thế Thiên nói đúng đối với những bang chủ của giới ngầm, hắn ta chết như vậy quả là tốt, bắn một cái liền chết ngay.

Các thuộc hạ của Đông Hàn Ứng chia súng vào anh nhưng Thế Thiên chẳng có một chút nào là sợ cứ bước đến một cách thành thoi.

_ Ta nói các người quy thuộc làm thuộc hạ của ta, ta đảm bảo sẽ đối đãi với các người tốt hơn hẳn

_ Ta không bao giờ làm kẻ phản đồ - một tên áo đen cũng như đầu lĩnh bước đến rút súng ra chia vào Thế Thiên.

Súng chưa kịp đưa lên thì đã có một tiếng súng khác vang lên, viên đạn cắm ngay vào đầu hắn té xuống chết tại chỗ.

Thêm 4 tên nữa cũng một lòng với chủ tử, kẻ tiếp rút súng ra nhưng cũng là một kết cục.

Chim đầu đàn đã chết, những con chim khác hoảng loạn.

_ Ta đây vì Đông Hàn Ứng ngang bằng với ta nên mới thu thập các người, chứ không đã giết sạch ngay từ đầu. Sao nào? - Thế Thiên cánh tay dù chảy máu nhưng hình như nó chẳng hề liên quan đến anh.

_ Chúng ta đây một lòng với Đông chủ tử, ta sẽ không theo ngươi, chủ tử chúng ta chết chúng ta cũng sẽ chết theo, mọi người - Một tên to lớn đứng ra tay cầm sẵn khẩu súng hết to.

Tiếng hét to của hắn như một hồi hiệu lệnh tất cả những tên còn lại cũng rút súng ta chia thẳng vào đầu mình băng.

Một loạt người sau hồi súng chói tai kia đều ngã xuống.

Bọn họ đều nguyên sinh đi theo chủ tử của mình. Thế Thiên chỉ đứng đó và nhìn.

_ Chủ tử! Chúng ta có đi - Thư kí Lương phía sau bước lên hướng ta ra cửa với Thế Thiên.

Thế Thiên không mản đến bước đi qua những xác người kia không một cái liếc nhìn.

Thư kí Lương ra hiệu cho những thuộc hạ phía sau thu dọn bãi chiến trường xác người này.

Trên xe Thế Thiên nôn nóng chạy về với cô gái nhỏ kia.

Nơi biệt thự lộng lẫy trên đồi núi, trong ngôi biệt thự đó là có một cô công chúa đang ngủ say đợi hoàng tử của mình.

Vị hoàng tử ấy chẳng là ai xa lạ đó chính là Thế Thiên, xe vừa dừng lại anh liền mở cửa đi thật nhanh vào nhà.

Cửa phòng liền mở ra, người con gái đó, làn da mềm mại đó, thân hình nhỏ nhắn đó, gương mặt mê người đó thật sự đang nằm trên giường như mọi ngày.

Thế Thiên thở ra một hơi thật nhẹ nhàng, suốt 24 tiếng anh không hề ngủ, lục tung cả thành phố chỉ để tìm được cô.

Bước đến bên giường, bàn tay anh rung rung đưa lên mặt da trắng mịn như kem của cô vuốt nhẹ một cái yêu chiều, thương nhớ.

_ Chủ tử! Ngày cần sử lý vết thương! - Vị bác sĩ cầm sẵn dụng cụ tiểu phẫu kề bên.

_ Làm đi! - anh cảm thấy giây phút này bị người khác làm phiền đúng là khó chịu, nhưng cũng nhớ đến viên đạn còn trong cánh tay nên cũng hạ bớt con tức.

Sau 1 tiếng, viên đạn cũng được lấy ra cùng lúc đó quân gia cũng nói lên.

_ Thiếu gia thiếu phu nhân đã tỉnh - Sắc mặt ông mừng hơn bao giờ hết.

Thiếu phu nhân bị bắt có một ngày mà Thiếu gia thật sự thành một ác quỷ lúc đưa cô về ông đã mừng, giờ cô tỉnh ông còn mừng hơn.

Thế Thiên từ sofa bước đến bên giường nắm lấy tay cô gái nhỏ.

_ Song Y! Em đã tỉnh? - Không thể kiềm chế được nữa anh vội vàng hỏi.

Một giấc ngủ thật dài, trong giấc ngủ Song Y thấy mình cùng Thế Thiên và một cục bông nhỏ đang vui đùa cùng nhau, giấc mơ đẹp đến nỗi cô không muốn tỉnh.

Ánh mắt từ từ mở ra, hình ảnh đầu tiên cô thấy đó là gương mặt mà cô yêu chết yêu sống từ kiếp trước đến giờ.

_ Thiên! Anh sao lại ở đây? - Song Y nhớ ra cô bị bắt cóc giờ tỉnh lại thì thấy được anh.

_ Anh đã nói anh sẽ bảo vệ được em mà! - Thế Thiên nở một nụ cười đầy yêu thương hướng đến cô gái nhỏ này.

_ Kiểm tra cho cô ấy! - Môi mỏng nhà anh mọt ra nhưng ánh mắt trên người cô không dời đi.

_ Thiếu gia! Hiện tại sức khỏe của thiếu phu nhân đã tốt, cục máu tụ sau gáy tôi sẽ truyền dịch và điều thuốc để tan dần - Vị bác sĩ này nói rất rõ ràng.

_ Cục máu tụ? Có ảnh hưởng gì không? - Anh lo lắng cho sức khỏe của cô là trên hết.

_ Thiếu phu nhân sẽ mất đi một phần nhỏ kí ức nhưng sẽ lấy lại được sau khi máu tụ do tan - vị bác sĩ cung kính hơn.

_ Tốt, ông có thể đi - Thế Thiên nghe tình hình sức khỏe của cô, có chút hài lòng nhưng cũng rất lo, dù rằng cục máu tụ này sẽ hết nhưng không thể không đề ý đến.

_ Thiên! Em mơ thấy cùng anh và bảo bảo - Song Y vui vẻ nắm chặt lấy tay của anh.

Nghe vị bác sĩ đó nói cô bị mất đi một phần kí ức thật sự suy nghĩ một lát cô không biết rằng mình đã mất đi kí ức gì.

Nhưng mà điều làm cô vui mừng nhất là không quên anh, nhiều đó thôi là đủ rồi còn lại phần kí ức đã mất nếu không quan trọng thì cho qua luôn cũng được, chỉ cần không bị mất đi kí ức về anh tất cả đều được.

_ Được! Anh sẽ mang bảo bảo đến cho em - Thế Thiên nghe bảo bảo, trong đầu anh hiện lên một cục bông nhỏ lúc lắc đi theo anh, lại đẹp như Song Y, quả thật làm người ta muốn có được ngay.

_ Thiên, tay của anh! - sự vui mừng liền chột mắt khi cô thấy vết thương trên tay anh.

_ Không có gì, em đừng lo - Thế Thiên nhìn vết thương này, anh cảm thấy nó thật xứng đáng.

_ Lão bà! Em có biết em lợi hại bao nhiêu không? Em chỉ cần nằm ngủ một ngày liền có thể xóa sổ một bang hắc đạo - Giọng điệu của anh mang theo hơn nửa phần chăm chọc.

_ Em á? Sao em lại xóa sổ bang hắc đạo khi ngủ được? - Song Y tròn tròn mắt nhìn Thế Thiên.

_ Hahahahaha! - cái phản ứng của cô làm cho Thế Thiên không giữ được hình tượng nữa anh phá cười thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Phần kí ức bị lãng quên

Với sự việc vừa rồi, Thế Thiên càng giữ Song Y bên người kỹ hơn, nhất nhất không cho cô rời khỏi mình nữa bước.

4 ngày dưỡng bệnh ở nhà, Song Y đã khoẻ hơn rất nhiều, nhưng tâm trạng cô thật sự không vui vì chính bản thân mình không biết rằng mình đã quên cái gì.

Ngọc Vân mẹ của cô hôm nay đi công tác ở Hy Lạp về, Song Y liền đeo bà từ sáng đến tối bỏ mặt Thế Thiên nhãn nhỏ.

Buổi tối đến cả nhà quay quần bên nhau, chỉ thiếu mỗi Thế An.

Sau khi cô đáp máy bay ở Mỹ gọi điện về liền biết Song Y vì mình mà bị bắt cóc, một hai đòi quay về nhưng ba mẹ Thế không cho bảo rằng mọi việc đã có anh hai cô giải quyết.

Sau khi Song Y tỉnh lại, Thế An không ngừng ngày đêm gọi điện hỏi thăm tình trạng của cô.

Sự quan tâm của Thế An trở nên dư thừa khi mà 2h sáng gọi về hỏi thăm khiến cho Thế Thiên nổi một trận lồi đình ngăn cấm cô không được gọi làm phiền Song Y nữa.

Suốt 4 ngày ở trong nhà, Song Y ngộp đến muốn chết rồi, Thế Thiên không cho cô ra ngoài, cô liền quần lấy mẹ mình năn nỉ theo bà đi chợ, đi mua đồ.

Thế Thiên thật sự hết cách với cô nên hứa rằng ngày mai sẽ đưa cô đi chơi.

Tối hôm nay Song Y ngủ thật rất ngon a.

_ Bảo bối! Em muốn đi đâu? - con người lạnh lẽo kia chỉ có thể nhẹ nhàng dịu dàng với một mình Song Y mà thôi.

_ Em... Em muốn ra bãi biển Ninh Phong! - Thật sự ra cô không hiểu vì sao lại muốn đi đến đó, nhưng mà có một hình ảnh mập mờ cứ xuất hiện trong đầu cô, cái cảnh sắc đó chắc chắn là bãi biển Ninh Phong.

_ Được, vậy chúng ta sẽ qua đêm ở đó - Thế Thiên nở một nụ cười dịu dàng với cô.

Bãi biển đó là nơi mà anh xém nữa không kèm chế được mà muốn cô tại chỗ trong chuyến du lịch của trường cô và Thế An.

Trên đường đi, hai vợ chồng nói chuyện với nhau rất là tình.

Chỉ duy nhất ở bên cô, anh mới nói nhiều như vậy, cười cùng nhiều như vậy.

Ngồi xe suốt 5 tiếng cuối cùng hai người cũng đã đến bãi biển Ninh Phong.

Song Y không thể chờ đợi được nữa liền bước xuống xe, gió biển lập tức ập vào mặt cô, mùi hương của biển làm cho Song Y thở ra một cách hài lòng.

_ Bảo bối! Rất hài lòng phải không? - Thế Thiên nhìn điệu bộ đáng yêu của cô vợ nhỏ này mà lòng thành nước, từ đằng sau đi đến ôm cô vào lòng thật chặt.

_ Um! Cảm ơn anh - Song Y xoay người lại cũng ôm anh như vậy.

_ Vậy tối nay phải thưởng cho anh gì đây? - Phút giây lãng mạn bị một câu nói của Thế Thiên làm cho thành ngại muốn chết.

Cái gì mà anh là ngựa giống hay sao? Đòi hỏi thì cũng phải có chừng có mực chứ, cái gì đâu mà mỗi ngày đều đòi, lại một lần 3-4 lần như thế.

Song Y không thèm quan tâm anh nữa, quăng cho anh một cái liếc khinh bỉ rồi thoát khỏi vòng tay của anh chạy xuống bãi biển.

Từ bên này đường chạy qua

_ Song Y! Coi chừng!!!!!! - Tiếng la lớn của anh làm cho cô hoảng hốt.

Một chiếc xe tải đang từ đằng xa lao đến cô.

Xẹt xẹt.....

" Thế Thiên! Anh đang ở đâu? "

" ông trời thật toại lòng người, muốn chết liền có công cụ để chết "

" Cô gái cô gái, cô đừng chết.... Cô gái ".

Hàng loạt những hình ảnh kia hiện lên, xoạt qua đầu cô.

Thế Thiên trong phút chốc từ đằng sau chạy đến nắm lấy tay của cô kéo cô vào, cả hai cùng ngã nhào xuống mặt đường.

_ Em có sao không? Em xem vừa thoát khỏi anh liền gặp chuyện - Thế Thiên tim đập thình thịch, lòng anh một cổ lo lắng đến không thở được.

_ Em, sau này em không được rời khỏi anh nữa bước - Anh nhìn từ trên xuống kiểm tra xem cô có trầy hay chảy máu ở đâu hay không.

_ Song Y.... Song Y... Em có nghe anh nói không? - Từ này giờ chỉ một mình anh nói, cô gái nhỏ này vẫn im lặng bất động.

_ Thiên! - Song Y dòi tầm mắt của mình từ dưới đất nhìn lên anh.

_ Hừm! Em có sao không? - Anh không ngừng nhìn ngó toàn thân của cô, phui những vết cát trên tay trên khuỷu tay của cô.

_ Thiên! - Cô vẫn không nói một lời nào, chỉ gọi tên anh.

_ Bảo bối! Em sao vậy? - Thế Thiên lúc này mới dừng hành động của mình lại, nhìn cô chăm chú.

_ Em.... Em... - Song Y lúc này những hình ảnh kia hoàn toàn như một cuốn băng tua lại mọi thứ trong đầu cô.

_ Em sao? - Thế Thiên đỡ cô đứng lên, ánh mắt thật sự lo lắng cực độ.

_ Em.. Là trọng sinh đến đây - Song Y nuốt một chút nước bọt nói lên một sự thật.

_ Em hoảng sợ quá rồi đó, bình tĩnh lại - Thế Thiên bất động một giây, sau đó ổn định lại.

Anh thật cho rằng cô trong lúc hoảng sợ mà suy nghĩ lung tung.

_ Không! Là thật, em trọng sinh đến đây với anh - Song Y nắm mạnh khuỷu tay của Thế Thiên, ánh mắt nói lên sự thật.

Thế Thiên dừng mọi hành động lại, nhìn cô đang nói với mình điều mà cả thế giới này không bao giờ có ai tin và chả có ai chứng minh được.

_ Em nói thật, hãy tin em! - Song Y siết mạnh hơn cánh tay anh, chắc chắn rằng điều mình sắp nói đây là một sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Em trọng sinh

Thế Thiên vẫn giữ nguyên một trạng thái bất động hoàn toàn.

Vốn con người như anh chỉ biết hiện thực và tương lai, mấy cái gọi là khoa học ảo tưởng anh đều không tin.

SongY nhủ chắc đôi mày của mình lại, đôi môi đẹp của cô cũng mím chặt lại.

_ Thiên! Sự thật ngày em gặp anh ở biệt thự Thế gia cũng là ngày em trọng sinh - Sau một đoạn băng tua nhanh trong đầu Song Y thì cô quyết định tại thời điểm này kể lại cho anh nghe.

Thế Thiên không trả lời, anh chỉ nhẹ nhàng ôm vợ nhỏ của mình vuốt nhẹ trên tấm lưng của cô thể hiện rõ một hành động an ủi.

_ Thiên! Chúng ta xuống bãi biển đi, em sẽ kể cho anh nghe mọi chuyện kiếp trước của chúng ta - Song Y kéo anh ra không cho anh ôm nữa, ánh mắt kiên định nhìn anh.

Em mặt kệ, anh tin hay không tin, hôm nay em sẽ kể hết cho anh nghe.

Thế Thiên nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, chỉ là như quán tính làm theo lời nói của cô.

_ Thiên! Kiếp trước chúng ta thật sự không như thế này - Song Y nhẹ nhàng nói lên một sự thật mà hiện tại lúc này chỉ có mình cô biết mà thôi

Bãi cát vàng, nơi đây có tán cây dừa mát và những bộ ghế đá rất hợp cho người ta ngồi ngắm cảnh biển.

Song Y cùng Thế Thiên ngồi xuống, anh mày càng nhưu chắc hơn khi nghe cô nói về điều này.

_ Vậy kiếp trước chúng ta không hạnh phúc? - Thế Thiên khó chịu trong lòng.

_ Đúng! Em là người từ chối tình cảm của anh - Song Y thẹn đến cuối ngằm mặt, đây cũng là lý do khiến cho cô chết.

_ Vì sao? - Anh nắm chặt tay Song Y như thể cô sắp biến mất.

_ Anh đừng lo, lúc này đây em không thể nào sống mà thiếu anh được - Cô dùng bàn tay còn lại để lên mu bàn tay đang siết lấy tay kia của mình vỗ vỗ nhẹ nhẹ.

_ Em kể cho anh nghe đi kiếp trước anh là người thế nào? - Thế Thiên nghe được câu nói này của cô tâm tình cũng trở nên nhẹ hẫ.

_ Kiếp trước Anh.... Là.... Một..... Người.... Yêu em đến phát điên - Song Y nhìn về mặt cân thẳng của anh không khỏi muốn chọc một chút.

_ Vậy kiếp này anh không yêu em đến phát điên sao? - Thế Thiên tỏ ý không vui, ý cô là gì chứ.

_ Không! Kiếp này là em yêu anh đến phát điên - Song Y nhẹ nhàng lướt trên má của anh một nụ hôn.

Thế Thiên bị chọc cho ngứa, làm sao anh có thể chịu được cái nụ hôn còn thua cả con bướm lướt qua như vậy được chứ.

Không để cô nói thêm lời nào, anh lại trực tiếp để tay sau gáy của Song Y, hôn cô đến khi hơi thở của cô khó khăn mới chịu buông.

_ Thiên để em kê! - Cô lấy từng ngụm khí vào người, về mặt bất mãn nhìn anh.

Thế Thiên chỉ cười nhìn cô một cách tà mị nhất.

Sau một hồi Song Y bắt đầu câu chuyện của hai người.

Bối cảnh cũng như vậy đó, nhưng anh lại không nhẹ nhàng chút nào, trực tiếp dày xé cô tại biệt thự Của anh.

Anh giam lỏng cô, không cho cô đi nơi nào ngày đêm đều trong tình trạng lo sợ . Và phải luôn chuẩn bị tinh thần anh muốn cô mọi lúc mọi nơi.

, cả khi mẹ cô mất anh cũng chẳng buồn báo cho cô một tiếng nào cho đến khi Thế An lên cho cô biết thì lúc đó cô cự tuyệt anh.

Cùng lúc đó, người con gái anh thương năm xưa cũng trở về đó là Thanh An, anh ngày đêm quấn quýt bên cô ta, nhưng lại chẳng tha cô đi.

Đến một ngày z Thanh An tự cầm con dao kia rạch lên mặt mình một đường, sau đó Liền đưa con dao về phía tay Song Y để cô cầm lấy nó.

Kế hoạch hoàn hảo đến từng cm, khi mà con dao vừa được đưa vào tay Song Y còn Thanh An thì ngã xuống xỉu mất thì Thế Thiên cùng lúc đó xuất hiện.

Anh tức đến mặt trắng trợn lên đi thẳng đến tát cô một bạt tai khiến cho đầu cô đập vào khung cửa chảy máu một đường dài.

Không dừng lại,. Anh bước đến xé tan nát áo của cô, muốn thật cường bạo mà dày dò cô.

Song Y lúc này cầm con dao lên kề trên cổ mình

" nếu anh động vào tôi thì tôi sẽ chết " đó là câu nói mà cô đã thét lên trước khi rời khỏi anh .

Thế Thiên nhìn cô với ánh mắt căm ghét hơn bao giờ hết.

_ Tôi đã từng yêu cô, nhưng tình yêu này thật ngu ngốc... Ha... Cô muốn thoát khỏi tôi? Được rồi có được tự do - Nói xong Thế Thiên bế Thanh An lên đi ra thẳng ra xe, phóng xe đi khỏi biệt thự.

Song Y lúc này ngồi rung hơn bao giờ hết.

Cô đã từng khao khát tự do, giờ thì được tự do rồi đó nhưng, cái ánh mắt căm ghét kia khiến cho cô cảm thấy sợ vô cùng.

Và cũng chính lúc này cô mới nhận ra rằng cô yêu anh đến nhường nào

Suốt 1 tuần lễ, Song Y không rời khỏi biệt thự nửa bước, lúc này cô lấy niềm hi vọng rằng anh sẽ quay về lúc đó cô sẽ nói cho anh biết cô yêu anh thế nào, mong anh tha thứ.

2 tuần trôi qua, cô cứ thế mà đợi, thức ăn trong tủ lạnh cũng hết sạch. Song Y lấy điện thoại bàn gọi nhanh một số đó là Thế An.

Một tin như sét đánh vào người cô, anh đã cùng Thanh An sang mỹ định cư 2 tuần rồi?

Vậy là thật sự anh đã cho cô tự do, cô bị ruồng bỏ? Tình yêu vừa hiểu ra cũng là lúc nó tắt đi.

Song Y thét lên trong căn biệt thự, cô như điên loạn sau đó ngất đi mà không một ai biết.

Đến khi trời tối, cô từ trong con ngất tỉnh dậy, biệt thự tối om, cô không màn đến nữa, quần áo sộc sét bước ra khỏi biệt thự.

Cô bắt chiếc taxi đến bãi biển Ninh Phong này, ngồi trên thành vỉa hè cô hồi tưởng lại những việc đã qua.

Rồi thì cô nghĩ đến cái chết, liền một chiếc xe tải từ xa chạy đến cô mới bảo rằng ông trời thật toại lòng người. Một thân lao ra để chiếc xe tải đâm mình.

Câu nói cuối cùng trước khi lìa đời của cô là tên của anh " Thế Thiên ".

Sau một giấc ngủ thì cô tỉnh dậy tại điểm bắt đầu.

Mọi chuyện là như vậy.

Chỉ khác rằng Song Y là người theo đuổi anh yêu anh đến tận cùng xương tủy.

Một bên câu chuyện cứ như đùa đang thao thao trong tai anh khiến anh không thể tin rằng kiếp trước chuyện tình của cô và anh đầy chong gai như vậy.

_ Thiên! Em đã biết lỗi của mình, kiếp này em đã cố gắng sửa sai toàn bộ, một lòng một dạ vì anh. Anh có thể tha lỗi cho em không? - Song Y biết rằng người đàn ông này không giống kiếp trước

Nhưng dù kiếp trước hay kiếp này thì cũng chỉ là anh mà thôi, cho nên chỉ cần anh nói tha thứ, gánh nặng trọng sinh này thật sự được trút bỏ

_ Bảo bối! Anh thật vui vì kiếp trước lẫn kiếp này người anh yêu cũng chỉ có em, về phần Thanh An anh đã biết từ đầu nhưng không hiểu kiếp trước thế nào mà cũng cô ta đây đưa - Thế Thiên đưa người đến ôm lấy cô gái nhỏ vào lòng.

_ Bảo bối, kiếp anh, anh cảm ơn em đã vì anh mà thay đổi, em đã vất vả quá rồi giờ thì chúng ta sẽ bù đắp cho nhau những thiếu sót của kiếp trước có được hay không? - Thế Thiên nhẹ nhàng thổi khí vào lỗ tai cô khiến cho cô ngửa ngửa mà cọ quây trong ngực anh.

_ Thiên! Anh không buồn em sao? - Song Y ngược lại lại thấy tội này của mình tầy trời như vậy lại được anh dễ dàng tha thứ.

_ Sao anh có thể buồn được khi mà em đã cố gắng hết sức để yêu anh? - Thế Thiên càng siết chặt cô vào lòng, hít một hơi mùi thơm của cô vào mũi khiến lòng anh nhẹ nhàng vô cùng.

Chap này viết đến 1.505 từ lận đó nà.

Những chap cuối Mộc Dung sẽ viết từ 1.500 trở lên dài hơn một chút nà.

Còn 8 chap nữa là kết thúc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Chỉ cần là Song Y tất cả đều được

Nghe câu nói của anh, Song Y không thể nào cương mình được nữa.

Giờ phút này cô là con mèo nhỏ đang được anh ôm trọng trong lòng.

_ Bảo bối à! Anh không quan tâm kiếp trước hay kiếp này, chỉ cần là Song Y tất cả đều được! - Thế Thiên siết chặt cô hơn nữa cứ như thể chỉ cần anh nói lòng là cô sẽ biến mất.

Những giọt nước mắt lã lã trên má kia nó chứng minh cho những nỗ lực của cô, sự cố gắng dành lấy tình yêu của cô sau khi được trở lại từ đầu.

Cô đã hoàn toàn đúng, đúng tất cả cô đã nắm anh trong tay một cách chắc chắn.

Nơi không gian này, giờ phút này chỉ có hai người với nhau.

Song Y kể rõ hơn cho anh nghe những diễn biến của kiếp trước, từng ngày lại từng ngày.

Thế Thiên không chút kinh ngạc với cái gọi là tàn nhẫn kia của anh ở kiếp trước. Bởi vì, thật sự cô không quy thuận với anh như lúc này thì mọi chuyện lại sẽ như kiếp trước mà thôi.

Bởi vì cái gì hả?

Đơn giản thôi!

Anh yêu Song Y từ lần đầu anh thấy cô ấy.

Anh yêu Song Y từ nụ cười đầu tiên của cô ấy.

Anh yêu Song Y từ cái quay lại nhìn anh của ngày hôm ấy.

Tất cả.... Tất cả chỉ cần là Song Y thì tất cả đều được.

Thế Thiên trao cho cô một nụ hôn thật đậm, chứa đầy tình yêu của anh ở trong đó.

Tất cả, thật hạnh phúc.

_ Bảo bối! Trễ rồi chúng tha cùng ăn tối thôi, hôm nay em muốn ăn gì? -Sau lời bọc bạch này Thế Thiên chợt nhớ.

_ Ăn hải sản đi! - Song Y vui vẻ ôm lấy anh làm nũng.

Cô không nghĩ rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp và mãi nguyện đến như vậy.

_ Được! Thế thiếu phu nhân, mời. - Thế Thiên đưa tay về hướng nhà hàng nằm ngay sát mép biển.

_ Được! Thế thiếu gia, mời! - Song Y cũng không thua kém gì.

Cả hai cùng tản bộ trên vỉa hè nhìn trăng, nhìn sao nhìn biển đêm.

_ Vợ à! Em muốn ăn gì? - Thế Thiên cầm Menu nhưng mắt thì cứ nhìn qua cô vợ nhỏ này.

Lựa cả nửa ngày, nhìn tới nhìn lui, đắn đo chần chọc cuối cùng Song Y bỏ Menu xuống, hướng về anh nói một câu mà phục vụ xanh cả mặt.

_ Chồng à! Ở đây có tổng cộng 84 món, chúng ta ăn món này bỏ món kia thì uống không bằng gọi hết đi! - Cái gì chứ, nhìn menu món nào cũng ngon, cô nhìn mà chảy cả nước miếng, biết chừng nào mới có dịp về đây chỉ bằng ăn sạch nhà hàng là được.

_ Tốt! Em thích là được, đem hết lên đây! - Ánh mắt anh nhẹ nhàng dịu dàng bóp ra nước nhìn cô lại nhìn tên phục vụ với cặp mắt chán ghét.

84 món đâu phải chuyện đùa, để dọn lên hết mất hơn 2 tiếng đồng hồ.

Mà cũng đâu thể đùa được khi mà dọn đĩa nào lên Song Y ăn sạch hết đĩa đó cơ chứ.

Mất 4 tiếng đồng hồ để cô có thể ăn sạch nhà hàng, bụng cô tròn ồm lên dùng bàn tay trắng nõn múp múp của mình đặc lên bụng vỗ vỗ vài cái ợ một cái rất hài lòng.

Thế Thiên không phản ứng gì nhìn, lại rất ưng thuận với việc ăn uống này của cô.

Anh không thích cô ồm, cứ tròn tròn múp múp vậy mà anh thích vô cùng. Cô ăn mạnh như vậy chứng tỏ cô đã hết bệnh mà cô hết bệnh thì anh vui vô cùng.

_ Bảo bối! Ăn ngon không? - Thế Thiên cũng ma ác đặc tay lên cái bụng căng tròn của cô vỗ vỗ vài cái rồi lại vút lên vút xuống ánh mắt có chút gian.

_ A! Ngon lắm, no lắm! - Song Y đang thoả mãn với con no ồm của mình.

_ Tốt! Anh còn đói, em tối nay giúp anh ăn nó nhé? - Thế Thiên hướng đến vành tai của cô cắn một cái, thổi chút hơi vào.

_ A! Em no lắm không được đâu! - Song Y hiểu ý, nhưng mà cái bụng no thế này lỡ ợ hết ra thì làm sao?

_ No thế này thì dư sức đến sáng! - Đâu có dễ dàng buông tha cho cô, Thế Thiên một tay trên bả vai vỗ mó xuống bóp một cái ngay ngực.

_ A! Chấn động người anh dám? - Song Y bị sầm sờ, lửa giận bắt đầu nổi lên.

_ Phòng này chỉ có em và anh nào có ai? - Thế Thiên đưa mắt nhìn xung quanh, căn phòng này căn bản anh đã bao hết rồi.

Không đợi cô nói lời thứ 2, anh trực tiếp bế cô lên đi thẳng ra khỏi nhà hàng, hướng đến khách sạn.

_ A Thiên! Em sai rồi, em sai rồi tha mạng a a aaaa! - Song Y bắt quá hôm nay cô no quá.

Người ta bảo cắn da bụng là sụp da mắt, cô mới vừa lấy lại kí ức, đầu còn tung tung khó khăn lắm mới tằm bỏ được một chút. Vậy mà..... Vậy mà à à.....

_ Đứng! Em sai hoàn toàn, cho nên phải phạt! - Thế Thiên nhếch môi một cái không nhìn cô lại nhìn thẳng đường đi trực tiếp lên phòng

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Sữa cho bà bầu

Song Y! cùng ăn trưa nào! - tiếng của Thế phu nhân vang lên từ trong phòng bếp

_ Dạ! - Song Y từ ngoài vườn hoa đi vào, trên tay cô cầm một bó hoa hồng đủ màu tươi thật tươi.

_ Mẹ! người xem có phải rất đẹp? - Song Y hướng đến mẹ chồng vừa đi vừa vui vẻ hít lấy mùi hương của hoa

Thế phu nhân nhìn người cô con dâu một mặt bà ưng, một tay bà chọn vui vui về về hướng đến bà tâm tình của bà đã vui càng vui hơn.

_ Chị Lý đem bó hoa đi cắm đi rồi để nó ở phòng khách. - Giọng nói của Thế phu nhân mang đầu về yêu thương trong đó.

_ Song Y! Nào hai mẹ con mình cùng ăn cơm! - Chỉ thị người làm xong, bà dành 100% sự yêu thương cho người con gái trước mặt.

Thức ăn hôm nay cũng như mọi ngày, tuy rằng Song Y đã ở đây tiếp xúc với nhà Thế Thiên hơn 1 năm nhưng đối với việc ăn sa si thế này quả thật cô không quen.

Hôm nay có món cá kho thơm cô ưa thích, tâm tình vui vẻ đến bàn ăn.

Thế phu nhân gấp cho cô một miếng cá và một miếng thơm bỏ vào chén, miếng bà không thể khép lại cứ mỗi khi ở bên Song Y.

Thức ăn vừa đưa đến miệng thì một cơn buồn nôn xong tới khiến Song Y không kịp phản ứng chỉ có thể buông đĩa bạch miệng chạy lại bồn rửa chén.

Thế phu nhân rồi yên một chỗ miếng bà đang cười lại càng kéo gần hơn như muốn kéo đến tận tai, mắt mở càng to thật sáng.

_ Lâm quản gia! Chuẩn bị xe tôi cần đến bệnh viện - Bà hướng đến người quản gia ra lệnh.

_ Dạ thưa phu nhân! Người không khoẻ sao? - Mặt của Lâm quản gia lo lắng nhìn đến bà.

_ Ta rất tốt, người không khoẻ là thiếu phu nhân của các người ha ha ha! - Trong giọng nói của bà vui 10 phần đều đủ 10.

Lâm quản gia vốn mới từ ngoài đi vào, cảnh kia quả thật không thấy cho nên lo lắng không thôi liền không chậm một giây nào mà đi gọi bác Trần tài xế.

_ Song Y! Chúng ta đến bệnh viện kiểm tra - Thế phu nhân đi lại vuốt vuốt lưng của Song Y.

_ Con không sao đâu mẹ! - Song Y uống một lúc mấy ngụm nước mới làm cô dễ chịu lại.

_ Sao lại không sao? Chắc chắn là có sao! - Thế phu nhân không nói gì một mực lôi kéo Song Y đến bệnh viện.

Song Y hết cách, cô lúc này nghĩ rằng bao tử mình quả thật có vấn đề đi theo mẹ chồng đến bệnh viện xin thuốc có lẽ cũng tốt.

Khi cô cùng mẹ chồng đi ngang qua bàn ăn, mùi cá kho thơm vẫn nằm ở đó lại khiến cho cô một trận buồn nôn.

_ Mẹ! Mẹ.... Có phải... Con... Con! - Sau cú buồn nôn này Song Y chợt nhận ra một điều liền trừng mắt hốt hoảng nhìn qua mẹ chồng một cái.

_ Ha ha ha ha! Đến bệnh viện kiểm tra, có kết quả liền! - Thế phu nhân cười thật lớn, bà đây dù biết kinh nghiệm nhưng mà cũng phải đến kiểm tra mới được.

Hai mẹ con lên xe, Trần quản gia hôm nay bị bà chủ nhắc nhở rất nhiều nào là chạy chậm, chánh ồ gà, không được thẳng gấp, mở điều hoà nhỏ.

Từ đó đến giờ ông đâu có nghe bà chủ quan tâm nhiều về vấn đề chạy xe này, mà có thì với kinh nghiệm chạy xe của ông hơn 30 năm kèm với phục vụ cho gia đình bà chủ hơn 20 năm thì chưa bao giờ ông có cái gọi là những vấn đề trên.

Không lẽ... Cẩn thận thế này.....

Bình thường đến bệnh viện chỉ tốn 30 phút, riêng hôm nay phải tốn 1 tiếng mới đến được, điều này chứng tỏ ông chạy quá ư là kỹ.

Một dàn bác sĩ đã chờ sẵn trước cửa, thật rất là khoa trương a, người ta nhìn vào cũng biết rằng nhân vật lớn đang đến.

_ Thế phu nhân, Thế thiếu phu nhân hai người đến! - Viện trưởng đứng đợi sẵn, cung kính cúi người 90 độ.

_ Viện trưởng người mau điều bác sĩ khoa sản giỏi nhất đến - Thế phu nhân rất hài lòng không thể nào dấu được niềm vui.

Rất nhanh, Song Y được đưa đến phòng VIP nơi đây được bố trí như một căn hộ trong một cái bệnh viện.

Một lúc sau, một vị bác sĩ trung niên bước vào nhìn mặt bà phúc hậu vô cùng.

_ Khả Như! Bà đến rồi mau mau khám cho con dâu tôi! - Thế phu nhân sốt ruột đến cực độ.

Khả Như! Đây là bác sĩ lão luyện trong khoa sản, bà là người trực tiếp đỡ đẻ cho Thế phu nhân, nói trắng ra Thế Thiên và Thế An đều do một tay và từ lúc còn là giọt máu đến thành hình.

_ Thế phu nhân xem kia, có con dâu thật tốt! - Khả Như biết rõ vị phu nhân này nhất, bà rất vui vẻ lại hoà đồng năm đó cũng nhờ Thế phu nhân mà bà mới thoát khỏi con khủng hoảng kinh tế.

Vậy tính ra bà mang ơn của vị phu nhân này rất nhiều.

_ Nào! Con vào đây với ta. - nhìn bộ dạng sốt ruột kia của Thế phu nhân bà cũng không muốn chậm trễ nữa liền vẫy tay bảo cô gái trẻ đẹp kia vào bên trong.

_ Được rồi! Một chút thôi liền có kết quả! - Giọng nói của bà rất ấm áp, hiền từ.

Sau khi kiểm tra, xét nghiệm 15 phút sau, bản kết quả được đưa đến cho bà.

_ Chúc mừng Thế phu nhân, chúc mừng Thế thiếu phu nhân gia đình có thêm bảo bảo a! - Nhìn kết quả trên tay Khả Như cũng vui vẻ.

_ Thật chứ? - Thế phu nhân hỏi lại như vẫn chưa tin được.

_ Đã được 2 tuần! - Khả Như đáp lại rõ ràng.

_ Thật là hồng phúc, hồng phúc mà, cảm ơn, cảm ơn Khả bác sĩ, sau này Song Y nhà tôi cũng là nhờ bác sĩ! - Thế phu nhân bước đến nắm lấy tay của Khả như vui vẻ không thể ngừng.

_ Được! 3 tháng đầu phải thật cẩn thận, không được ăn đồ cay hay uống thứ kích thích như rượu bia, lại một điều nữa là không được vận động! - Vui mừng thì vui mừng nhưng vẫn không quên dặn dò Song Y những chuyện cần thiết.

_ Ta nhớ kỹ, ta nhớ kỹ mà! - Thế phu nhân cướp lời Song Y tiến lên giọng nói có chút cao hơn.

_ Người nhớ kỹ là thiếu phu nhân chứ không phải phu nhân đâu a! - Khả bác sĩ nhìn người phu nhân này vui quá đến lúc lần cũng cười trộm.

_ Đúng đúng đúng, Song Y con phải nhớ kỹ... Nhớ kỹ nha! - Lúc này Thế phu nhân thật có chút ngượng.

_ Dạ! Con sẽ nhớ kỹ! - Song Y nhìn bộ dạng vui đến không tưởng của mẹ chồng mà lòng cô còn vui hơn thế nữa.

Cô thầm nghĩ không biết Thế Thiên sẽ thế nào khi nghe tin này nhỉ? Bình thường anh không hề nhắc gì đến trẻ con, lại là kiếp trước cô và anh không hề có con nên không biết tâm tình của anh sẽ thế nào.

Sau một hồi cảm ơn thì hai người cũng trở về nhà, trên đường về mẹ Thế không ngừng khuyên bảo con dâu, phải làm gì, không nên làm gì đủ thứ việc.

Song Y nghe một hồi ồm ồm lỗ tai cô quả thật không nghĩ đến có thai phải quá đến như vậy đâu a.

_ A! Ta ghẹo Thiên một chút a, xem phản ứng của hần thế nào ha! - đang nói duyên duyên chuyện đầu bì, thì mẹ Thế không hiểu sao lại nhớ đến người kia, khuôn mặt hiện rõ nét gian manh.

_ Mẹ tính làm gì? - Song Y một bên nghe không hiểu một chữ nào.

_ Con đợi đấy! - Bà lấy điện thoại ra nhấn nhanh dãy số.

Song Y nhìn qua liền biết số đó là của Thế Thiên.

Tiếng chuông điện thoại vang lên 3 tiếng thì bên kia bắt máy.

_ Mẹ! Người có việc gì? - giọng nói bên kia có chút bất mãn.

_ A, không có việc gì có chút rảnh rỗi nên gọi cho con a! - Mẹ Thế mặt dày nói lớn.

_ Vậy người tìm Lão công mà gọi, con bận! - Thế Thiên đang sử lý công văn, anh nào rảnh đến mức như người này.

_ A a a a! Ta là có việc cần nhờ con a! - Mẹ Thế mặt tã ác nhìn qua Song Y.

Song Y lúc này ngồi một bên cố nhịn cười.

_ Việc gì mau mau con bận! - Giọng nói của Thế Thiên có chút không thể kiên nhẫn được nữa.

_ Chả có gì nghiêm trọng, chỉ là chút con tan làm liền dành một chút thời gian ghé siêu thị mua giùm mẹ một chút đồ, mẹ cần gửi cho một người thân! - Mẹ Thế nói đến đây không thể nào ngăn nổi tâm tình liền nhịn cười đến run cả người.

_ Mua gì? Gửi cho ai? Mẹ nhờ Lâm quân gia là được con không rảnh! - Anh thật không thể kiên nhẫn nữa rồi thật sự muốn tắt máy ngay.

_ A! Người này rất quan trọng với mẹ không thể tùy tiện được đâu a, mẹ chỉ tin tưởng một mình con! - Mẹ Thế giong dai giong dài không tha.

_ Mua gì? Gửi cho ai? Ở đâu? - Anh thật sự tôn trọng mẹ nhưng mẹ anh có tính cách giong quá dai.

_ Mua giùm mẹ mấy lon sữa tốt nhất dành cho bà bầu, gửi đến cho Thế thiếu phu nhân, địa chỉ ở nhà XX trên đường CC lầu 2 - Mẹ Thế nhịn cười mà nói ra từng chữ tiết này, nói xong bà không thể nhìn được nữa, liền dùng tay bịt loa điện thoại rồi cười thật lớn.

Đầu dây bên kia Thế Thiên còn chưa tiêu hoá hết câu nói của bà.

_ Thế thiếu phu nhân? Sữa bà bầu? - Thế Thiên sau khi tiêu gần nửa ngày mới bắt đầu lẩm bẩm

Không lẽ là?....

Đùng... Đùng bịch.... Bịch....

Tiếng rót đồ trong phòng làm việc của anh.

_ Thư kí Lương hủy hết lịch làm việc chiều nay! - Tiếng ở đó nhưng mà khi Thư kí Lương ngẩng đầu lên thì không thấy bóng người đâu nữa.

_ Ha ha ha! Song Y con xem, Thiên bó cúp máy rồi, chắc chắn hẳn đang chạy về nhà! - Tiếng đồ vỡ những hành động lớn trong điện thoại đủ để bà biết người bên kia thế nào.

_ Mẹ! Người thật là...! - Vốn rằng Song Y nghĩ sẽ đợi anh về rồi nói cho anh biết để anh yên ổn lái xe... Bây giờ thì sao đây.

_ Coi kia! Con đừng lo nó sẽ chạy xe an toàn để về gặp con mà ha ha ha con không mất chồng được đâu, cháu nội của ta sẽ không mất cha đâu! - Thế phu nhân nhìn con dâu lo lắng cho con trai mình trong lòng vui hơn nữa

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Người ba vô lại

Hai mẹ con vừa về tới cửa, trong nhà đã có một bóng hình cao lớn xong ra.

Anh vội mở cửa xe ra hướng tới Song Y ôm chầm lấy cô sau đó bế cô ra khỏi xe đi vào nhà. Vức bỏ bà mẹ già đang ngồi đó không thèm nhìn tới.

_ A... Tài xế Trần anh thấy chưa, nó nó.... Ai da...! - Mẹ Thế tức giận chỉ tay vào hướng bóng lưng của Thế Thiên mà rung cảm cập.

Tài xế Trần không trả lời chỉ cười đáp trả một tiếng rồi xuống xe mở cửa cho Thế phu nhân.

Trong nhà Thế Thiên đưa thẳng Song Y lên phòng, để cô nằm ở trên giường nhẹ nhẹ nhẹ nhẹ cứ như cô là một quả boom mạnh tay liền phát nổ.

Song Y nhìn các hành động ngu ngốc của Thế Thiên mà Song Y không khỏi buồn cười.

_ Bào bới! Em thật vất vả! - Thế Thiên sau khi hết luống cuống rồi lúc này mới chịu ngồi yên ôm cô trong lòng.

_ Em không vất vả, đây là việc em nên làm - Song Y thừa nhận lúc nghe tin mình có bảo bảo ông trời mới biết cô muốn nhảy cẫng lên khi nghe mình có bào bới.

_ Thế này phải đợi đến 9 tháng sao? - Niềm vui vừa tới thì nghe câu nói không mấy là tình nguyện của Thế Thiên

_ Ý anh là sao? - Song Y hơi cứng người lại, lão công này anh có phải là quá lắm không hả.

_ 9 tháng, 9 tháng đó Song Y à....- Lâm nững, Đây là cái hành động làm nũng vì không được làm tình hay sao?

_ Bác sĩ bảo 3 tháng đầu không được vận động, nhưng em có thể giúp anh bằng tay - Song Y thừa biết tình lực của anh thế nào, nhưng vì bảo bảo phải nhịn... phải nhịn.

_ Anh thật muốn 2-3 năm nữa mới có bảo bảo, anh chưa thỏa mãn bà xã a, bảo bảo sẽ gây rối 2 vợ chồng mình yêu đương đó - Thế Thiên ôm Song Y chặt hơn, mặt anh lúc này đã để hết vào cái hõm cổ của cô rồi.

_ Này! anh quá đáng - Song Y nghe được câu nói này của anh không khỏi tức giận.

Nào có người đàn ông nào lại vì dục vọng của mình mà như vậy kia chứ, nếu biết như vậy sao không dùng bao.... giờ có bảo bảo rồi thì oán trách lung tung.

_ Bảo bảo nghe được sẽ buồn ba mình lắm đó - Song Y sau một hồi tức giận thì cũng hiểu được cho Thế Thiên lòng dạ liền mềm xuống.

_ Hay là anh đợi em 9 tháng, sau đó sinh bảo bảo này ra liền giao cho ba mẹ đi chúng ta ở riêng có được không? - Thế Thiên cắn cắn lỗ tai của Song Y thổi thổi khí vào tai của cô khiến cho Song Y ngồi yên được.

_ Anh muốn chết sao, nào có người ba nào vô lại như anh - Song Y quay tránh né cái ôm của anh tỏ vẻ bất mãn.

Thế Thiên không nói gì nữa, lòng càng hạ quyết tâm phải tống khứ cái bảo bảo này đi nó sẽ là mối hiểm họa gây tan nát tình cảm vợ chồng anh sau này. Trừ khử địch đi ngay từ đầu sẽ tốt nhất.

Nói đến đây thì cửa phòng có tiếng gõ cửa, Song Y lên tiếng trước rồi tháo tay của Thế Thiên ra đi ra ngoài mở cửa.

Mẹ Thế cái miệng kia không biết cười bao nhiêu tiếng rồi mà vẫn không hạ xuống được, trên tay cầm một bát canh hướng về Song Y đưa đến

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ngoại truyện 1

Thời gian đến nay cũng đã 3 năm. Cuộc sống của Song Y là đã đi vào một quỹ đạo nhất định.

Song Y sinh con trai a.

Cậu bé năm nay 3 tuổi.

Tên là: Thế Phong

Tài giỏi hơn ba nữa đó nhé. Là thần đồng của thành phố T, ngày ngày đều có người săn đón

Tất cả mọi trong nhà đều vui trừ Thế Thiên ra. Từ ngày có cái cục bông gòn đó đúng như anh dự đoán nó là thành phần khủng bố mà.

Chuyện đi chia rẽ tình cảm hai vợ chồng anh.

Thế Thiên là ai người nói là làm sau khi Song Y sinh xong ở cữ 3 tháng thì anh đã một tay đẹp đẽ mém thẳng nhóc cho 3 người già kia coi giữ.

Ba mẹ Thế không những không phiền hà mà ngược lại còn vui không ngớt. Chỉ là anh bị Song Y giận cả tháng trời vì điều này.

Nhưng chuyện rắc rối nhất là từ khi cục bông gòn đó biết nói thì 1 mẹ 2 mẹ cái gì cũng mẹ, nên khiến cho Song Y không thể rời mà lại mang nó về nhà.

Tối thì tranh giành giường ngủ, sáng thì tranh giành vợ với anh. Thật là churong mắt.

_ Tên tiểu tử kia mau bỏ vợ ta ra! - Hường nhà bếp có tiếng hét lớn của người đàn ông.

_ Mẹ con sao con phải bỏ? - Cục bông nhỏ không thèm nhìn anh tiếp tục quẩn lấy mẹ.

_ Muốn ôm thì kiếm vợ mà ôm, vợ ta người to gan dám ôm, mau buông! - Thế Thiên không thể nào kiềm nén được nữa.

Ba ngày rồi anh không được đụng đến vợ, muốn đó đó cũng bị tên tiểu tử này phá, làm cho anh ghen sắp chết.

_ Con mới 3 tuổi làm sao có vợ - Lúc này cục bột nhỏ quay sang làm mặt quỷ với anh.

Anh lúc này mặt đỏ thật đỏ, đỏ lên cả man tai, không nói nữa anh trực tiếp đi đến xách cục bông gòn nhỏ này đi.

_ A! Thiên anh mang con đi đâu - Song Y không mản đến việc hai cha con cãi nhau mà khi thấy con bị xách đi liền cầu may.

_ Trả nó về cho ông bà! Phiền phức - Anh vừa đi vừa nói động tác không ngừng.

_ Con mới ở đây có 3 ngày, anh để con nó..... - Song Y muốn giải vây cho cục bông gòn nào ngờ lại nhận lấy cái ánh mắt của anh liền câm miệng.

Thế Thiên xách cục bông gòn ra đến cửa tính đưa tiểu tử cho tài xế bảo liên thẳng về nhà, ai ngờ vừa ra đến cửa thì thấy xe của ông bà nội chạy vào.

_ Này này! Con làm gì cháu của mẹ vậy hả? - Nhìn từ trong xe đã thấy thằng bé bị xách lên, xe vừa dừng lại bà nội liền nhào ra quát lớn.

_ Bà nội, cứu cứu lão ba muốn mưu sát con...oa oa oa! - Như nhìn thấy cứu tinh liền không ngừng vẫy khóc lớn.

_ Buông, buông mau! - Bà nội chạy đến hai tay đỡ lấy bảo bối vào lòng.

_ Oa oa oa, bà nội huhuhu! - Giờ phút này, cậu xem ông bà còn hơn cả thần thiên một lòng oan ức mà khóc lớn.

_ Khóc cái gì, thật ồn, mẹ người mau mang nó đi! - Thế Thiên không chút cảm thông, liếc tên tiểu tử đó một cái.

_ Thiên! Con là hơi quá đáng. - Giọng nói của ông nội phía sau vang lên.

_ Giống như ba thôi. - Thế Thiên hí mắt lại nhìn người đàn ông mà mình sẽ giống lúc về già, ý tứ rất rõ ràng.

Ông nội nghe vậy liền im lặng, quả thật là hồi xưa ông cũng y như vậy... A hahaha... Ta nói cha nào con nấy.

_ Ngoan ngoan đừng khóc, bà nội cùng ông nội dẫn con đi công viên chơi có được không? - Bị nói trúng, bà nội mặt liền đỏ chuyển đề tài dồn lực chú ý sang thằng nhóc nhỏ.

_ Dạ.a..! - Trẻ con mà, dù cậu có thông minh đến đâu, tài giỏi đến đâu thì cũng là một đứa trẻ 3 tuổi không thể nào cưỡng lại việc được đi chơi đâu a.

Nói xong, hai người già không thèm nhìn Thế Thiên trực tiếp dẫn bảo bối của mình lên xe.

Nhìn thấy xe ra khỏi cổng, Thế Thiên như vừa trúc được một gánh nặng sau đó quay người đi vào nhà.

_ Thiên! Anh đem tiểu Phong đi về ba mẹ rồi hả? - Lúc này Song Y mới vừa làm cơm xong tính đi ra tìm hai người.

_ Không có! Ba mẹ đến đón nó đi chơi rồi! - anh có dự tính trong lòng hết đó chứ.

_ Thật? - Song Y hí mắt nhìn anh nghi ngờ.

_ Em, từ nay về sau không được để nó ôm, bà nó bàn tay kia xém nữa là - Thế Thiên tức giận mắng.

_ Bàn tay? - Song Y khó hiểu.

Chuyện cũng sẽ không quá đáng khi mà anh chợt nhìn thấy bàn tay của Thế Phong đặc gần sát cái ngà ba của cô.

Cậu bé mới ba tuổi nên chỉ đứng lên gần như là ngà ba của cô, cho nên khi ôm cô thì theo phản xạ tay đặc ngay ngà ba là chính xác.

Song Y hiểu ra ý tứ kia liền phì cười.

_ Em còn dám cười? Xem anh sử em thế nào - Thế Thiên không nói nhiều trực tiếp bế cô đi lên lầu.

Anh đã ba ngày bị cấm dục, bao nhiêu uất ức liền sẽ tính sổ ngay hôm nay.

_ A... Cơm tối! - Song Y la lên chỉ tay về phía bàn ăn.

_ Ăn em trước - Thế Thiên không ngừng lại tiếp tục đi.

Bế cô nhanh gọn đến phòng, anh dùng chân mình đóng sầm cửa lại.

Chỉ vài phút sau trong phòng liền truyền ra những âm thanh khiến người ta tâm liền bất loạn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Ngoại truyện 2 (Một nơi khác)

Nơi phi trường rộng lớn ở thành phố S, một người đàn ông đáng người mê người đang vội vã chạy vào cửa sân bay đi thẳng đến nơi dành cho máy bay tư nhân.

1 giờ trước.

_ Ha! Anh yêu à, tin em đi một chút nữa thôi em và anh sẽ là Phụng Hoàng a. - Tiếng cô gái vui vẻ trong điện thoại.

_ Được bảo bối! Em vất vả rồi, xong việc về đây anh thưởng nha - Giọng nói của người đàn ông trong điện thoại đầy mùi dâm tà.

_ Ghét nha! A tình hình bên kia sao rồi? - Giọng nói dè dặt của cô gái không khách khí chút nào.

_ Em yên tâm, đã dàn xếp xong, 1 tiếng nữa thế giới này sẽ không còn ai tên là Song Y hahaha - Giọng nói kia cũng rất vui vẻ.

_ Anh yêu thật giỏi a, chỉ cần Song Y chết Thế Thiên có như vậy mới hoàn toàn tin em sau đó kế hoạch chúng ta liền hoàn thành, những ngày tháng vui vẻ của chúng ta sắp tới rồi - Tiếng nói thoải mái của cô ta vang lên.

_ Cô nói cái gì? - Một âm thanh khác từ sau lưng cô ta vang lên.

_ Có gì đâu a! Tên Thế Thiên ngu ngốc kia tin ta nên ta đã chia rẽ cả hai, vốn ta tự làm đầy con tiện nhân Song Y kia chỉ là đứng nhìn thôi vậy mà tên ngốc kia tin thật là vui a, 1 tiếng sau cô ta sẽ chết.... À mà không còn 57 phút ha ha ha - Giống như một phản xạ đang nói chuyện với tên kia nghe hơi liên nói.

_ THANH AN - Sau khi dứt câu nói, Thế Thiên ngay phía sau găm lên cả toà nhà có thể nghe.

_ Thiên Thiên! Anh,,, anh nghe em nói... Hiểu lầm thôi - Cô ta vừa dứt lời liền tròn mắt lên với tiếng thét mang tên mình.

_ Con đàn bà độc ác, cô giám làm gì Song Y của tôi, nói mau - Thế Thiên bước đến nắm cổ của cô ta nâng cả người cô ta lên, lực tay không ngừng siết.

_ Ạc..a...c. T...h...ả... E...m... - Thanh An lúc này mặt không còn chút máu dùng ta đánh vào bàn tay của anh.

Quảng cô ta qua một bên, cô ta bị văng lên bàn kèm theo những đồ vật xung quanh đâm thẳng vào cô ta, trượt một cái cả người và vật đều rơi xuống đất.

_ Song Y đang ở đâu? Nói mau... Nói - Thế Thiên bước đến dùng chân đá cô ta mấy phát, miệng không ngừng gào thét.

_ Ha... Ha ha ha ha ha.... Thiên không phải anh yêu em sao? Cô ta sống hay chết thì liên quan gì đến anh cơ chứ? Cô ta chết rồi.... Ha ha ha ha cô ta chết rồi ha ha ha ha - Lúc này Thanh An nén cơn đau mà nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

_ Nói Song Y đang ở đâu? Nói? - Anh không mán đến bước đến lại đá thêm mấy phát vào cô ta.

_ Còn đâu nữa chứ, nơi mà anh cưỡng bức cô ta đầu tiên đó chứ đâu hahahaha - Thanh An lúc này điên tiết rồi. Cô ta biết dù anh có đi nhanh đến đâu thì cũng không kịp đến chỗ đó.

_ Thư kí Lương! Đem cô ta vào diêm la, mặt hành hình tùy ý, đừng để cô ta chết mà hãy từ từ, điều tra ai liên can, thu xếp máy bay tôi bay về thành phố T ngay lập tức - Thế Thiên không thèm nhìn lấy cô ta một cái, lấy áo chạy nhanh ra khỏi biệt viện.

Chiếc phi cơ riêng của Thế gia được cất cánh ngay lập tức.

Đúng 45 phút sau máy bay hạ cánh nơi phi trường của thành phố T.

Chiếc xe bản giới hạn của anh được xếp sẵn, anh liền leo lên vọt đi như một ngọn gió.

Từ phi trường đến bãi biển Ninh Phong cũng phải 15 phút, anh chỉ có 10 phút để đến đó thôi. Đường ban đêm thuận lợi cho anh có thể phóng nhanh hết

mức có thể.

Giờ phút này anh không cầu mong gì hơn ngoài việc anh sẽ đến kịp, anh sẽ nói với Song Y rằng anh đã hiểu lầm.

Anh sẽ nhận sai, anh sẽ yêu cô hết cả cuộc đời này, sẽ bù đắp lại khoảng thời gian đã hành hạ cô, sẽ dịu dàng chỉ riêng mình cô. Và hơn hết đó là xin cô hãy tha thứ cho anh.

Anh nhìn đồng hồ, còn 2 phút nữa.

Queo ngay khúc cua anh đã thấy được cô, không không không cô đang đi ra mặt kệ chiếc xe tải đang lao đến.

_ SONG Y..... - Anh dừng xe lại, bung cửa ra chạy nhanh về hướng của cô.

RẦM.... RẦM..

Cô.

Chết trước mặt anh...

_ Không, Song Y... Song Y - Anh thét lên gương mặt đỏ lừng những mạch gân trên mặt và cô của anh cũng nổi lên, cặp mắt của anh trừng lớn nó chuyển sang màu đỏ.

_ Cô gái, cô gái nghe tôi nói, cô gái tỉnh lại tỉnh lại, cứu cứu với - Tài xế vội vã xuống xe chạy về phía người con gái đang nằm trên vũng máu kia không ngừng lay động.

Ánh mắt của cô từ rõ, cho đến mờ dần, cái cuối cùng cô nhìn thấy là một thân hình đang chạy đến rất quen thuộc, cực kì quen thuộc.

Môi của cô nhấp nháy 2 chữ " Thế Thiên ".

Đồng tử của cô giãn ra và cuối cùng Song Y chấm dứt cuộc đời này với hình bóng quen thuộc kia.

_ Không, không Song Y, Song Y em tỉnh lại Song Y,..... Song Y.... Anh không cho phép... Anh không cho phép....aaaaaaaAa - Dùng hết sức mình chạy về phía cô, ôm trọn cô vào lòng anh không ngừng đánh lên mặt của cô.

_ Aaaaaaaa ha hà.... Aaaaaaaa ha hà tại sao... Tại sao chứ.... SONG Y..... - Trong màn đêm yên tĩnh nơi bãi biển kia vang vọng lên tiếng gào thét thể lương của người con trai đang ôm xác của cô gái.

20 phút sau, cảnh sát đến Thế Thiên điên cuồng ôm lấy thi thể của cô không cho ai đụng vào miệng không ngừng cầu " Cô ấy không chết, Song Y không chết ".

Các viên cảnh sát khuyên bảo đều vô dụng, anh cứ ngồi đó ôm chặt lấy cô không có bất kì một dấu hiệu nào muốn buông ra.

Cho đến khi các lực lượng chức năng phải dùng biện pháp đánh thuốc mê anh thì cũng phải hơn 20 phút sau họ mới kéo anh ra khỏi xác của cô.

_ Song Y.... Song Y! - Đến khi trời rạng sáng, Thế Thiên bật người dậy, miệng không ngừng kêu gào.

Giấc mơ, có ai nói với anh đi đó chỉ là giấc mơ Song Y chưa chết.

Nhưng mà, Mẹ ba đang mặc trên người bộ đồ màu đen, mọi người nhìn anh với ánh mắt đau buồn.

Không không không

Đây là mơ... Đây là mơ.

Ôn Nhu đứng một bên, nhìn con trai mình lần đầu tiên trong cuộc đời thẳng bé hoá điên mất bình tĩnh như vậy.

Bà bước đến nắm lấy tay của Thế Thiên, vỗ nhẹ nhẹ trấn tĩnh anh.

_ Thiên! - Bà nhẹ nhàng gọi tên anh trong giọng nói tràn đầy sự đau khổ.

_ Không mẹ, tất cả không đúng, tất cả đều là mơ. Song Y đang ở biệt thự của con... Đang đợi con đó...- Thế Thiên ánh mắt đỏ ngầu, đầu liên tục lắc, lúc này anh không còn là chính mình.

_ Thiên! Bình tĩnh lại... Con mau bình tĩnh lại - Lúc này bà không thể kiềm nén được nữa nước mắt cũng đã lãng thành 2 hàng trên má.

Thế Thiên lúc này dừng mọi hành động lại, tròn mắt nhìn bà, chỉ nhìn không cử động.

_ Mẹ biết rất đau lòng, Thiên hãy chấp nhận sự thật... Song Y..... Con bé đã chết - Ôn Nhu cố gắng điều chỉnh giọng nói, để nói lên một sự thật.

_ Không, các người nói dối... Cô ấy không chết, con không cho phép, các người, các người ra ngoài.... Mau rút ra ngoài...aaaaa - Thế Thiên mắt đỏ trợn lên, hét kinh khủng hơn bao giờ hết.

Thế Tường đến gần vợ tách bà ra khỏi con trai. Tự mình nắm lấy bờ vai của con trai dần nó lại.

_ Ba biết nó thật khó, nhưng đây là sự thật, hãy chấp nhận. Đồ của con đã chuẩn bị xong, con hãy bình tĩnh mặc đồ vào và đi đến tan lễ của con bé. Ba mẹ xuống dưới đợi con - Sự mất mát về đứa con gái của mình là nỗi đau trong lòng ông chưa dứt mà giờ đây đứa con dâu này cũng đã ra đi.

Thế Thiên ngây ngốc người ở đó, không trả lời, không động như một bức tượng.

Tiếng của phòng đóng lại, căn phòng rộng lớn kia chỉ còn mỗi anh.

Mắt của Thế Thiên đỏ ngầu, một hồi lâu xuất hiện 1 giọt nước mắt rơi xuống.

Lúc này đây trong đầu anh hiện lên hình bóng của cô suốt 10 năm qua, những khoảnh khắc mà anh đã bỏ lỡ, những khoảnh khắc mà anh đã làm tổn thương cô.

Tất cả, tất cả những hình ảnh đó như một cuốn băng mà lần lượt tua lại.

Một thời gian rất lâu anh mới đứng dậy, đi vào phòng tắm thu thập mình, vòi sen mở ra làn nước lạnh bắn vào người anh, đập lên làn da của anh khiến cho anh đau đó lạ thường.

Sau một hồi anh bước ra nhìn đến bộ quần áo treo trước tủ, là bộ quần áo màu đen.

Thế Thiên ít lấy một ngụm khí lạnh, bước đến mặc bộ quần áo đó vào sau đó đi xuống lầu.

Tan lễ của cô được tổ chức ở nhà tan lễ tốt nhất thành phố S, thân là con dâu của Thế gia người đến viếng cũng nhiều nhưng người Song Y quen hình như không có một ai kể cả ba của cô.

Cô được an táng thiêu tro đặc ở chùa, Thế Thiên không đồng ý một mực ôm hủ cốt của cô về để bên người.

Ngày ngày, anh nhìn hủ cốt, nói chuyện với hủ cốt, ăn với hủ cốt, đi làm cũng mang hủ cốt theo.

Ba mẹ Thế đau lòng mà không thể nói gì, chỉ có thể im lặng mà thôi.

Hôm nay đúng 49 ngày cô rời khỏi anh, sau khi thầy trụ trì tụng kinh, thì cũng hướng đến gia đình có muốn rải tro xuống biển hay không.

Thế Thiên không trả lời, chỉ một mực ôm hủ cốt rời đi.

Từ lúc cô chết đến nay, Thế Thiên không hề đi làm ba của anh phải đảm nhận lại chức vụ lo mọi việc trong công ty cho anh.

Thế Thiên bên này ôm hủ cốt đặc lên xe, anh vô hồn lái xe ra khỏi chùa, hướng đến một con đường cứ đi thôi.

Sau 15 phút lái xe, anh bất giác rằng mình đã đến bãi biển Ninh Phong. Nơi đây là nơi lần đầu anh không kèm chế được mình mà cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô.

Và... Nơi đây cũng là nơi cô chết.

Ha ha, cô chết.

Nghe thật bi thương.

Thế Thiên bước xuống xe, ôm hủ cốt của cô đi đến bờ biển.

_ Song Y! Em hận anh lắm có đúng không? - tiếng nói trầm thấp nặng nề của anh vang lên, nơi bãi biển chỉ có mình anh và hủ cốt.

_ Song Y! Nếu có kiếp sau, em có tha thứ cho anh? - Vẫn là nặng nề nói ra từng chữ.

_ Song Y! Nếu được quay lại, anh sẽ yêu em bằng cả trái tim này, sẽ dịu dàng yêu thương em - Tiếng lòng của anh phát ra khiến người nào nghe thấy cũng đều phải rơi lệ.

_ Song Y! Anh nguyện quay lại thời gian chỉ để bù đắp cho em, đợi anh! - Thế Thiên lúc này bàn tay rung rung mở nắp hủ cốt ra lấy ra từng nắm tro đưa tay ra để gió từ từ thổi bay.

Anh cứ chậm rãi mà bóp từng nắm tro, mỗi nắm tro đem ra là một lần tim anh như bị anh xé ra, đau đến không thể thở được.

Cho đến nắm tro cuối cùng, anh nhìn nó sau đó không thả tay ra mà nắm chặt, anh quay lưng lại đi lên.

Lúc này, anh chỉ nguyện được chết, anh nguyện được chết để kiếp sau mau mau bù đắp cho cô. Trong tay anh nắm chắc nắm tro cuối cùng của cô ngày một siết chặt hơn.

Hướng bên kia đường là một chiếc xe ben đang hướng đến, anh lặng người đi một hồi lâu đến khi chiếc xe ben tiếng đến gần hơn.

_ Song Y đợi anh, anh đến với em! - câu nói vừa dứt Thế Thiên lao ra hướng chiếc xe ben.

Ngày hôm sau tin tức đưa tin rằng " Tổng giám đốc tập đoàn Thế gia đã tự vẫn ngay nơi mà vợ của anh đã gặp nạn 49 ngày trước, trên của anh nắm chắc một nắm tro ".

Bên tai anh nghe từng tiếng Bíp, Bíp.

Đây là mùi bệnh viện?.

Ánh mắt của anh mở dần dần, một nền trần màu trắng ngay trước mặt anh.

_ Giám đốc tôi đã làm theo ngài chỉ thị, đây là tài liệu về cô Song Y - Thư kí Lương vừa đẩy cửa đi vào.

Thế Thiên ngơ ngát nhìn thư kí Lương, một câu hỏi trong đầu " Vì sao mình cần tư liệu về Song Y? ".

Anh nhú mày một chút, hướng đến thư kí Lương hỏi rõ tình hình. Sau nửa ngày được thư kí Lương tường trình.

Lúc này anh mới biết rằng anh bị tai nạn, đỡ cho cô một phát đạn rồi mất trí nhớ về cô.

Và cuối cùng lúc này anh kết luận được rằng.

_ Minh trọng sinh! - Thế Thiên nhỏ giọng nói ra.

Thì ngay lúc đó, hình bóng mà anh ngày nhớ đêm mong cứ ngỡ như không bao giờ được gặp xuất hiện.

Cô vì anh mất trí nhớ về mình mà đang tích cực bên anh để khiến cho anh nhớ lại cô.

Sau cả một ngày ở bên Song Y, anh mới biết được rằng kiếp này Song Y theo đuổi mình kịch liệt không chán ghét mình như trước nữa

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tổng Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Ngoại truyện 3 (Thế An - Lục Nhuận)

Nước Pháp là nơi sự lãng mạn luôn lấp đầy trong từng nhịp sống của những người pháp.

Ngày đặt chân lên thành phố này Thế An đã cố gắng hết sức để không phải gục ngã, đối với mọi người cô luôn là một tiểu thư kì quái thích làm gì thì làm, thích hành động ra sao thì hành động không cần kiêng nể bất kì một ai.

Suốt bấy nhiêu năm cuộc đời, đây có lẽ là khoảng thời gian khó khăn nhất mà Thế An từng trải qua chưa bao giờ cô nghĩ đến hai chữ " Trốn chạy " nhưng giờ phút này cô đã sát định được là mình đang " Trốn chạy ". Tình yêu thật sự làm người ta quá phải mệt mỏi.

Suốt 18 tiếng ngồi máy bay, cô đã suy nghĩ rất nhiều thứ ví dụ như " Vì sao mình phải trốn? ", " vì sao mình phải bỏ đi? ", " vì sao mình không đối mặt cơ chứ? " hàng ngàn câu hỏi đều hiện lên trong đầu cô.

Giờ phút này đứng ở phi trường, một tay cầm vali, một tay cầm túi xách cô nhìn hết một lượt rồi thở dài một hơi.

_ Thế An! đến cũng đến rồi, bắt đầu cuộc sống của mình thôi! - Đôi môi mọng kia duyên dáng cười lên một cái, nụ cười dù rằng tươi nhưng ai nhìn kỹ lại thì nó là một nụ cười chua xót của kẻ thất tình đang cố quên đi người phản bội mình.

Ba mẹ Thế có căn biệt thự ở ngoại ô nhưng nếu ở căn biệt thự này thì mỗi ngày đến trường đối với cô là một cực hình đó a, cho nên cô đã len lén tự mua một căn hộ gần trường học của mình có như vậy thì với cái tính cách thất thường của cô thì sẽ không làm trễ nãi việc học đâu.

Mất hết 2 giờ đi xe từ sân bay đến căn hộ, 18 tiếng trên máy bay lại thêm 2 tiếng ngồi xe khiến cho Thế An không còn hơi sức đâu nghĩ đến chuyện nào khác ngoài việc phải đi tắm trước rồi ngủ một giấc thật đã rồi tính tiếp.

_ Mẹ! con đã đến nơi. - Thế An mở vali ra, lấy quần áo xếp ra ngoài, đầu kẹp điện thoại trên vai.

_ Tốt, con tự chăm sóc mình, nghỉ ngơi một chút khi nào đây thì gọi lại cho mẹ a! - Mẹ Thế bên này nhận được điện thoại của con gái, tâm tình của nhẹ hơn một chút.

Hôm cô quyết định đi, bà rất lo lắng tính cách kia của cô bên ngoài quả thật không thể nào tự lo tốt cho mình được nhưng mà Thế An một mực muốn đi lại con bé vừa thất tình cho nên cứ cho con bé đi một chuyến quên hết chuyện đau buồn cũng tốt.

Thu thập mình xong, Thế An lần đầu tiên hưởng thụ thế giới chỉ một mình cô cho nên hình tượng cái gì chứ, nhìn mặt cái gì chứ bỏ hết đi nằm trên giường chỉ mặc mỗi cái bar và quần lót sau đó cô chìm vào giấc ngủ.

Tại sân bay, chuyến bay cuối cùng của Thành phố T đến Pháp cũng đã hạ cánh sau 15 phút làm thủ tục thì sân bay lại xuất hiện một thân hình vô cùng hút người nhìn.

Anh bước ra khỏi sân bay, tháo mắt kính xuống nhìn khắp nơi sau đó neho mảy một cái môi mỏng nhếch lên.

_ Thế An! sai lầm này anh nhất định sẽ sửa, sửa không được thì tiền trăm hậu tẩu miễn mang em về bên anh đều tốt cả - Đôi môi bạc mỏng này lại nhếch lên càng cao, độ cong càng sâu hơn rồi cũng sai bước đi ra khỏi sân bay leo lên một chiếc xe đò sẵn.

Đâu ai biết được, ngày Thế An lên máy bay Lục Nhuận chạy đến sân bay không kịp anh không thể nào bình tĩnh được nữa. Chỉ vì bị chuốc say mà làm cho người con gái của anh chạy mất, lỗi lầm này cả cuộc đời anh không bao giờ quên.

_ Giám đốc! tôi muốn sang chi nhánh bên Pháp - Đôi mắt của anh thật sâu, đứng tại sân bay gọi một cú điện thoại.

_ Tên khốn, làm em tôi đau lòng rồi còn muốn đuổi theo làm nó hận hay sao? - Thế Thiên nghe đối phương nói liền đánh mặt lại.

_ Tôi nhất định sẽ sửa chữa sai lầm này, Giám đốc người mau hạ lệnh tôi lập tức đi ngay - Giọng nói của Lục Nhuận lúc này đầy sự cứng rắn khiến cho người nghe biết được anh đã hạ quyết tâm đến cỡ nào.

_ Hoàn thành tốt nhiệm vụ, trở về được thưởng!- Thế Thiên ở bên này không làm khó anh nữa, giọng nói trầm thấp.

Cúp điện thoại Lục Nhuận liền chạy vào quầy bán vé mua liền một vé đi Pháp sau 4 tiếng, sau đó anh chỉ kịp báo người nhà thu thập ít đồ mang đến sân bay ngay cho anh.

Bây giờ thì anh đã ở nước Pháp rồi.

Thế An ngủ một giấc cho đến thành phố lên đèn thì cô mới tỉnh dậy, ngủ một giấc dài khiến cho cô đối bụng đến kinh khủng, quyết định thu thập mình tốt sau đó dạo quanh thành phố Pháp vào ban đêm.

Những quán ăn ở đây buổi tối rất đẹp, họ treo đèn kết hoa rực rỡ, nhìn vô liền muốn vào ngay trong vòng một buổi tối, Thế An đã một mình chiến hết 4 nhà hàng, ăn no cho nên tâm tình vui vẻ cực kì cô đi bộ đến quảng trường nơi mà mọi người tụ họp đông nhất.

Tâm tình thật tốt, tốt cũng khá lâu khi mà cô không để ý đến vấn đề xung quanh, nhưng mà khi ngồi lại ở một băng ghế đá lúc này Thế An mới bắt đầu để ý xung quanh.

Trong vòng 100m quanh cô đều là các cặp tình nhân hết đó a.

Ông trời thật vô duyên, ông trời thật trêu người a, người ta đang thất tình đó nha đầu mà lôi ra vô số các cặp tình nhân như thế này cơ chứ.

Ngồi một hồi thì hỏa khí của cô tăng lên, trong đầu lỗi lầm này đều đổ hết lên ông trời đó nha, bước thật nhanh ra khỏi đám người tình nhân kia khiến cho Thế An cũng đôi phần mệt mỏi.

Quảng trường này rộng đến 50000 m2 đó nha, thời gian xây xong quảng trường cũng mất hết 10 năm của người ta rồi.

Lúc này Thế An đi đến chỗ đài phun nước, đúng thật là không hổ là thành phố tình yêu, đâu đâu xung quanh cô cũng toàn là trái tim, đến nỗi đài phun nước cũng bắn lên hình trái tim nữa chứ. Ngay lúc Thế An đến thì đài phun nước bắt đầu trình diễn màn phun nước, màu sắc, điệu nhảy của nước khiến cho Thế An thương thức hết mình.

Một bên đôi bạn nữ người Pháp đứng đó không ngừng vui vẻ nói.

_ Cậu biết không? Bà mình kể rằng nếu như đài phun nước này tắt đi mà trước mắt xuất hiện đối phương khác giới trên một đường dọc gạch thẳng này thì hai người có duyên còn có sẽ yêu nhau đến già - Cô bạn người Pháp tóc bạc kim vui vẻ kể

_ Thật chứ! mình muốn thử, chúng ta thử đứng xem sao ha ha - Cô bạn tóc nâu đen miệng không ngừng cười.

"Vớ vẩn" đây là cái mà Thế An nghĩ đến trong đầu ngay khi câu nói chấm dứt, với tính cách của cô không bao giờ tin chuyện này, cô bêu môi một cái rồi tiếp tục nhìn màn trình diễn nước.

Một màn trình diễn nước dài 15 phút, đến khi đài phun nước phun lên những ngọn nước lớn đó là lúc kết thúc màn trình diễn.

Màn nước cuối cùng hạ xuống, Thế An dõi mắt theo, con mắt vui vẻ của cô trong chiếc lát liền trở thành trọn tròn.

Đối diện cô là một người con trai đẹp cực mỹ, anh khoát trên người cả một tông xám, Thế An lúc này bất động hoàn toàn.

_ Quoa, quoa, thật đẹp trai đó nha - Cô bạn người Pháp tóc nâu đen nhìn thấy người con trai kia liền không khỏi lên tiếng.

Nhưng tiếc rằng, khi nhìn lại thì anh không đứng cùng một đường ô gạch với cô mà là với cô gái người Châu Á kế bên .

_ Bạn thật tốt số - Cô nở nụ cười hướng về phía Thế An lên tiếng.

_ Tôi không dám nhận - Thế An nhìn cô gái đó một cái sau đó quay lưng bước đi.

_ Thế An đợi anh! - Lục Nhuận bên này nhìn thấy cô lại muốn chạy thì lớn tiếng kêu đòi theo.

_ Anh buông tôi ra, mọi người đang nhìn chúng ta - Chỉ có mấy bước thôi mà anh đã tóm được tay của Thế An.

Cô vội giụa muốn thoát.

_ Anh không buông, cả cuộc đời này anh không bao giờ buông - Lục Nhuận ôm cô vào lòng siết lại như là cô sẽ biến mất ngay vậy đó.

_ Buông mau, buông.... - Thế An dùng hết sức mình không yên trong người anh.

Sau một hồi vẫy thì Thế An đã không còn vẫy nữa mà cô chỉ đứng yên một chỗ mặc cho anh ôm

_ Anh là tên khốn... tên khốn khiếp.... hu hu hu... tôi không cần anh, tôi không muốn gặp anh /....hức hức hức - Sau một lúc Thế An không còn có thể tự mình an ủi mình, hay tự mình ép buộc mình phải vui vẻ nữa mà cảm xúc lúc này của cô trong lòng anh là thật sự.

_ Em chửi anh, mắng anh, đánh anh cũng được nhưng anh không cho phép em bỏ anh - Lục Nhuận ôm cô chặt hơn nữa anh cúi mặt vào hõm cổ của cô hít lấy một hơi mùi hương của cô.

Hai con người cứ đứng đó ôm lấy nhau, những người đi qua không khỏi tò mò nhìn nhìn họ.

Sau một lúc bình tâm lại, Thế An mới biết mình đang là tâm điểm liền tức giận đập anh một cái, cái đập bất ngờ này Lục Nhuận không hề phòng bị mà đau điếng buông cô ra.

Vừa thoát khỏi vòng tay của anh Thế An liền quay lưng dùng dùng bước đi.

_ Thế An, chờ anh. -Chân lò cò nhảy nhảy cố gắng nén đau mà đi theo Thế An.

_ Thế An, mai lại gặp! - Đưa cô đến nhà sau đó anh ôm cô thêm một cái không nỡ buông tay.

_ Ai thêm gặp lại anh - Tâm trạng lúc này của Thế An đang rối thật rối.

_ Anh về nha - Anh khẽ cười một cái buông cô ra.

Thế An cứ đứng đó, cô thiếu điều muốn cho anh một cước đòi đi ngay lập tức. Lục Nhuận không ôm cô nữa, bỏ ra rồi quay lưng đi.

Lúc Thế An nhìn nhìn anh xong thì muốn quay lưng lại vào nhà lại nghe một chút bước chân anh dừng lại.

_ Sao còn chưa về! - Cô bực mình quay ra hét lớn.

_ Anh đã về đến nhà rồi! - Lục Nhuận cầm trên tay cái thẻ cửa vào phòng, có là căn hộ kế bên căn hộ của cô.

Thế An tròn mắt lên, ánh mắt của cô hiện lên những tia đỏ mặt bắt đầu đỏ lên Cô bị lừa rồi, bị lừa một cách trắng trợn.

_ À! anh quên nói, chủ nhiệm của lớp Thiết kế C3 trường đại học C là anh. - quẹt thẻ một cái, cái cửa nhà mở ra anh đưa tay đẩy cửa vào rồi chọt nhớ cái gì đó quay đầu lại nói một câu sau đó nhanh chân đi vào đóng sầm cửa lại.

Thế An lúc này, cả người run cầm cập, đôi tay của cô siết siết siết siết đến nỗi trắng toát, đôi môi run run, cả khuôn mặt đỏ chót.

_ LỤC NHUẬNNNNNNNNN!- Cô như dồn hết tất cả bực tức, tiếng hét tên anh gần như là làm run cả toàn nhà.

_ Qua! không ngờ cô bé này gọi tên mình lại đáng yêu như vậy a.... - Lục Nhuận trong này nghe rõ từng chữ, anh không thể nào nhịn được nữa mà cười thành tiếng, tâm tình tốt đến cực độ.

4 năm ở Pháp, xem ra không dễ dàng gì với Thế An rồi.

La hét xong, cô đóng sầm cửa lại đi vào trong nhà ngồi lên sofa mà như muốn đào tanh bành cái sofa ra mới hả giận.

Lúc này, điện thoại của cô vang lên có tin nhắn đến.

_ An An! Bắt đầu từ ngày mai anh sẽ chính thức theo đuổi em theo đúng như một người đàn ông, lỗi lầm kia anh sẽ bù lại tất cả cho em, anh sẽ chờ đến khi em chấp nhận lại anh mới thôi. Em hãy chuẩn bị tinh thần đi vì theo đuổi đúng theo kiểu một người đàn ông sẽ khác hoàn toàn với những gì em tưởng tượng.

Đọc xong tin nhắn, khóe môi của Thế An nhếch lên hết cỡ.

_ Em chờ!- Cô nhắn hai chữ, gửi lại cho người kia sau đó liền điện thoại qua một bên đi vào phòng ngủ.

Tháng ngày sắp tới của cả hai rất là thú vị.

Kết thúc.

Truyện đã kết thúc hoàn toàn rồi các tình yêu ạ.

Mộc Dung chân thành cảm ơn các tình yêu đã ủng hộ Mộc Dung trong suốt thời gian ra truyện, dù rằng Mộc Dung còn sai sót quá nhiều ở những phần như lỗi chính tả và một vài cảm xúc nhân vật quá nhanh hoặc tình tiết khá rắc rối nhưng mà mọi người vẫn đón nhận, cô vũ tinh thần để Mộc Dung có thể hoàn thành được hết câu truyện này.

Chân Thành Cảm Ơn Tất Cả Mọi Người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tối Giám Đốc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.